ION ŢUGUI FENOMENE PARANORMALE

Editura ESOTERIA

O excursie călăuzită de precogniţie

S-a întâmplat prin anii 1975-1976. Un grup de elevi din Iaşi împreună cu profesorii lor s-au hotărât să facă o excursie în munți, să urce pe Ceahlău. Era o vară blândă, nu plouase de câteva săptămâni, timpul se anunța prielnic unei drumeții pe urmele celebrului Calistrat Hogaş.

Părăsind oraşul Piatra Neamț elevii s-au organizat pe grupe. În prima grupă se afla o fetiță de cincisprezece ani, pe nume Dora. Ea era "somnoroasa grupului". Avea un comportament ciudat, asta mai ales din clipa când au început să străbată valea care ducea spre pantele muntoase. La un moment dat, unor elevi li se terminase apa din sticle şi le-au cerut voie însoțitorilor să caute un izvor. Dora i-a auzit şi le-a spus în aceeaşi clipă:

"Mai răbdați puțin că îndată dăm de o fântână săpată demult, de unde iau apă pădurarii şi ciobanii..."

O profesoară a întrebat-o de unde ştie că ar exista pe-acolo o fântână şi fetița a răspuns:

"Fântâna e mai sus, o văd, are găleată şi cană..."

Întrebată dacă mai trecuse pe-acolo, Dora a răspuns că e

pentru prima oară că face o excursie la munte.

Peste douăzeci de minute grupurile au ajuns într-adevăr la fântână. Interesul profesorilor față de “intuiția” fetei a făcut ca Dora să-şi continue drumeția desprinsă de grupul de copii; au luat-o dascălii în seama lor.

Ilustrate vizualizate. La început amuzați, după aceea îngrijorați, profesorii i-au cerut Dorei să-i povestească despre itinerarul excursiei. Astfel. grupurile unite, mergând câte doi, milităreşte, ascultau de la Dora ce peisaj urmează, cum este drumul, ce urmează să vadă cu toții peste câteva minute sau ore.

Printre descrierile Dorei, anterioare impactului cu peisajul, s-a aflat una în care fetița spunea că vor întâlni peste puțin timp o cabană; construită pe jumătate din piatră de râu şi jumătate din bârne. Au mers ce-au mers, dar nu au dat de cabană. Dezamăgire.

Tot edificiul precognitiv părea că se prăbuşise. Dar... fetița insista, nu putea să cedeze. Le-a spus, nervoasă, contrariată:

“Jur că acolo-i cabana, eu o văd, ştiu că-i acolo, v-o arăt!”

Au coborât o pantă, au traversat un luminiş, dar cabana nu a apărut. O profesoară s-a desprins de grup şi a ajuns într-o poiană unde, sub buruienile şi pietrele afumate se zărea temelia unei case.

Au ajuns cu toții acolo. Temelia trăda existența unei cabane, acum arsă şi dispărută. Dora avusese dreptate. Ea văzuse o cabană care existase acolo, imaginea exactă a construcției revenise dintr-un timp trecut.

Profesorul Ilarie P., din Iaşi, aflat în grupul de excursionişti, a fost singurul care a înțeles ce se întampla cu Dora.

Le-a spus colegilor săi despre ce-i vorba. Reacția multora a fost ironică. Ceva mai mult, cu politețe şi prietenie au început să-l acuze de obscurantism”, tocmai el, profesor de fizică!

Coşmarul evitat.

În după amiaza zilei un foc de tabără, recitaluri, poezii

înflăcărate, poveşti şi întâmplări nemaipomenite...

Un somn dulce în corturi şi norii din dimineaţa zilei următoare nu păreau să vestească ceva neobişnuit. Ajunseseră în codrii care se întind ca o pănură verde la poalele Ceahlăului. Odihna era o necesitate pentru urcuşul care-i aştepta în ziua următoare...

...dar, în ziua următoare, după răsăritul soarelui şi spălatul în apa râului limpede, Dora le-a spus copiilor în compania cărora se afla:

"Eu nu mă duc nici dacă mă dă afară din şcoală".

Auzind despre hotărarea Dorei, însoţitorii copiilor i-au cerut să spună de ce nu vrea să urce împreună cu ei. Fetiţa nu a putut da o explicaţie logică. Încăpăţânată şi speriată, ea spunea continuu că nu se duce cu ei pe Ceahlău.

Într-un târziu, când rucsacurile se făceau şi se desfăceau, nişte copii au auzit-o pe Dora:

"Ce-o să zică mămica şi tăticul când o să mă găsească moartă acolo sus" şi a început să plângă.

Profesorul de fizică Ilarie P. i-a sfătuit pe colegii săi să o asculte pe fetiţă. Între timp trecuseră prin locul de popas nişte pădurari. Întrebaţi despre traseu, ei au răspuns că este un drum marcat şi nu-i nici o primejdie. Discuţia cu pădurarii a avut loc la ora unu.

Două ore mai târziu a început vântul, după aceea o furtună năpraznică s-a abătut asupra muntelui. Vijelia a durat patru ore.

Adăpostiţi în corturi, copiii au traversat momente de coşmar. În ziua următoare au apărut două elicoptere. Panta împădurită pe care urmau să urce copiii, arăta ca o imagine de iad. Hectare de păduri fuseseră smulse din rădăcini. Nici vorbă să mai fi rămas vreun marcaj. Drumul copiilor ar fi fost inevitabil prin acel loc. Dora îi salvase de la moarte...

Întorşi la Iaşi, profesorii au fost sfătuiţi să nu vorbească despre evenimentele din timpul excursiei, despre Dora. Un responsabil din biroul organizaţiei de partid le-a spus: "De asta avem nevoie, de copii-profeţi?"

Autohipnoza şi rănile din vis

Un fenomen mai rar întâlnit este acela al producerii unor efecte fizice prin evenimente metapsihice. Cazurile sunt atât de rare încât multă vreme au fost plasate în zona arbitrarului şi irelevanței. Dar un fenomen care ni se dezvăluie nu doar abstract, ci concret, material, nu poate fi scos din cazuistica paranormală.

"Am probleme cu somnul". Cam aşa spunea G. I., un bărbat care se retrăsese din inginerie pentru a cultiva pământul.

Amănuntele autobiografice au aici mai puțină importanță, dar le vom rezuma deoarece întâmplarea are nevoie de ele. Aşadar, un inginer. El moşteneşte o casă şi pământ. Se decide să se retragă la țară, undeva în județul Dâmbovița. Se simte bine. Viața i se schimbă radical şi omul poate mărturisi că este fericit.

Un câine ciobănesc îi ține de urât inginerului. Soția inginerului îşi caută "de lucru" în casă şi se apucă de pictură. Cam aşa arată pe scurt scena rurală a unor oameni care părăsiseră capitala țării.

După câteva luni de şedere la aer, inginerul acuză insomnii. Tocmai acolo, într-un mic paradis colinar. O dată cu insomniile începe să observe comportamentul ciobănescului, nefiresc, aberant. Când îi dădea drumul în livada din spatele casei, câinele alerga glonț la o movilă din capătul livezii şi începea să scurme pământul cu labele, după aceea, ca şi cum şi-ar fi făcut datoria, acoperea din nou groapa făcută cu labele. Inginerul şi-a spus că a mai văzut câini făcând aşa ceva. Dar işi aminteşte că insomnia apăruse o dată cu comportamentul câinelui.

Iată un amănunt care în aparență nu are nici o semnificație.

O insomnie, un câine cu purtări ciudate şi cam atât!

Prietenul din vis-sau duşman? Insomnia domnului inginer G. I. s-a dovedit a fi paradoxală. Ea, insomnia, se instala la ora 12 şi ținea până la 3 dimineața. După această

oră omul intra într-un somn profund, adormea aproape brusc oriunde s-ar fi aflat în momentul acela, chiar stând pe scaun la masă.

Începeau visele. Dacă nu s-ar fi repetat, nu le-ar fi luat în seamă. Repetându-se cam la două nopți, inginerul a început să fie obsedat de semnificația lor. Iată ce spune G.I. despre acelaşi vis repetat:

"Îmi apărea un bărbat îmbrăcat ca-n secolul trecut, la gât cu un şal uriaş, negru. Reverele hainei erau dintr-o catifea roz, cam boțite, fața pământie, ca de asfixiat. Îl vedeam în vis mai întâi departe de mine şi nu ştiu cum dintr-o dată îl simțeam aproape, fix în fața mea şi îmi spunea: Acu ai să intri în propriul tău corp şi eu am să te pedepsesc! Ca în orice vis, n-am acordat nici o atenție mesajului pentru că, din nou, ca în orice vis, nu puteam să iau în serios că eu voi intra în propriul meu corp! Au trecut câteva săptămâni. Visul nu mă slăbea, soția mea era foarte amuzată şi glumeam în doi că eu m-aş fi smintit pentru că am părăsit Capitala şi m-am făcut agricultor la anii pensiei..."

Întrerup aici firul relatării pentru a rezuma evenimentele care au urmat. Vocea şi chipul din vis nu erau propriu-zis simbolice. Ambele apariții păreau să aibă o funcție ocultă, de inducere, în cel care trăieşte visul, a autohipnozei, fenomen nu foarte des exprimat în cazuistica paranormală. Dar e mai bine să-l ascultăm pe domnul G.I.:

"Intram într-o stare pe care nu o mai trăisem: eram pe jumătate adormit şi pe jumătate treaz. Acelaşi personaj mă lua de mână spunându-mi că "te duc să te pedepsesc". Şi mă ducea cu adevărat pe un loc nisipos şi îmi spunea mereu: simți cât de fierbinte e nisipul? Sau, acu te împiedic şi ai să pui palmele pe nisip şi ai să vezi ce pățeşti".

În starea de autohipnoză inginerul spune că se simțea bine, doar că simțea arsura nisipului în mod fizic, concret. Îşi dorea să nu fi apărut acel contact cu întinderea de nisip, ci să rămână numai cu starea de beatitudine...

Din vis la dispensar. Domnul G.I. nu-şi mai aminteşte câte nopți a trăit starea de autohipnoză. Oricum mai puțin

de o lună de zile. Din acest moment cred că e mai nimerit să o ascultăm pe doamna Marina I., soția inginerului:

“Era într-o miercuri dimineața când soțul meu s-a ridicat şi, vrând să pună tălpile pe covor, mi-a spus că nu le poate apăsa pentru că tălpile lui erau arse, erau rănite. A vrut să apuce un pahar cu apă de pe noptieră şi şi-a dat seama că nu-1 poate ține în mână.

Atunci m-am uitat la tălpi şi la palme. M-am îngrozit, am țipat. Şi pe palme şi pe tălpi avea flictene, erau tălpi adevărate, roşii ca sângele. Ce visa se realiza în totul. Nisipul din vis îl arsese atât de tare că a trebuit să ne ducem urgent la dispensar, în ideea că vom pleca la Târgovişte, la un spital, mai târziu. La dispensar, doctorița ne-a spus că nu-şi dă seama despre ce este vorba, şi ne-a întrebat ce-am făcut, pentru că nu exista o cauză fiziologică, organică, era ceva venit dintr-un atac al cuiva, ca şi cum soțul meu ar fi fost torturat de cineva...”

Au mai stat trei zile să vadă cum evoluează rănile. Dar după trei zile n-a mai fost nevoie de spital, pentru că rănile s-au vindecat de la sine. Sunt câteva luni de când domnul G.I. caută o explicație acestei întâmplări stranii. Aşa a ajuns la mine. Explicația există, o voi formula altă dată...

Casa visurilor

Doamna Ilonka Z. a depăşit cu bine momentele care ar fi putut-o duce la sinucidere. Pentru că s-a liniştit, pentru că şi-a regăsit echilibrul şi normalitatea, acum “văd că pot relata despre coşmarul căruia i-am supraviețuit”.

Un coşmar, veți vedea îndată, care începe cu materializarea unui vis încolțit în tinerețe. Să citățm: “Încă de elevă, la Oradea, eu îmi imaginam că voi locui într-o casă zidită lângă o pădure. Visam să fie pe-aproape şi un râu, visam o grădină în care eu să-mi pregătesc singură răsadurile şi legumele, să le culeg rând pe rând...

Aveam o mentalitate de țărancă, deşi m-am îndreptat spre o profesie intelectuală şi am şi uitat cum să prăşesc...”

“Dragă Attila, am găsit casa...”. “Soțul meu Attila, plecase la Budapesta unde urma să rămână mai multe săptămâni. Era ocupat cu nişte afaceri şi m-a lăsat pe mine să umblu în continuare după “casa visurilor mele”. Şi am găsit-o. Nu dau amănunte ca să nu citească cineva cunoscut şi să râdă de mine. Nu-i nimic de râs.

Acum, domnule Țugui, îngăduiți-mi să descriu “norocul meu”.

Casa era într-o vale lină, care dădea într-un râu curat. În jurul casei se afla o grădină cu aproape 200 de pomi fructiferi, cei mai mulți fiind, cum se spune la noi, pe rod. M-am dus să o văd de o sută de ori şi tot ce vedeam şi revedeam mă bucura şi mă încuraja să dau banii. Nu era prea ieftină, am plătit-o cu dolarii munciți de mine şi soțul meu din noapte în noapte...

Ceea ce nu mi-a plăcut, am schimbat. Am curățat, am reparat şi am acceptat la învoială să cumpăr şi mobilierul. Un mobilier vechi, o oglindă venețiană, mese mari, scaune pe care le-am tapisat, un dormitor împărătesc şi multe altele... Prețul a urcat mult dar la urmă mi-am spus că a meritat să dau. Am făcut toate astea fără să-i telefonez soțului meu, cu gândul că, după ce termin, să-1 sun la Budapesta şi să-i spun numai atât: Dragă Attila, am găsit casa! Aşa am şi făcut. El mi-a sugerat să mă mut deja, chiar dacă nu aveam acolo telefon şi îmi lipseau unele şi altele, la bucătărie şi baie...

M-am mutat la mijiocul lunii mai anul acesta. Am dormit singură în casă în prima noapte şi am avut numai vise ciudate, toate îmi arătau că în casa unde abia mă mutasem era multă lume care voia să mă dea afară. Am zis că-i numai vis, ce altceva să fie?”

“El mă strângea în brațe...”. În a treia noapte Ilonka era obosită şi adormise devreme. Când ceasul cu pendulă a bătut de 12 ori, tânăra femeie a simțit o strânsoare şi o apăsare pe piept. A încercat să se ridice în capul oaselor şi cineva a început să o apese de umeri. Îşi simțea sânii fierbinți şi parcă atinşi de două palme. A încercat să strige,

să țipe, dar nu mai avea voce. Până la urmă a reuşit să se dea jos din pat şi fugind spre întrerupătorul luminii auzea o răsuflare aproape de tâmpla ei, ca şi cum o dată cu ea se mai ridicase cineva din aşternut şi o însoțea la lumină alergând şi gâfâind.

Când a aprins lumina, exact în acea clipă oglinda venețiană s-a spart cu zgomot. S-a spart sticla, rama rămânând în perete. Zeci de crăpături în toate direcțiile, fără nici o cauză.

Spaima a cuprins-o pe femeie, crescând apoi paroxistic.

Prima casă, vecină cu "casa visurilor" ei se afla la mai bine de un kilometru. Ulița nu era luminată. Era o victimă, dar nu înțelegea a cui, cine intrase în casă şi stătuse ascuns până la miezul nopții?

Neputând fugi, a luat din bucătărie un cuțit de tăiat pâine şi s-a vârât sub pătură, privind lumina becurilor şi perdelele de la fereastră...

Un spirit agresiv. Îi era frică, stând în pat, să se uite la superba oglindă venețiană făcută țăndări. Dar presiunea palmelor nevăzute pe pieptul ei nu a mai apărut. Într-o fracțiune de secundă şi-a amintit de fenomenul poltergeist. Cuvântul în sine a liniştit-o.

Ceva mai mult, dintr-o dată s-a pomenit curioasă. Gândea: să văd până unde ajunge spiritul casei? Chiar aşa 1-a numit. Casa fusese construită înainte de al doilea război mondial. Până în zorii zilei, care în iulie apăruseră devreme, Ilonka a asistat neputincioasă la un spectacol terifiant.

A doua zi sătenii şi reprezentanți ai autorității comunale au făcut inventarul: o masă crăpată, patru scaune răsturnate cu picioarele în sus, un şifonier cu furnir de nuc complet distrus, un scrin vienez crăpat şi două uşi încuiate, deschise larg ca prin minune...

Abia la primărie aveau să afle cu toții că în casa respectivă trăise o pereche tânără, imediat după război. Nu s-a aflat din ce motive femeia, o unguroaică foarte frumoasă, s-a spânzurat iar bărbatul ei s-a sinucis în aceeaşi zi cu un glonte!

Ilonka mă întreabă: “Domnule Țugui, oare să dau anunț că vând casa?”

“Dragă Ilonka, eu n-aş cumpăra casa nici dacă mi-ai cere pe ea doar drepturile de autor ce-mi revin pe această carte!

Un spirit cere să i se salveze corpul

O întâmplare unică - nu-mi aduc aminte să fi întâlnit ceva asemănător la noi sau pe alte meridiane. O întâmplare care stăruie încă în memoria colectivă a unei localități din nordul țării.

Evenimentul a avut loc în anul 1944, în luna septembrie. În acel an multe din satele fostului județ Rădăuți fuseseră evacuate în județul Dorohoi, din cauza frontului, în cel de-al doilea război mondial. Localitatea despre care este vorba aici rămăsese pustie vreme de şase luni. Câteva familii plecaseră în altă direcție decât cea pregătită să-i primească pe refugiați. Într-o împrejurare dramatică, soț şi soție au fost despărțiți; soția plecase spre Dorohoi, soțul spre Vatra Dornei. Vreme de şase luni n-au ştiut nimic unul de altul. În septembrie 1944, a revenit acasă, în sat, soția.

Femeia a început să se intereseze de soțul ei, pe la cei care plecaseră împreună cu el spre Vatra Dornei. Culesese informații confuze. Ba că a ajuns la Vatra Dornei şi n-a stat decât câteva zile, ba că ar fi spus cuiva că el se întoarce acasă, “fie ce-o fi”.

Vocea din vis.

Îngrijorată de dispariția bărbatului ei, femeia bătea drumul între postul de jandarmi şi biserică. La postul de jandarmi spera să dea de o informație despre el, iar la biserică se ruga să i se dezlege misterul dispariției lui.

De la un timp a început să viseze. Mai întâi se visa alături de el, în zilele când erau fericiți. Visele despre ei doi erau atât de concrete, încât dimineața, când nu-l găsea alături de ea, izbucnea în plâns. Într-o noapte de sâmbătă spre duminică i-a auzit vocea cu o claritate de ecou - vocea se reverbera ca-ntr-un codru, fiecare cuvânt se multiplica:

“Valerie, ia-mă de la şobolani şi du-mă în cimitir!”

Visul în care aceste cuvinte se repetau a durat mai bine de zece zile. Femeia a început să povestească prin sat “ce-mi spune bărbatul meu”. Cum se întâmplă într-o aşezare rurală, unde toată lumea se cunoaşte şi fiecare ştie despre altul totul, în câteva zile tot satul ştia că Valeria lui cutare îl visează pe bărbatul ei lângă şobolani!

Preotul satului o sfătuia să se împărtăşească. Să spună rugăciunile de câteva ori pe zi. Să se roage pentru el. Ceea ce femeia făcea sperând.

Auzind despre visul femeii, un bătrân, fost profesor, a căutat-o într-o zi şi i-a cerut să-i relateze cum şi ce i se întâmplă.

După ce a ascultat-o, fără să stea pe gânduri, i-a spus: “Bărbatul tău este pe aproape, dar nu-i viu. Trebuie să-l găseşti. Roagă vecinii să te ajute să dai de el. Îți cere să-l salvezi. Nimic altceva…”

Epilogul.

Voluntarii căutării bărbatului au împânzit satul.

Căutarea a durat o săptămână. Era luna noiembrie, vremea se răcise. Într-o noapte de sâmbătă spre duminică, Valeria visează că bărbatul ei se mişca prin livezile din apropiere. Căuta o ascunzătoare. Îl vedea în vis ca de obicei, cu o claritate refuzată de realitate.

În vis i-a apărut la un moment dat în porțile unei şuri pustii. Era în luna august, vedea fructele, soarele, simțea chiar căldura începutului de toamnă. Îl chema în vis, dar pe măsură ce îi rostea numele şi îl ruga să se apropie, el dispărea tăcut, parcă refuzând-o.

Şi acest vis (al treilea în suita evenimentelor onirice) s-a repetat de câteva ori. Aproape identic de fiecare dată. Ultima oară Valeria a recunoscut o şură veche; i-a apărut în vis ca şi cum acea şură era foarte importantă. S-a îndreptat spre şură mergând printr-o iarbă arsă, care semăna mai mult cu un scrum. Picioarele i se împotmoleau în iarba aceea nefirească. Când a ajuns în porțile şurii, “conştientă”, în vis, că bărbatul ei se afla acolo şi se ascundea de ea, a auzit o

rafală de armă automată. Din cauza rafalei, femeia s-a trezit!

A început să se plimbe noaptea prin casă, îngrozită. Nu era sigură dacă auzise rafala de armă automată, sau o visase. Dar nu-i ieşea din memorie şura, şura veche, care se afla în fața casei ei, la câteva sute de metri. O şură părăsită, a unei gospodării în care nu mai revenise nimeni după evacuare.

A doua zi, vecinii care o ajutau să-şi găsească bărbatul, fără să mai stea pe gânduri, s-au dus cu toții la şura visată. După o jumătate de oră, 1-au găsit pe bărbatul Valeriei. Era întins în iesle, pe fânul uscat. Fusese, într-adevăr, împuşcat cu o rafală de armă automată, în spate şi ceafă. De la brâu în jos carnea îi fusese mâncată de şobolani. Toată lumea care era de față acolo, privind o imagine insuportabilă, îşi amintea ce povestise mereu Valeria şi ştia tot satul: "Valerie, ia-mă de la şobolani şi du-mă în cimitir!"

Stafia de pe domeniul prinţului Mavrocordat

Ne mai întrebăm dacă există sau nu există stafii, dacă putem avea încredere în relatările care descriu întâlniri cu stafii...

De obicei, acest subiect la noi este plasat în "locul de baştină al stafiilor", Anglia, iar ambianța imobiliară şi istorică este castelul.

Avem însă ocazia să întâlnim persoane de la noi din țar care au văzut stafiile cum ar fi văzut orice ființă vie. Să pornim, aşadar, într-o descriere, imaginându-ne că am fi de față, privind scena cu ochii distinsei doamne biolog-botanist Marina Dragu:

"Tatăl meu a cumpărat, înainte de a se căsători cu mama, vreo 3 hectare de pământ în afara târgului Ştefăneşti din județul Botoşani. Era prin deceniul al treilea, eu aveam şase ani, când tata ne-a spus nouă, copiilor, că movila de pe acel pământ, care se afla nu departe de casă, trebuie să o ocolim...

La vârsta respectivă am luat spusele tatălui meu drept

poveste. Dar am şi uitat-o cu desăvârşire înainte ca "povestea" să se fixeze în memorie."

Locul de joacă.

"Cum era şi firesc, copiii se jucau în preajma movilei respective. Acolo era locul ideal pentru noi. Totuşi, acel loc, la anumite ore din noapte, mai cu seamă, era pătruns de semne şi sunete ciudate. Tatăl meu ştia mai multe decât putea să le spună copiilor."

Într-o zi, curioasă fiind din fire, Marina insistă pe lângă părintele ei să afle ce-a fost, totuşi, acolo la movilă? Ca şi cum i-ar fi vorbit unui om matur, tatăl i-a spus, pe fugă, că acolo, pe movilă, a fost îngropată o fată din familia prinților Mavrocordat de la care fusese cumpărat pământul.

"Pentru mine, atunci, spusele tatălui meu nu reprezentau ceva impresionant. Văzusem puțini oameni morți, atunci credeam că moartea e ceva ce li se întâmplă doar unora! După aceea am auzit de la alții că o fată din neamul Mavrocordaților fusese căsătorită cu forța de părinții ei, cu cineva pe care nu-l iubea. Fata iubea alt băiat şi atunci s-a hotărât să se sinucidă în ziua nunții".

Fiind refuzată înmormântarea în cimitirul localității, din cauza sinuciderii, mireasa a fost înhumată pe movilă.

Întâlnirea a avut loc în luna mai. "Era seara, senin, vremea se încălzise, spune Marina. M-am dus la movilă, cum făcusem de mai multe ori, să mă dau ca pe-un săniuş pe iarba proaspătă şi deasă. Dar iarba era plină de rouă şi atunci am început să alerg în jurul movilei ca şi cum vroiam să mă prind din urmă pe mine însămi. Dar au apărut cărăbuşii şi m-am bucurat. Aveam după cine să alerg. Prindeam cărăbuşi. Seara alunecase în noapte şi, dezamagită de cărăbuşi, voiam să mă duc în casă. N-am apucat să mă desprind de loc când mi-a apărut în față o fată îmbrăcată în alb, avea un voal frumos pe creştet. M-am uitat cu ochii măriți. M-am uitat apoi cu sete pentru că nu înțelegeam cine şi când venise la noi şi, poate, mă căuta pe mine şi mă găsise la movilă.

Îmi amintesc limpede că n-am simțit nici cel mai mic fior

de frică. Ca şi cum vedeam pe cineva drag sau apropiat, aşa am simțit atunci. Privind cu încordare, foc de curioasă în continuare, mi-am dat seama că era o mireasă şi eu nu auzisem de la părinții mei să fi avut loc vreo nuntă prin apropiere.

Parcă o văd şi azi cu brațele întinse spre mine. Era frumoasă şi avea un surâs trist, de neuitat. În acel moment am fost atât de convinsă că întâlneam o ființă adevărată, vie, încât m-am repezit şi eu în întâmpinarea ei ca să mă las îmbrățişată. Parcă o iubeam. M-am apropiat mult de ea. Când m-am aflat la doar câțiva metri, am văzut că mă aflam în fața unei ființe clare, dar ea era dintr-un abur sau aşa ceva. Voalul îi învelea, atârnând, brațele. La un moment dat mi-am dat seama că şi ființa respectivă încerca sau vroia să mă cuprindă.

Am mai făcut un pas, am întins palmele s-o cuprind şi fata a făcut la fel dar când a pus "mâinile" pe mine, brusc, mi-am pierdut cunoştința. Nu eram fricoasă de felul meu, mergeam oriunde noaptea singură, nu ştiam ce-i teama, dar îmbrățişarea aceea nu am uitat-o nici până azi. Ştiu că m-a cuprins, am simțit o căldură mare, ca un curent şi imediat nu am mai ştiut de mine..."

Epilog.

Când şi-a revenit, Marina avea încă în fața ochilor imaginea miresei, dar mireasa nu mai era acolo. Afară se întunecase. Se trezise probabil din cauza strigătelor mamei ei, care o găsise, cum s-a spus atunci, "leşinată" lângă movilă. A dus-o în casă şi i-a luat temperatura. Marina nu avea temperatură, dintr-o dată şi-a revenit complet, nu simțea nici o durere, ci doar regretul că nu a stat de vorbă cu mireasa din cauză că... leşinase! Imaginea miresei stăruie în memoria Marinei Dragu de mai bine de 50 de ani...

Un spirit îi programează Elvirei viaţa

Elvira este o doamnă între două vârste, care s-a considerat până acum câțiva ani o handicapată. Ultima

ispravă a spiritului care o călăuzeşte pe Elvira a fost trimiterea ei în America, unde trăieşte fiica sa. Toate minunile au un început, şi pentru Elvira a funcționat acest dicton. Vă putem înfățișa o mică parte din evenimentele aparent incredibile care fac parte azi din autobiografia Elvirei...

Prima atenționare.

După bacalaureat, Elvira s-a prezentat la admitere la o facultate pentru care se pregătise vreo trei ani-medicina. Dar în cei trei ani de lecții plătite şi de chinuri cu învățătura, din când în când tânăra care ştia că există în viața ei ceva sau cineva care îi vorbeşte în somn, auzise mereu, ca şi cum vocea se exprima în urechea ei: "Tu nu te duci la medicină, te duci la o facultate tehnică".

Elvira nu-şi mai aminteşte de câte ori înainte de examene a auzit aceste cuvinte. Familia ei era de mult obişnuită cu "halucinațiile fetei" şi considera spusele ei un joc. Prezentându-se la concurs, Elvira avea să rateze medicina, însă imediat se înscrie la o facultate tehnică, la care intră printre primele în ordinea notelor obținute!

Caruselul surprizelor avea să-1 simtă cu adevărat în anii de facultate. Elvira îmi spunea: "Dacă profesorii ar fi ştiut cum obțin eu note mari şi cum se face că trec drept o studentă remarcabilă, m-ar fi dat afară din facultate fără drept de a mai concura vreodată în învățământul superior"! Ce se întâmpla de fapt?

Înainte de examene, cu exact două săptămâni, Elvira "auzea" în somn acelaşi glas cu care era demult obişnuită, spunându-i numărul biletului pe care îl va trage la examen şi cu aceeaşi precizie, conținutul biletului. Aşa se face că, vreme de cinci ani, Elvira a învățat pentru fiecare materie doar două săptămâni. În fața comisiei, ea nu făcea decât să recite, ca o poezie, răspunsul la întrebare - evident, cu felicitările de rigoare!

A doua atenționare.

Absolvă institutul, este repartizată undeva în provincie, într-un centru de cercetare. Aici cunoaşte un tânăr.

Amândoi se aflau la vârsta când se întemeiază o familie. Se întâlneşte cu tânărul din ce în ce mai des, se îndrăgosteşte de el "ca o proastă"-cum spune Elvira şi îl vede cu ochii deschişi pe minunatul ei soț în cel pe care-l iubea cu disperare...

Dar, într-o primăvară de prin anii şaptezeci, Elvira aude în somn: "Părăseşte-l imediat pe Ştefan. El nu-i soțul tău. Se va căsători cu o consăteancă, medic, este voința părinților. Ştefan va deveni dependent de alcool. Fugi de el..."

A doua zi umbla prin urbea transilvană fără să ştie cum păşeşte şi ce gândeşte. L-a căutat pe iubitui ei în institut, dar el se învoise pentru câteva zile fiind chemat de părinți. La întoarcere, Ştefan îi spuse Elvirei adevărul. O încercare de sinucidere, salvarea, catalizarea şi din nou spiritul nevăzut, apariția vocii în somn: "Nu ai pentru ce să mori. Eşti tânără. Pe soțul tău îl vei întâlni peste o săptămână în tren. Vei fi cu el şi vei fi fericită..."

Peste o săptămână, când deja uitase mesajul din vis, Elvira va cunoaşte un tânăr, de profesie geolog. S-au despărțit într-o gară şi şi-au scris doar 5 scrisori. Peste alte două luni s-au căsătorit...

Din acest moment încep pentru Elvira "problemele cu adevărat serioase". Dacă vocea din vis până acum i se păruse o coincidență, o întâmplare care i se întâmpla numai ei, dintr-o dată a început să se întrebe cine este cel care o avertizează sau sfătuieşte de atâția ani şi ce trebuie să facă ea, ce să creadă despre aceste evenimente în care nu credea nimeni, nici măcar soțul ei?

Singura cale, inspirată, a fost aceea a credinței. Niciodată spiritul nevăzut nu o îndemnase spre lucruri şi gesturi negative. El era ca un tovarăş al ei atoateştiutor, era adevăratul ei "soț" şi frate... aşa se face că în apartamentul Elvirei, din Bucureşti, una din camere este asemănătoare c-un altar de biserică. Este locul în care nu stă nimeni mai mult decât este necesar rostirii Rugăciunii...

A treia atenționare.

Fiica Elvirei s-a căsătorit cu un român care trăieşte în

America. Supărare de necuprins. Nu asta îşi dorea Elvira pentru fiica ei. A jurat că nu o va urma niciodată acolo unde s-a dus fără consimțământul ei.

Şi... vocea spiritului reapare după un an şi câteva luni. "Te duci la fiica ta pentru că are nevoie de tine. Vei sta acolo şase luni şi vă veți împăca pentru totdeauna..."

Aşa işi încheie Elvira scrisoarea pe care mi-a trimis-o în această vară din California. Când va reveni în țară o să-mi relateze multe alte întâmplări. Acelaşi spirit i-a spus în avion, la un moment dat, într-un somn de câteva minute: "Nu te teme. Avionul ajunge cu bine la Los Angeles".

Premoniţia mamei nu a putut opri moartea fiului

Răzvan, un tânăr cu totul excepțional, o natură deosebită, inteligent, robust, iscoditor şi pasionat de arte, de cultură, mare iubitor de cărți, respectuos, dar... mai puțin atras de idei despre viitor. Părea că se născuse cu condamnarea de a nu visa sau plănui viitorul decât pe termen scurt.

Student eminent la aeronave, dar preocupat şi de o facultate umanistă. Mama lui Răzvan îmi scrie la câțiva ani de la despărțirea de fiul ei: "Tot ce am crezut s-a spulberat, nu ştiu în ce să mai cred, nu mai cred că este Ceva dincolo, deşi înainte credeam că poate nu pierd chiar totul, nu ar avea logică să se stingă atâtea cunoştințe, sentimente. Credeam că poate există ceva, o formă de energie superinteligentă şi poate ceva din noi se păstrează acolo (dincolo). Acum sunt distrusă şi nu mai cred în nimic. Răzvan nu se mai întoarce..."

Ultima excursie.

După ce Răzvan a absolvit primul an de facultate, mama lui a venit la Bucureşti să-i ia lucrurile. Apoi 1-a pregătit pentru o excursie în Râmnicu-Vâlcea, dar, pentru prima oară, el nu i-a îngăduit să-1 conducă la gară. L-a sunat la un coleg, ajunsese cu bine, în momentul acela ieşise în oraş pentru cumpărăturile necesare excursiei. A doua zi

dimineața au pornit spre munți. Răzvan, colegul său şi două fete. În noaptea care a urmat au dormit la o stână unde Răzvan a fost de seara până dimineața sufletul grupului. Toate acestea, în zilele de joi şi vineri.

În duminica următoare, filmul s-a rupt. Relatarea mamei lui Răzvan: "Duminică seara au venit la mine nişte rude, tatăl unui coleg de liceu al lui Răzvan şi alții. Tatăl colegului m-a prins de mâini şi mi-a spus şovăind că ceva s-a întâmplat cu Răzvan, şi nu-mi mai amintesc nimic. Am plecat în aceeaşi noapte cu o maşină la Râmnicu-Vâlcea unde am ajuns luni dimineața. L-am găsit pe Răzvan la morgă. Îi făcuseră autopsia. Ştiu doar că medicul mi-a spus să nu țip. Nu am scos nici un cuvânt. Nici nu puteam. Marți am ajuns acasă şi 1-am înmormântat. Nu am văzut nimic, n-am plâns, aproape că nu m-am mişcat..."

Mama lui Răzvan avea să reconstituie evenimentele petrecute înainte de tragedie. Dar conştientizarea lor avea să fie tardivă. Ar fi putut să țină seama de avertismente, mai ales că unul dintre ele a fost deosebit de limpede şi puternic. Iată mărturisirea femeii: "Cum a fost cu putință să nu intuiesc ce se va întâmpla când întotdeauna am ştiut exact ce anume îi trebuie. Eram legați unul de altul telepatic, n-aveam nevoie de cuvinte... Mie mi s-a spus că-mi voi pierde copilul dar n-am ştiut să folosesc acel moment!"

Avertismentul vine pe aripile visului. Înainte de tragedie, mama lui Răzvan se afla în bucătăria fostei soacre (femeia divorțase între timp). Răzvan era şi el prezent acolo. Se pregătea prânzul. În clipa când a rămas singură în bucătărie, Răzvan ieşind afară cu vărul lui, iar mama soacră fiind şi ea ieşită din casă, femeia a auzit un zgomot puternic. Venea din partea dreaptă, de lângă chiuvetă. A ridicat capul şi, în acel moment, a văzut cum una din icoanele de pe perete, Maica Domnului cu Pruncul în brațe, a ieşit din cuiul din perete, s-a înălțat puțin, a început să plutească pur şi simplu prin aer până a depăşit chiuveta şi a căzut pe covor fără să se fi spart!

"În acel moment, spunea mama lui Răzvan, am înlemnit.

Văzusem scena ca pe ceva obişnuit şi nu aveam nici măcar puterea să mă uimesc, pentru că scena mi s-a părut de domeniul ştiinţifico-fantastic. M-am spălat pe ochi, nu puteam crede că văzusem acea minune. Mi-am spus atunci că soacră-mea umbla cu prostii şi au început să-i zboare icoanele prin casă. De altfel, când a apărut, am întrebat-o pe soacra-mea ce-a făcut ea ca să scoată icoanele din cui ca să plutească prin bucătărie? Iar când a revenit Răzvan, i-am spus: "Bunică-ta iar a făcut ceva, că îi zboară icoanele din pereţi."

Nu am înţeles atunci că a fost un semn divin, un avertisment sever."

Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns semnul respectiv, pentru a-l întări şi atesta încă o dată, înainte de tragedie, mama lui Răzvan a avut un vis care, în tălmăcirea onirică, reprezintă cel mai clar avertisment al morţii:

"În noaptea când fiul meu a murit, am visat că mă aflam într-un restaurant cu fostul meu soţ. Stăteam la o masă, singură, iar fostul meu soţ la altă masă, tot singur. La un moment dat, eu m-am ridicat şi am dansat toată noaptea cu un tânăr necunoscut. În vis mă bucuram mult că eu dansam şi fostul meu soţ rămânea singur la masă..."

Fulgerul care ucide.

Sunt situaţii, precum aceasta, când o tragedie este anunţată cu ani, luni sau săptămâni, uneori cu câteva zile înainte de a se întâmpla. Cazuistica acestei "reguli" inexplicabile, cauzele care generează acest mister ne rămân neexplicate sau le putem explica doar prin precepte spirituale care nu sunt reproductibile experimental.

După suita de avertismente pe care le-am pomenit mai sus, ne întoarcem în ziua excursiei. Grupul de patru tineri plecase aşadar în excursie într-o vineri dimineaţa. Noaptea au rămas la o stână, în munţi. În acea noapte, Răzvan fusese vioara întâi în susţinerea bunei dispoziţii. Inteligent şi tonic, el îşi încheia cei aproape douăzeci de ani cu un recital de iscusinţă a minţii, făcându-se iubit de toată lumea.

Sâmbătă dimineaţa au pornit la drum toţi patru, grupul

de excursionişti, toţi studenţi. Păstrau cu toţii amintirea nopţii când se distraseră ca niciodată. S-au adunat norii pe cer, s-a întunecat dintr-o dată, devenind din albi, negri ca păcura. Toţi patru mergeau spre ţintă, departe. Răzvan ţinea de mână două fete, pe Monica şi pe Mihaela, iar al patrulea coleg, Călin, urca în faţa lor. Drumul era dificil. O singură secundă, ultima: un fulger prelung cât cerul şi ascuţit ca o sabie cerească i-a lovit pe toţi patru! Într-o singură secundă toţi patru au fost carbonizaţi. După ploaie au fost găsiţi ca nişte statui răsturnate. Muriseră toţi patru cu zâmbetul pe buze, cu bucuria pe care numai plăcerea impactului cu natura o poate genera. Ei toţi aveau media de vârstă de doar douăzeci de ani...

Răzvan a „revenit" o singură dată. Mama îndoliată, distrusă sufleteşte, trece şi acum, la câţiva ani de la tragedie, prin momente cumplite şi remuşcări. Ei i se spusese că ceva se va întâmpla în viitorul apropiat, dar nu a ţinut seama de avertismentele repetate. Nu-i o culpă a femeii, deoarece, în mai toate situaţiile cunoscute, destinul se arată implacabil; el trebuie să curgă exact cum s-a plănuit.

Răzvan a "revenit" o singură dată. Iată relatarea femeii:

"Nu a fost vis, deşi părea că era vis. L-am văzut clar pe Răzvan că a venit la mine. Eram fericită şi pot jura că n-am visat. N-am să uit niciodată ce mi-a spus: "Mamă, de ce m-ai chemat? E foarte greu să vin de-acolo şi nu pot veni decât în cazuri foarte grave. Aşa-i legea aici." De asemenea pot jura că Răzvan a "căzut" pur şi simplu în pat, ca şi cum era viu. Îi simţeam răsuflarea, îl vedeam.

După aceea, a plecat fără să mai scoată o vorbă. Am înţeles că nu e bine să-1 chem. ÎI visez în fiecare noapte, dar de la întâmplarea respectivă el îmi apare numai la vârsta când era copil..."

Premoniţiile onirice şi exactitatea lor

Titlul acestui episod poate părea didactic, deşi

evenimentul paranormal care urmează s-ar preta la un afiş scris cu litere mari într-o formulare şocantă! Paranormalul ne oferă însă mai puține şocuri decât avem noi parte de la realitatea propriu-zisă, aşa că îmi îngădui să le ofer celor ce nu iau în seamă o premoniție, un exemplu deosebit de puternic şi de veridic totodată...

În anul când doamna E.M. s-a pomenit cu darul previziunii prin vis, celebrul mediu american Edgar Cayce atrăgea atenția în lecturile sale celebre, însumând azi peste 15.000 de comunicări care se află accesibile la Fundația Cayce din America, atrăgea atenția, aşadar, să ne consemnăm visele pentru că în ele se ascund adevăruri de viață indubitabile, uneori demne de reținut de-a lungul întregii vieți.

Afirmațiile lui Cayce contraziceau în mare parte teoriile lui Freud. De la cauzele erotismului uman, la fenomene onirice, itinerariile s-au dovedit vulnerabile, aşa că marele mediu va repara relația, probabil fără să fi auzit de Freud, aducând spre cunoaştere elemente noi şi tulburătoare legate de aceeaşi relație-vis şi realitate.

Un "seismograf" al morții. Dacă raportăm conținutul simbolic al unei premoniții onirice la evenimentul care-i urmează visului, ajungem uşor la concluzia că orice moarte este o programare despre care se ştie undeva, oricum nu într-o clinică medicală sau într-un diagnostic fie el oricât de corect. Atestarea şi pe alte căi a acestei ipoteze ne-ar tulbura profund; ne-ar modifica radical reprezentările despre viață şi moarte. Putem cunoaşte însă cum funcționează mecanismul premoniției onirice, ceea ce înseamnă că în timp omul va desluşi şi înscrisul temporal al duratei vieții sale. Iată o relatare care ne poate da de gândit în sensul celor spuse până aici:

Doamna E.M. are acum 73 de ani.

În anul 1967 a visat nopți la rând că o floare excepțională, aflată în biroul său de investiții, dintr-un institut unde lucra atunci, s-a veştejit dintr-o dată. Deşi a încercat să o readucă la viață, nu a reuşit. A afirmat atunci

că cineva din acelaşi birou va muri. A fost ridiculizată. Dar peste câteva zile un coleg a fost găsit mort în maşină prin asfixiere!

În anul 1980 a visat că o cunoştinţă apropiată i-a dat în grijă o fetiţă cu ochi albaştri. Dar nu a avut grijă de ea precum s-ar fi cuvenit şi fetiţa a murit în braţele doamnei E.M. Peste exact opt zile mama fetiţei şi-a pierdut viaţa într-un accident de maşină. A murit exact cum visase că murise fetiţa, în braţele ei, imediat după accident. Mama fetiţei avea ochi albaştri!

În anul 1982 doamna E.M. a visat că tatăl dumneaei îmbrăcase un splendid costum negru şi alerga pe stradă spre casa naşilor care erau de mult decedaţi. A doua zi doamna E.M. primea o telegramă prin care era anunţată că tatăl dumneaei murise...

Suita de evenimente onirice cu semnificaţie premonitorie ar face obiectul unei cărţi; în afară de simbolurile cu scadenţă tragică, aceeaşi persoană a primit de-a lungul anilor mesaje scadente privind unele evenimente sau momente dramatice din viaţa cunoscuţilor. Iată un eveniment din ultima categorie:

“În anul 1997 am visat o prietenă care ducea două lăzi cu cireşe. Lăzile păreau în vis foarte grele. Mi s-a părut în vis că este anormal ca o femeie să poată duce acele greutăţi. La scurt timp am întâlnit-o şi i-am relatat visul. Aflam pentru prima oară acum că prietena mea era pe punctul de-a divorţa şi că va lua cu ea şi fetiţa!”

Ultima premoniţie onirică? Cazuistica previziunii propriului sfârşit este foarte bogată. Exemplele celebre le-au estompat pe acelea care au instituit parcă o regulă premonitorie.

Nostradamus, se ştie, şi-a anunţat cu lux de amănunte sfârşitul şi... s-a ţinut de cuvânt! Doamna E.M. nu este celebră, dar s-a dovedit posesoarea unor capacităţi extrasenzoriale egale cu ale celebrităţilor în materie. Acum este preocupată (nu obsedată!) de un vis premonitor-crede dumneaei, ce pare să încheie suita întinsă pe decenii a

previziunii sale. Iată conținutul acestui vis:

"Am avut doi prieteni, familia T., care au decedat.

Trecuseră de 80 de ani, a fost normal să se stingă. Cu puțin timp în urmă am visat că doamna T. m-a invitat la ei de Anul nou. Nu ştiu care An nou, dar m-am dus şi, în toiul petrecerii, prietena mea decedată m-a luat de mână şi mi-a spus să merg cu ei. Am plecat, într-adevăr, cu ei!"

Întrebarea: "Este oare ultimul meu vis simbolic, care de data aceasta mi se adresează doar mie?"

Chiar judecând regula antecedentelor, nu cred să fie cineva care să aibă libertatea severă şi curajul dur să răspundă afirmativ.

Numai timpul o poate face. Am reținut cu interes fenomenul. Doar atât...

Cine e mesagerul care anunţă moartea?

Între atâtea fantezii paranormale sau descrieri care nu sunt decât emanații ale unor disfuncții psihice producătoare de deliruri şi halucinații, distingem situații şi fenomene care nu fac decât să ateste fără dubii valoarea cunoaşterii parapsihologice.

Un interes special; şi o avidă sete de atestare o au fenomenele legate de relația noastră cu cei dispăruți, sau, cum se exprimă azi numeroşi cercetători, putința unui dialog cu lumea de dincolo. De fapt ce este lumea de dincolo? Mai mult decât să o intuim şi să recoltăm probe din experiențe omeneşti, nu avem şansa să întreprindem. Dar şi acestea, când sunt susținute de seriozitate, competență şi rigoare ne sunt suficiente pentru a înțelege că viața noastră nu se încheie în această lume, iar lumea aceasta este doar o perioadă într-un continuum al vieții universale.

Ce înseamnă, totuşi, o experiență sau un experiment într-un domeniu care operează de regulă cu forțe imateriale şi invizibile? În ce situații imaterialitatea vie şi invizibilul se exprimă materializându-se, pentru a ne da garanția existenței altei lumi? Iată un exemplu în sensul celor

menționate mai sus, o probă care nu are nevoie de nici un comentariu...

Vestirea din vis.

Întâmplarea face ca implicații din situația prezentă în această relatare să fie ofițeri, ofițeri superiori. Fiul, colonel, deşi foarte tânăr. Tatăl, colonel, pensionat într-un oraş apropiat de Capitală. Fiul şi tatăl comunicau des, ştiau totul unul despre altul. Şi fiul şi tatăl se bucurau de o sănătate bună, nici o perspectivă sumbră nu crease o preocupare a unuia față de altul.

Cu o lună în urmă, Emil, fiul, a visat o imagine ciudată. L-a văzut pe tatăl său, colonel pensionar, plimbându-se într-o grădină din orăşelul unde trăia. Se uita la el de departe şi, din senin, a apărut bunica lui Emil, dispărută cu vreo două decenii în urmă.

Bunica îl căuta pe tatăl lui Emil. L-a zărit şi s-a dus la el, 1-a luat de mână, ca pe-un copil, amândoi s-au uitat o clipă la tânărul care se mira de întâlnirea lor... apoi i-au întors spatele; şi ținându-se de mână, au pornit-o spre zare, micşorându-se din ce în ce, pe măsură ce se depărtau.

La exact trei zile după acest vis, Emil s-a dus acasă, la părinții săi; nu mai păstra în memorie visul, deşi îl notase într-un caiet. A ajuns la părinți spre seară. Privind ferestrele apartamentului, le-a zărit pe toate luminate. Era un semn că ceva se întâmplase. Când a intrat în apartamentul părinților, l-a zărit pe tatăl său mort, avea o lumânare pe piept, iar maică-sa îşi pierduse cunoştința şi zăcea la picioarele patului. O masă de lângă pat era pe punctul de-a se aprinde din cauza lumânării. Sosise exact în momentul când era nevoie de el şi când nu trecuseră decât vreo 40 de minute de la moartea tatălui.

În situația dramatică în care se afla, Emil şi-a amintit visul avut cu trei zile în urmă. Într-adevăr, bunica moartă cu 20 de ani în urmă sosise să-şi ia fiul, să-1 ducă cu ea; fiul care nu suferise de vreo boală şi nu se plânsese vreodată de vreo suferință!

Maşina cu becuri.

La scurt timp după înmormântarea tatălui, Emil şi-a visat un văr mai tânăr decât el şi a notat şi acest vis, cu câteva zile înainte de vestea unei tragedii.

În vis vărul i-a apărut de mai multe ori alergând pe-un câmp. Nu era singur, iar cei care alergau în urma lui căutau nişte cutii uriaşe în care visătorul vedea becuri, becuri de iluminat. Acest vis, la puțin timp după moartea tatălui, nu i s-a părut să aibă vreo semnificație. Îi plăcuse însă întreaga scenă, alergarea, amicii cărând cutii mari cu becuri ambalate şi, încheind plutonul de alergători, alți tineri care nu puteau ține pasul cu ceilaiți, din frunte.

Şi, din nou, la trei zile, răstimp parcă predestinat, Emil pleacă în orăşelul din apropierea Capitalei. Vărul mai tânăr murise într-un cumplit accident de maşină. Odată cu el au murit alți doi tineri şi trei, de pe bancheta din spate, au fost internați în spital în stare critică.

Sosind la fața locului, poliția a scos din maşină trei cadavre, trei răniți grav, iar din autoutilitară s-a scos ce-a mai rămas din cele patru cutii mari pline cu becuri! Maşina se lovise în viteză de un stâlp, iar la locul accidentului se afla un câmp de cioburi de la becurile sparte.

Cum spuneam mai sus, aceste exemple despre felul în care se vestesc evenimentele tragice nu au nevoie de comentarii. Cel mult, ne putem mira că uneori trecerea din viață în moarte este anunțată cu exact trei zile înainte. Cine o anunță?

Călăuza din visele premonitorii sau misterul Însoţitorului

Marele filosof grec Socrate nu ne-a lăsat mărturii despre felul în care însoțitorul său (manifestat de altfel foarte concret), numit Daimon, îi cenzura gesturile şi acțiunile voinței. Ştim doar că daimonul socratic a fost de-a lungul întregii vieți a filozofului în permanență aproape de el. Chiar şi înainte de-a bea otrava, Socrate aude vocea lui Daimon care-i spunea să nu renunțe la ea, pentru că trebuia să

moară, fiind nevoie de el în altă lume!

Fenomenul însoțirii este cunoscut de mii de ani. O dată cu creştinismul, însoțitorul este un Înger. Putem urmări în acest episod Îngerul doamnei Livia Mizof, o intelectuală distinsă din Piteşti. În acest caz releul de transmisie se extinde de la subconştient (prin vis) la conştiență (starea de trezie). Poate că pentru a demonstra existența caracterului premonitor al visului era de-ajuns mărturia doamnei Livia Mizof, persoană exclusă oricărei susceptibilități sau disfuncții psihice...

O întâmplare cu un cercel. Livia avea 18 ani. Cu îngăduința părinților, se pregătise într-o sâmbătă seara pentru balul elevilor. Ca să-i facă fetei o bucurie, fiind remarcabilă la învățătură, părinții îi îngăduie să poarte la balul respectiv o pereche de cercei din aur cu pietre prețioase; o moştenire a familiei, de mare preț.

S-a dus la bal, a dansat până în zorii zilei, iar la plecare a descoperit că işi pierduse un cercel. Mâhnirea fetei a degenerat în teamă. Cum să se întoarcă acasă fără un cercel? Împreună cu alte fete au început să-1 caute prin sală, printre haine şi prin genți, au răscolit scaunele, scena sălii, dar nu 1-au găsit.

Tatăl, de care fata era mai ataşată, avea să afle primul. El a decis să-i facă fetei altă pereche de cercei din aur, în felul acesta distrăgând atenția mamei şi sugerându-i-se că Livia are ambii cercei în urechi. După câteva zile Livia visează de mai multe ori acelaşi vis. Se afla în camera ei. Era anotimpul florii de liliac. Se visează contemplând un buchet de liliac într-o vază pusă pe masă şi vede, prins de-o ramură înflorită, cercelul. Dar când se trezea o apuca din nou plânsul-nu fusese decât un vis!

Într-o dimineață, după acelaşi vis care se repetase de-a lungul unei săptămâni, se duce, fără nici o speranță, să se uite de-aproape la buchetul de liliac care începuse să-şi scuture florile. Cu uimire observă că cercelul rămăsese în buchetul de liliac, probabil când mirosise floarea înainte de a pleca la bal...

Înmormântarea din vis.

Familia Mizof, fără copii, a lucrat tot timpul în turism. Împreună au străbătut munții țării dintr-un capăt în altul. Soțul, un bărbat robust, care n-a suferit de vreo boală, se temea mai mult pentru Livia şi nu pentru el. Ea avea probleme cu tensiunea, cu inima...

Nu cu mult timp în urmă Livia primeşte în vis imagini care aveau să o tulbure profund. Se afla într-un sat de lângă Piteşti.

Cineva nevăzut o îndemna insistent să se ducă la biserică. Biserica din localitatea respectivă are o mică uliță în pantă, după aceea urmează terenul drept şi intrarea propriu zisă.

S-a pomenit brusc îmbrăcată în negru, păşind spre biserică.

Dar din clipă în clipă în jurul ei s-a adunat o mulțime fără număr.

Toți acei bărbați şi femei care o înconjurau erau schilozi. Imaginea era de coşmar. Mergea încet, privind mulțimea, şi îşi dădea seama că ea se afla în centrul atenției acelei lumi. După un timp a ajuns în fața bisericii. Întrebându-se cum vor începea cu toții în biserică, dintr-o dată îi apare deasupra uşii de la intrare un înscris clar: Au rămas doar trei luni. După ce a citit în vis inscripția, care imediat a dispărut, Livia s-a trezit din somn.

Tot ce visase fusese atât de limpede şi de concret încât, treză fiind, mai trăia senzația că părăsise o scenă reală şi nu imaginară. Fără să-şi dea seama de ce, a început să plângă.

Trezindu-se, soțul a întrebat-o ce s-a întâmplat. O clipă a ezitat să-i povestească visul. Era convinsă că îşi văzuse anunțată propria-i moarte. Până la urmă i-a spus de ce plânge. Cum se întâmplase nu o dată, bărbatul a liniştit-o glumind chiar pe seama viselor ei.

Exact la trei luni după acest vis soțul Liviei Mizof avea să facă un drum la Braşov, de unde-i telefonase să-i spună că totul e bine şi revine acasă. A revenit. Livia era în casă cu

nişte prietene.

Soțul şi-a cerut scuze că trebuie să se odihnească puțin. A urmat salvarea, spitalul, moartea...

O entitate din lumea atlanţilor se arată unui pământean

După simpozionul de la Praga, din acest an, cu tema "moştenirea civilizației atlanților transmisă actualei civilizații", la care a participat din partea României cunoscutul scriitor şi cercetător al misterelor terestre, Dan Apostol, după ideile şi ipotezele susținute cu acel prilej de către invitați din numeroase țări, este mai greu să ne îndoim acum de existența Atlantidei şi de civilizația acelei lumi cufundate în apă. Dar nu despre acest eveniment va fi vorba în continuare. Cazul reținut este confirmat cu seriozitate. Acest caz nu putea să se evidențieze cvasimaterial decât în fața unor inițiați în doctrinele orientale şi nu numai, unele din ele moştenite probabil de la preoții civilizației dispărute cu aproximativ zece sau douăzeci milenii în urmă...

O scenă fantastică-dar absolut reală. Soții P., bucureşteni.

O noapte călduroasă după o zi de caniculă. Uşa de la terasă deschisă, înainte de zorii zilei, linişte, o adiere uscată. Soții se trezesc din cauza căldurii şi se separă-soțul se duce să mai doarmă pe o canapea, soția rămâne în pat. Totul se petrecea în spațiul aceleiaşi camere...

Au schimbat câteva vorbe, după care soțul nu mai răspunde la întrebări. Soția şi-a dat seama că el adormise brusc. Îl lasă în pace şi curând adoarme. Pentru soț, însă, începe marea experiență. Fiind un intelectual cu preocupări ştiințifice şi nu un anonim, câteva săptămâni după incredibilul eveniment a refuzat să mărturisească cuiva ce a trăit. Soția sa, doamna M. este o inițiată în doctrinele kabbalistice şi SUN, multă vreme a ținut prelegeri pe tema ezoterismului european şi oriental din epocile îndepărtate ale omenirii. Cu aceste spuse, voi trece la filmul evenimentului.

Soțul a simțit, încercând să adoarmă după ce se mutase

pe canapea, un aer rece venind dinspre uşa terasei. Nu a putut deschide ochii să se uite ce se întâmplă. Cu ochii închişi fiind, şi-a dat seama că vede mai bine. I se luaseră parcă facultăţile de gândire şi raţionale, orice logică omenească privind reprezentările fireşti, şi se pomeneşte dintr-o dată cu o figură uriaşă, care se aplecase mult în tocul uşii, figură care păşise în cameră şi rămăsese ca o statuie privind la bărbat...

Intrusul era îmbrăcat straniu, c-un fel de materiale lucioase şi foarte intens colorate, lăsându-se să i se vadă, prin alte veşminte, un fel de combinezon mulat pe trup. Avea cu el instrumente bizare, mai toate amintind de o tehnică "la purtător", cu care probabil măsura lumea în care eşuase. În acea presupusă tehnică a distins combinaţia de cristale de diferite culori, care produceau în mâinile uriaşului spoturi de lumini iuţi şi agitate...

Un dialog abia început-dar el va reveni. Asta s-a întâmplat în secundele următoare. Luându-i-se percepţia realului şi suprasolicitându-i-se subconştientul, domnul P. s-a pomenit implicat într-un dialog senzaţional, în care intrusul îi proiecta mental coduri geometrice de mare precizie, pe care ar fi trebuit să le reţină. Ceea ce nu s-a întâmplat decât parţial. Dialogul era de fapt un monolog care aştepta să fie întrerupt de om. Ceea ce omul şi încerca să facă, dar, evident, nesatisfăcător pentru entitatea care-i pătrunsese în casă.

Ce se poate reţine, totuşi, este fascinant şi uimitor.

Entitatea dădea de înţeles că înţelepţii Atlantidei n-au murit, că ei se află şi acum pe o planetă îndepărtată, unde şi-au construit civilizaţia dar nu mai pot fi văzuţi în corp material, ci ca entităţi spirituale de lumină. Ei pot lua chip de oameni, precum au fost pe Terra, dar pentru puţină vreme, deoarece experienţele lor "în materie" nu le mai sunt necesare de vreme ce le-au trăit şi epuizat până la marea catastrofă tectonică.

Ce a mai reţinut domnul P., cu claritate, este că ei au mai revenit pe Pământ dar aproape de fiecare dată în jurul

apariției lor s-au creat şi s-au comunicat numai lucruri confuze. “Ne vor ajuta ei să înțelegem ce suntem şi până când vom fi, de ce este astfel rânduită evoluția dinspre materie către spirit, ce trebuie să facem pentru a ne salva”.

Toate acestea i s-au întâmplat unui om de ştiință.

Săptămâni la rând acest om a meditat şi a judecat la evenimentul în care a fost implicat. Încearcă şi azi să reconstituie scena amănunt cu amănunt să nu se piardă nici o secundă, nici o nuanță.

Dumnealui este convins de tot ce i s-a întâmplat. Nu poate înțelege de ce a fost ales pentru această fantastică experiență. Poate pentru că este fizician şi matematician, cu cunoştințe solide de astrofizică?

N-ar fi exclus ca formația sa spirituală şi pragmatică să fi fost cauza opțiunii acelei ființe. Arătarea ei în corp material a fost uluitoare. Dar nu mai puțin uluitoare s-au dovedit la scurt timp după vizită, capacitățile induse soților P. Din acel moment ei sunt nişte clarvăzători, nişte receptori de evenimente din viitor, nişte păstrători, în fine, ai unor simboluri mantrice excepționale, pe care încă nu au voie să le facă cunoscute...

Informaţii senzaţionale primite prin tehnica pendulului

O inițiată, deşi foarte tânără; o extrasenzorială de excepție, cu masca de zeu egiptean, aparent paradoxală fiind vorba de o femeie. Mădălina Bârliba, din Constanța, şi-a rulat practica într-o discreție desăvârşită. De fapt ea a acumulat, a cercetat, s-a convins.

Când am întâlnit-o, îşi deschisese un birou de consultanță pe tema premoniților şi tehnicii pendulului.

Am urmărit-o cu atenția cuvenită unei practici de această natură. Starea de transă devine transparentă, precizia formării cuvintelor pentru a organiza o frază şi un sens sunt uimitoare. Cu adevărat aerul odăii se transformă, curenți de energie radiază în jur, pare că un spirit nevăzut dar tenace şi corect îşi face prezența.

În cele ce urmează nu voi face decât să culeg din comunicările Mădălinei doar câteva, pentru edificare. Unele sunt cu adevărat senzaționale. Le putem cunoaşte...

Misterul unei planete.

Comunicarea din 20 octombrie 1996 ne transportă în sistemul solar unde Mădălina a fost "teleportată" pe Syrius:

"Syrius este planeta care are raze benefice. Sunt acolo câțiva dintre strămoşii noştri. Dacia este cunoscută aici ca raiul lui Dumnezeu, cel mai sfânt tărâm din lume este aici. Aici va fi marea credință, aici va fi Dumnezeu în toate casele.

Cerul este complet alb, îl văd acum într-o zi de decembrie.

Mai marii lumii se vor aduna în Casa Poporului. Aici va fi centrul lumii. Vă spun că anul 1999 va fi greu, foarte greu din cauza dezastrelor, inundații mari, morți, molime. În Ardeal, în sate mai ales, jale. Vor pieri vitele la munte, în Moldova şi-n alte locuri.

Mici cutremure în Vrancea, Bucureşti. Vă spun: Toți cei care au un har vor trăi! Cei de pe Syrius vin des la voi. Peste doar trei ani ei vor veni la voi fără să-i simțiți. Aşa trebuie. Să nu vă temeți. Ei sunt asemănători cu voi. Par dintre ai voştri dar nu sunt. Rostul sosirii lor este să vă învețe dragostea de oameni, iubirea de om.

Mai întâi vor face o vizită scurtă, de doar un an, aşa trebuie.

Cu capul lumii ruse va vorbi Garda de Argint. Vor veni tineri şi copiii din Vest la voi să vorbească despre ce va fi, ca să ştie şi ei."

Evident, unele formulări de mesaje nu au încă un înțeles clar. Dar cu siguranță că le vom afla înțelesul o dată cu evoluția evenimentelor. Faptul că strămoşii noştri îşi au reprezentanți pe Syrius nu face decât să confirme, prin comunicările Mădălinei, ipoteze deja cunoscute, atât de la mediumi români cât şi străini...

Conul de lumină. Apare, iată, o formulare provenită de la astrofizicieni şi cosmologi, necunoscută Mădălinei - este vorba despre conul de lumină. Abia după ce a primit

comunicarea, Mădălina avea să afle că noțiunea există în astrofizică. Să vedem despre ce este vorba:

“Conul are să fie deasupra acestei țări de lumină şi protecție. O protecție divină care seamănă, pentru voi, ca să înțelegeți, cu o spirală care este aşezată dintr-o margine în alta a țării voastre. Vă spun aşa: Cine pleacă de aici nu mai are protecție!

Şi vă mai spun: Se va dori anihilarea țării. Ruşii vor voi să intre prin Moldova dar nu vor reuşi. Credeți în bariera de protecție.

Vă spun că vor fi bombe rătăcite peste tot, pentru ca în final să se întindă peste tot războiul. La nemți apar multe mişcări de stradă, dar nu se va mai împărți Germania. Jale mare vine în bănci, va fi crach, crach... În România va fi o singură bancă, apoi vor apărea alte instituții, numite diferit de acum, iar din acestea se vor înmulți alte bănci, dar nu vor mai purta nume de bănci, ci altfel...

De la unguri vine un preşedinte la Bucureşti, scopul său va fi altul decât se va spune în mod oficial. Se doreşte împărțirea țărilor din Estul Europei în provincii pentru a putea fi controlate mai uşor şi direct de către marile puteri. Alianța dintre marile puteri va purta vinovăția pentru război, dar aceeaşi va fi cel mai afectată până la urmă. Se va ajunge, vă spunem, la folosirea armelor chimice. Nu se va putea ajunge la o înțelegere pentru că, de fapt, se vrea război! Acelaşi scop: controlarea statelor mici, e ca un joc de măşti, să înțelegi asta, nu se va şti cine se află în spatele operațiunilor, dar noi vom comunica la timp.

Unirea lumii arabe, deosebit de periculoasă. O unire împotriva lor. Vine peste tot în lume foametea, pretutindeni lumea o să fugă din oraşe în sate.

De rotația care se petrece la ceasul timpului noi vedem că a trecut vremea de pace şi vine furtuna. Vom fi prezenți tot timpul, dar după legile universale şi scopurile ce depăşesc înțelegerea voastră. Noi nu aducem răul, îl măsurăm şi judecăm spre binele tuturor...

***

Urmărite cu atenție, comunicările cu ajutorul tehnicii pendulului ale Mădălinei Bârliba din Constanța întrunesc un fel de dicționar al evenimentelor care vor veni în istoria contemporană.

Am reprodus o seamă de situații şi enunțuri cu caracter general.

Mai trebuie adăugat că astfel de comunicări au o tradiție veche în unele zone geografice. În Franța, această tehnică este folosită în cele mai diferite situații, de la compatibilitatea unor medicamente, la măsurători de compatibilitate energetică.

Mădălina şi-a concentrat practica pe situații din viitor, politice şi sociale, dar nu în exclusivitate, deoarece prin aceeaşi tehnică ea efectuează, la cerere, teste premonitorii, stabileşte unele diagnostice şi procedează la cerere, la fixarea unor date despre viitor la persoanele interesate de soarta lor.

Să-i urmărim în continuare mesajele. Iată-1 pe cel primit în 1999, pe data de 15 mai:

"Ai mintea plină de revelații, noi o îngăduim, aşa trebuie.

Sursum, este turbarea inimii, dar nu vei înțelege. Va veni val după val, o fluctuantă urcare. Am spus despre Țara Sfântă, România, care începe. România începe mileniul următor. Războiul întins peste tot în lume o să dureze 27 de ani cu intensități diferite. Prin țara ta vor trece doar, nu vor fi. Cu voi este Dumnezeu. Va fi biserica, timpul, schimbările. Se vor uni toate religiile, în România va începe procesul. Melodia Sursum, dintr-un mare ciclu, ține minte.

Deşi eu te văd, sunt în altă parte, tu nu mă poți vedea. Vor schimbări. Elțîn va fi schimbat, la fel Clinton, începe altceva, v-am spus. Timpul este altceva decât ştiți şi-l trăiți voi. Noi nu suntem dependenți de timp, dependența la voi e ca o tragedie de-a voastră".

Comunicări de interes personal

Pentru Bianca, februarie 1999. "Cristina rămâne

nostalgică după plecarea lui Viorel, el va păstra legătura cu ea şi va mai fi cu Elena, dar până la urmă se va despărți de ea. Cristina va primi veşti de la el, el va reveni mai curând decât credem noi, îi va trimite de acolo cadouri. După ce el face un drum aici, a doua oară, se va simți legat de ea. Totul va fi aşa cum am spus".

Confirmarea:

"În momentul comunicării, cei doi, Cristina şi Viorel se cunoşteau de puțină vreme. Viorel era căsătorit în Canada. S-a separat de Elena, în prezent sunt în divorț. I-a trimis Cristinei cadouri, a cerut-o în căsătorie, în următoarele luni va reveni în țară să se căsătorească".

Pentru Corina, 8 iunie 1999: "Vei face un drum scurt în țară la cineva apropiat şi bolnav. Nu are cruce."

Corina nu avea de gând să facă un drum în țară, nu avea unde să se ducă şi, la scurt timp după comunicarea prin tehnica pendulului, este anunțată să plece la mama ei care era bolnavă. Şi-a amânat concediul, a internat-o pe mama ei în spital pentru o operație.

Altă comunicare pentru aceeaşi: "Aşteaptă-te, moare cineva de inimă, nu-ți este foarte apropiat, nu te afectează direct, este un bărbat supraponderal".

La scurt timp Corina află că a murit soțul verişoarei ei, a murit cum i s-a comunicat Mădălinei, de inimă, la doar 44 de ani.

Soțul verişoarei era într-adevăr supraponderal.

"Cineva cu nume ca al tău are o boală foarte gravă. Dana îi va fi aproape pentru scurtă vreme".

Din această comunicare Corina nu a înțeles nimic. Credea că Mădălina eşuase în şedința respectivă şi înlocuise subiectul cu altcineva. Dar la scurt timp după comunicarea de mai sus, Corina află că o colegă de-a ei are metastază. Pe Corina o cheamă şi Maria, colega respectivă avea acest nume. Lucrurile se leagă perfect, Mădălina primise informațiile corect. I s-a spus Mădălinei în aceeaşi şedință şi cine anume o să aibă grijă de bolnavă-Dana, care într-adevăr a vegheat-o tot timpul...

În loc de concluzii.

Urmărind informațiile obținute prin tehnica pendulului, cel puțin pe acelea care mi-au stat la îndemână, nu se poate ascunde uimirea că prin această tehnică şi prin capacitățile extrasenzoriale ale Mădălinei se pot obține date atât de exacte, cu o scadență precisă. Întrebarea logică şi de bun simț este cine comunică, de unde, din ce timp şi cum? Iată că încă nu putem răspunde la această întrebare ramificată. Este exclus factorul coincidență sau altă formă, de pildă probabilitatea sau întâmplarea.

Aşadar încă un mister din fenomenologia paranormală!

O fantomă
îşi exprimă violent gelozia

În momentul când s-a impus şi s-a acceptat ideea că spiritul îşi păstrează, după dispariția corpului fizic, mai toate însuşirile căpătate pentru viață, s-a căutat o explicație logică pentru acest transfer şi o justificare rațională, de genul "la ce-i folosesc spiritului imaterial valorile morale şi temperamentale?" Într-adevăr, la ce ne mai sunt necesare afectele, conştiința, personalitatea, cunoaşterea, de vreme ce am părăsit dimensiunea terestră unde toate acestea ne caracterizau? Mărturisesc că adeseori eu însumi am căutat explicații pentru transferul însuşirilor de preț, din corpul material, în spirit. O ipoteză era şi aceea a prezenței repertoriului de calități şi însuşiri umane în spirit, spiritul fiind însoțitorul de după moarte şi, probabil, el devine inculpatul secundar în instanța cerească de judecată. Spun secundar, deoarece la Marea Judecată va fi convocat sufletul, martorul permanent al fiecărei clipe din existența noastră. Şi iată că fenomenologia paranormală mi-a favorizat un exemplu de manifestare concretă a unui spirit. Analizând elementele epice rulate în cazul pe care îl voi descrie, avem în față o imagine veridică şi limpede a existenței spiritului,

după părăsirea corpului, în ambianța locului şi a familiei în care a trăit.

Un popas la Horezu. Când a intrat în casa care îi apăruse pe înserat ca o şansă, Aurel Constantinescu nu bănuia că va fi, doar la 17 ani, subiectul unei manifestări senzaționale. Pornise într-o călătorie, ca pasionat de munte ce era, optând pentru un traseu mai puțin solicitat de excursioniştii bucureşteni. Ajuns la Horezu, 1-a prins înserarea "în gol", nu ştia unde o să doarmă noaptea şi dacă va găsi un loc în care să se adăpostească până a doua zi dimineață...

Intrând în prima casă pe care o zărise de departe, l-a întâmpinat o femeie îmbrăcată în veşminte de doliu. Fără prea multe vorbe, femeia 1-a însoțit într-o cameră în care se aflau un pat, o masă şi un dulăpior gol. S-au înțeles asupra prețului, au mai vorbit despre excursie şi despre şcoală şi s-au despărțit în jurul orei zece seara.

Coşmarul începe la zece şi un sfert. Aurel Constantinescu era frânt de oboseală, avea febră musculară şi tot ce-şi dorea era să doarmă neîntors până la prima lumină a soarelui. Îşi aminteşte exact că atunci când s-a întins în pat era ora zece şi un sfert iar în fereastra odăii apăruse lumina lunii pline. Dar somnul şi oboseala i-au dispărut brusc. Privirea îi era atrasă de ceva viu care stătea sus, într-un colț de odaie. Zărise acolo mai întâi un fel de mişcare.

Şi-a schimbat poziția în aşternut ca să evite lumina lunii. În el se instalase o stare de nelinişte şi de curiozitate.

Camera fiind luminată de lună, nu s-a ridicat să aprindă singurul bec care spânzura de plafon. Şi, a existat o secundă când, ațipind, a simțit umbra mişcătoare din colțul odăii cum se desprinde de locul respectiv şi începe să alunece uşor spre pat, spre el. În acel moment, Aurel a intrat în coşmar şi 1-a trăit cu toată intensitatea vreme de câteva ore...

Lovitura vine din întuneric.

Prima reacție a tânărului robust şi curajos, ferit de orice obsesii întunecate şi mai ales de gânduri despre fantome, educat în spiritul materialist al deceniului cinci, a fost să

lovească. Să lovească acel chip care planase şi stătea înrăit la marginea patului. Îl vedea înalt, cu o mască uşor ştearsă, dar cu mustața conturată sub nări ca o pecete. Tânărul s-a ridicat în capul oaselor şi în aceeaşi clipă, a simțit o forță care 1-a împins lovindu-1 în umeri. A căzut pe pernă şi a încercat din nou să se ridice. De data aceasta a început să simtă lovituri destul de puternice peste față, peste piept, pe umeri. Cu greu a coborât din pat cu gândul să părăsească odaia. Îi era ruşine să cheme pe cineva în ajutor. Îndreptându-se spre uşă, o lovitură puternică 1-a prăvălit la podea...

Din acel moment, lupta s-a încins cu disperare. Aurel şi-a dat seama târziu că, de fapt, era lovit cu putere de cineva pe care lovindu-1 la rândul său, nu dădea decât de aer. O formă de aer care se exprima prin forță.

"Boxerul" transparent murise de o lună. Lupta şi hărțuiala au durat până la ora trei dimineața, exact la primul cântat al cocoşilor. I se lăsau momente de repaus şi din nou era lovit. Între orele zece şi un sfert şi trei, tânărul nu a închis ochii, iar o dată cu lumina zorilor avea vânătăi pe brațe şi pe obraji. Dar în odaie nu se afla nimeni. Cu cine se luptase? Năuc şi contrariat, într-o stare ciudată, între râs şi plâns, Aurel a reuşit să iasă din odaie şi să o strige pe femeia care îl găzduise...

Intrând, femeia 1-a întrebat ce s-a întâmplat noaptea şi tânărul i-a arătat loviturile. Fereastra era închisă, la fel şi uşa de la intrare. Dintr-o dată, femeia i-a cerut să-1 descrie pe cel care îl lovise toată noaptea. După ce 1-a descris, femeia a scos dintr-un sertar o fotografie şi i-a arătat-o tânărului, care a izbucnit: "Da, el a fost aici noaptea, el m-a lovit!"

Era soțul femeii, şi, în aceeaşi clipă aceasta a izbucnit în plâns: "Cum era să te bată când el a murit acum o lună şi e în mormânt? Cum era să te bată?"

Un exemplu probabil rarisim, când o fantomă se exprimă violent din gelozie, materializându-se în modul descris în această relatare.

Fantoma tatălui salvează familia

Înainte de-a intra pe şoseaua care duce la Gura Humorului, din loc în loc, pe colinele blânde se înalță gospodării demne de admirat. În una din aceste gospodării trăia familia lui Toader Z.

Bătrânii îşi căsătoriseră ultimul născut, o fată, în casa lor pe care ea trebuia să o moştenească. Au apărut de-a lungul anilor cinci copii, nepoții de care se îngrijeau mai mult bătrânii.

Toader şi nevasta lui aveau renumele în localitate de glumeți şi bine dispuşi tot timpul. La petreceri şi la diferite evenimente obşteşti ei erau sarea şi piperul. Fata şi ginerele, copiii, îi auzeau adeseori pe bătrâni vorbind, în glumă, despre "oare care din noi pleacă primul?" Copiii nu înțelegeau că era vorba de moarte, iar ceilalți primeau astfel de glume cu teamă. Bătrânul Toader îi promitea, pe acelaşi ton hazliu, soției sale că dacă el se duce primul "dincolo" o să facă în aşa fel să-i dea semne nevestei că viața nu se încheie pe pământ...

S-a uscat prunul. În primăvara anului 1982 livada bătrânului Toader a înverzit şi a înflorit. Într-o dimineață, uitându-se pe fereastră, bătrânul a observat cu mare întârziere că prunul din fața casei, o podoabă de pom, începea să se usuce. Refuzase să înfrunzească, florile n-au mai apărut pe ramuri. Prunul nu era un pom oarecare, ci chiar "prunul moşului Toader", aşa-l botezaseră nepoții.

Mai în glumă, mai în serios, bătrânul le spunea în casă că uscarea prunului nu-i întâmplătoare. "El a murit puțin înainte de-a muri eu!" Observația lui Toader a fost însuşită de întreaga familie - dacă s-a uscat prunul iubit, anul ăsta moare şi bătrânul!

lar bătrânul s-a îmbolnăvit pe la începutul verii. Şi-a dat seama că-i bolnav din cauza neputinței de-a cosi iarba. Îi spunea nevestei să fie liniştită pentru că el o să aibă grijă de ea şi "de dincolo", n-o lasă el de izbelişte, dacă se duce

primul...

Muteşte, bătrânul Toader a pus ceva bani deoparte şi, într-o zi de vineri, era spre seară, i-a spus nevestei: “Marie, l-am visat pe taică-miu noaptea trecută. Mă chema la el...”

Era luna iulie. În dimineața ce-a urmat mărturisirii, bătrânul a fost găsit mort. Murise lângă nevasta lui, peste noapte, iar ea a descoperit că-i mort, abia pe la şase dimineața.

După 40 de zile. Primul semn: nepotul cel mare vedea aproape în fiecare noapte, la miezul nopții, o lumânare în fereastră.

De câteva ori s-a ridicat din pat, s-a dus la fereastră şi s-a uitat la lumânare de-aproape. I s-a părut de mai multe ori că lumânarea avea chip de fus, era ceva ce semăna c-un om subțiat, oricum semăna foarte clar cu o ființă.

Întrebarea în familie era cum e posibil să apară afară, în dreptul ferestrei, o lumânare cu chip de om? Probabil şi din cauza acelei lumânări nepotul cel mare a plecat de la bunica lui, la Suceava, unde fiica şi ginerele, părinții săi, aveau casa. Au apărut şi alte semne care pur şi simplu i-au fugărit din casă pe ceilalți nepoți. Bătrâna a rămas spre toamnă singură în gospodărie.

Din acest moment singurătatea bătrânei s-a dovedit relativă. Prezența bătrânului mort cu câteva luni în urmă se făcea simțită în orice gest al bătrânei. Atât de simțită încât bătrâna auzea, în vreme ce fierbea mâncarea, că uitase să pună sare, că n-a pus cutare legumă la o ciorbă, că a uitat să facă un lucru sau altul...

Pe la sfârşitul lui septembrie lucrurile au devenit greu de suportat. Bătrâna nu mai avea somn, îl simțea în casă pe bărbatul ei, îi auzea paşii, el era prezent în odaie. Începuse chiar să vorbească cu el, dar nu primea nici un răspuns. Nu o dată izbea uşile, răsturna câte un blid, părea că se împiedica de scaune...

Ca să îndure mai uşor aceste manifestări nocturne, şi-a rechemat fiica şi doi nepoți de la Suceava, să stea cu ea. Fiica ei trebuia să facă acum naveta la serviciu, în oraş...

Plecați mâine, până la ora zece!

Începuseră ploile de toamnă, cerul se întunecase. Ploile au ținut fără întrerupere vreo opt zile. Într-o noapte, în atmosfera suprasaturată de umezeală, cei din casă au auzit zgomote prin camere. S-au trezit şi copiii. După aceea au stins luminile şi s-au culcat.

Înainte să adoarmă din nou, bătrâna 1-a văzut la marginea patului pe bătrân. Era mai înalt, îmbrăcat în camaşă albă, avea fața luminoasă. Mahmură, între somn şi trezie, confuză, 1-a întrebat unde a fost şi ce face... iar bătrânul, o fantomă prelungă şi mult mai tânără decât fusese omul înainte de-a muri, i-a vorbit nevestei, pe tonul lui glumeț.

"Urcați în maşină şi plecați din casă şi din sat. Să nu vă prindă ora zece aici. Ia copiii şi fata şi fugiți de-aici!"

Dimineața devreme au vorbit numai despre apariție şi despre poruncă. Bătrâna nici nu voia să audă de plecare. Dar fiica a decis. Pe la ora 9 i-a urcat pe toți în maşină şi au plecat la Suceava.

Iar pe la ora 10,30 a început alunecarea colinei. Şase gospodării au ajuns în vale. Casa bătrânului Toader Z. s-a fărâmițat ca o cutie de carton şi s-a acoperit toată cu pământ şi mâl şi pietriş. Revenind să vadă dezastrul, nu le mai păsa de distrugerea gospodăriei. S-au dus cu toții la biserica din Ilişeşti şi s-au rugat. I-au mulțumit bătrânului. Plecând primul dintre ei, Toader Z. s-a ținut de cuvânt!

Un tanc rătăceşte noaptea prin pădure

Nu-i deloc greu să întâlnim prin locurile de care se leagă evenimente sau scene sângeroase, fenomene stranii care se manifestă ciclic, ca şi cum stafiile şi entitățile plasmatice ar fi supuse unui program de exteriorizare. Sunt deja cunoscute aparițiile de soldați în zale luptând şi producând sunetele şi zgomotele dintr-o bătălie de mult uitată. Au fost vizualizate şi chiar înregistrate scene de bătălie cumplite, ample regii de front, cu călăreți fantomatici şi cu fantome

neliniştite căutându-şi, încă, salvarea...

Apariția uimitorului aparat sofisticat, numit cronovizor, prin care s-a reuşit recoltarea spontană, din eter, a unor imagini stinse cu sute sau chiar mii de ani în urmă, cu siguranță că ne va oferi în viitor o istorie a omenirii imposibil de cuprins în cuvinte, dar şocantă şi corectă prin imagini. Încă secretul aparat, descris în linii generale de binecunoscutul pastor şi scriitor francez, Brunne, aparat care a depăşit faza experimentelor cu rezultate senzaționale, va deveni cândva accesibil mai multor cercetători şi atunci vom putea culege imagini din existența strămoşilor noştri, din evenimentele istorice mai importante cu care s-a confruntat omenirea...

Dar toate acestea sunt ținte mari pe care se va sprijini ochiul din viitorul apropiat al cercetătorului fenomenelor paranormale. Putem reține, grație unor persoane înzestrate nativ cu capacități de vizualizare a nevăzutului, evenimente şi imagini aparent incredibile. O întâmplare incredibilă mi-a povestit-o Ioana, o elevă eminentă dintr-un sat moldovean.

Stând pe snopii de grâu.

Sfârşitul lunii iulie, anul 1998.

Seceratul grâului a întârziat în localitatea respectivă din cauza intemperiilor. În câteva zile însorite familia Ioanei a trudit din răsputeri să-şi adăpostească recolta de grâu de pe un lan aflat lângă o pădure de foioase.

Într-o sâmbătă a rămas pe loc numai miriştea. Dar nu s-a putut transporta întreaga cantitate de snopi rămaşi pe câmp. Părinții Ioanei au rugat-o să rămână seara să aibă grijă de snopii netransportați până vor face ei rost de un camion sau o căruță să-i ducă acasă. Deşi se pregătise pentru discotecă, Ioana s-a supus dorinței părinților şi a rămas singură pe câmp.

S-a lăsat seara. Liniştea din jur şi aerul puternic îi produceau fetei o stare ciudată, de agitație şi de insuportabil. În clasă era cunoscută drept “băieței”, îi plăcea să joace fotbal în curtea liceului şi să se ia la trântă cu “golanii” din a douăsprezecea. O dată cu apariția lunii,

peisajul s-a calmat. Ioana s-a întins pe movila de snopi şi a început să privească cerul, stelele...

Pădurea a început să fiarbă. Părinții Ioanei n-au ajuns la ea cum promiseseră, seara, iar orele treceau. Singură în plin câmp, noaptea, a auzit sirena locomotivei din gara aflată la vreo zece kilometri. Ştia că era trenul care sosea în gară la orele 12 noaptea.

Se făcuse deci miezul nopții şi ai săi nu veneau. Dar zgomotul din pădurea apropiată nu încetase. Începuse cu o jumătate de oră înainte de miezul nopții.

Ioana era convinsă că în pădure se lucra, că se aflau acolo zeci de muncitori. Dar ce puteau face ei acolo? Zgomotele erau de şenile, erau scrâşnite, auzea şi explozii. Privind la lumina lunii liziera pădurii, cu stupoare avea să vadă acolo soldați târându-se pe genunchi şi coate prin iarba încă necositâ. Vedea lumini scânteind fulgerător, auzea gemete, comenzi. Nu-i era frică. I se părea că priveşte un film şi în sinea ei se bucura că părinții o "condamnaseră" să stea acolo singură ca să vadă ceva ce ei nu văzuseră...

La un moment dat, uitându-se cu atenție într-o direcție de unde venea un scrâşnet metalic, Ioana a pus ochii pe un tanc.

Tancul se îndrepta spre movila de snopi pe care stătea ea cocoțată.

Acum o cuprinse cu adevărat teama. Nu de tanc, ci, gândea ea, de obrăznicia soldaților care, era sigură, vor ajunge la ea!

Dar tancul n-a ajuns la Ioana. După spusele ei, a făcut mai multe mişcări în formă de cerc, după aceea s-a îndreptat spre pădure şi culca sub şenile trunchiurile de foioase. Arboretul cădea sub tanc şi îşi revenea imediat ce tancul îşi făcea pârtie prin codru.

Imaginile, zgomotul, toată scena erau atât de concrete, de palpabile, încât fata era convinsă că peste noapte vreo unitate militară ocupase acele locuri.

Părinții Ioanei au sosit pe la ora unu din noapte. Tancul şi zgomotul au dispărut. Fata le-a povestit ce văzuse cu

claritate, cu ochii ei. S-a spus atunci că fata adormise, că visase. Dar Ioana se mişcase în jurul snopilor, nu avea cum să doarmă plimbându-se. În cursul zilei, povestind şi altora despre întâmplarea din noapte, Ioana avea să afle că în zona respectivă, plantată între timp cu foioase, avusese loc o bătălie disperată la începutul anului 1944.

Ioana reținuse şi indicativul tancului: ZN 45! Dar sunetele şi zgomotele şi flăcările luptei nu le va uita niciodată...

Născută în anul 1982, Ioana a văzut o bătălie petrecută în anul 1944, când nici părinții ei încă nu se născuseră...

Câinii-lup au capacităţi paranormale

Să dăm citire unor fragmente dintr-o scrisoare:

"La câțiva kilometri de locuința mea se află vechea casă a bunicului meu. Până mi-am isprăvit eu casa, am stat la el.

Rămăsese singur. Eram student în ultimul an când un prieten mi-a adus un pui de câine-lup. Este un soi care creşte cât un cârlan. L-am îndrăgit de la prima vedere. M-am dus cu el la Piteşti, la un veterinar, i-a făcut injecțiile necesare şi m-am întors acasă, la bunicul meu. Cum spuneam, atunci îmi ridicam şi eu casa, dar câinele îl lăsam mai mult la bătrân, ca să aibă grijă de el".

Am reprodus acest fragment pentru a fi mai uşor de înțeles ceea ce s-a întâmplat peste un an de zile.

Nu plec fără câinele meu.

Tânărul inginer Z.V. şi-a înălțat casa, s-a căsătorit şi, imediat după nuntă, i s-a oferit şansa de a lucra temporar la o firmă de prospecțiuni. Trebuia deci să plece din localitate la vreo 200 kilometri depărtare. Prima condiție pe care a pus-o a fost să nu i se ceară să-şi lase câinele acasă, într-o comună de langă Piteşti. Cererea i-a fost îndeplinită.

Continui să citesc din scrisoare:

"Soția mea a obținut o bursă de şase luni şi a plecat din țară. Eu m-am cufundat cu Rex al meu (câinele-lup) într-o zonă montană unde aveam mult de lucru. Nu puteam

comunica în nici un fel. Doar când pleca de-acolo cineva cu maşina "spre lume", puteam aşterne şi eu câteva rânduri pentru bunicul meu. Casa pe care o încheiasem rămăsese pustie.

Au trecut exact cinci luni de tăcere. Au fost cele mai grele din viața mea. De la soție nu primeam nici o veste, de la bunicul meu cu atât mai puțin. A trebuit să suport. Nu metaforic, ci foarte serios, vorbeam tot timpul cu Rex al meu. Colegii râdeau de mine, uneori mă tachinau: "În loc de câine, ai să faci din el un filozof".

Rex era acum un voinic, impunea prin statură şi frumusețe. Nici el nu-l văzuse pe bunicul meu de câteva luni de zile..."

A avut loc o înmormântare.

Revenit în comună, inginerul Z.V. a găsit în cutia poştală o telegramă: "Vino că nu mă simt prea bine" şi semna bunicul. S-a uitat la data telegramei. Fusese expediată cu trei luni în urmă. Din nou din scrisoare:

"Soția mea trebuia să se întoarcă acasă peste trei săptămâni. Eram singur cu Rex. Ne-am urcat amândoi în maşină şi m-am dus să văd ce s-a întâmplat cu bunicul. Dar... casa era cu ferestrele blocate de scânduri. Bunicul nu mai era. M-a podidit plânsul. În satul respectiv casele sunt răspândite pe coline. Mi-am propus să trec din casă în casă să aflu dacă oamenii ştiu despre bunicul meu. O fi la spital, o fi la o soră a mea care locuia în Petroşani?"

Întâmplător, o bătrână care trecea pe ulița care ducea la casa bunicului i-a spus inginerului Z.V. că "A fost pe-aici o înmormântare da eu n-am ieşit din casă şi n-am auzit cine să fi murit..."

După discuția cu bătrâna, ca şi cum Rex ar fi înțeles dialogul oamenilor, a început să-l tragă pe stăpânul său întinzând cureaua cu disperare. Z.V. a înțeles puțin mai târziu, de la săteni, că toți erau furioşi pe el. Furia lor ascunsă în tacere, în refuzul clar de a comunica, avea să o înțeleagă mai târziu...

L-a eliberat pe Rex din lesă. Câinele-lup a pornit să facă

înconjurul casei, a început să scurme cu ghearele în uşă. A mai stat, parcă, pe gânduri şi, dintr-o dată a luat-o pe uliță, în pantă, ca să ajungă pe un mic platou unde trecea drumul comunal. Z.V. şi-a spus că trebuie să urmeze câinele. Aşa a şi făcut...

Rex mergea înainte, acum nu mai alerga, văzându-şi stăpânul că îl urmează. Şi astfel câine şi om au ajuns în poarta micului cimitir al satului. Deschizând porțile, câinele-lup a rupt-o la fugă.

S-a oprit pe lutul unui mormânt neamenajat, care nu avea scris pe cruce numele. S-a aşezat pe coadă pe mijlocul mormântului şi a început să scurme cu ghearele lutul, privind tot timpul la stăpânul său.

Pentru Z.V. era limpede că acolo fusese înmormântat bătrânul. Cât a fost plecat să-1 caute pe preot şi să afle de la vecini când şi cum s-a întâmplat Rex nu s-a desprins de mormânt. Voi încheia cu ultimele relatări din scrisoare:

"Da, bunicul murise şi n-am fost la înmormântarea lui.

Asta n-am să mi-o iert niciodată. Mai greu a fost când după ce i-am scris numele pe cruce şi am pus lumânări şi flori pe mormânt, să-l iau pe Rex de acolo. Am avut impresia, poate, că Rex al meu avea lacrimi în ochi. Am tras de el ca să-1 duc în maşină. A început să schelălăie de parcă l-aş fi bătut. El vroia să rămână acolo, la bunicul pe mormânt. V-am scris toate acestea ca să-mi spuneți dacă şi un câine, pur şi simplu un câine-lup, ştie despre moartea unui om şi ar fi în stare să nu mai plece de la mormântui lui!?"

Răspunsul 1-a dat chiar Rex.

Prin hipnoză, un prizonier român a apărut în faţa soţiei sale

Se ştie mai puțin despre fenomene paranormale trăite de mii de militari în cele două războaie mondiale din acest secol. S-a reținut cu precădere evenimentul protecției unor militari de către talismane, amulete, obiecte cu valoare

afectivă şi cu un puternic conținut magic. Sunt citate cazuri în care un talisman s-a dovedit protector de necontestat al unei vieți în condiții de luptă care nu lăsau practic nici o şansă respectivei vieți Manifestările paranormale trăite pe front epuizează de fapt întregul sumar al parapsihologiei. O vreme s-a susținut că în condițiile războiului ar fi putut apărea situații paranormale false, efecte ale stării excepționale, fizice şi psihice, generate de război.

Nu pot fi excluse nici situațiile de această natură, însă nu despre acestea este vorba în relatarea care urmează.

Una din cele mai spectaculoase şi aparent incredibile materializări prin mediumnitate/hipnoză am reținut-o de la colonelul (r) Dumitru Malamuceanu, personaj cu o capacitate telepatică şi hipnotică ieşită din comun. Faptul că toată viața dumnealui a fost militar de carieră, a făcut ca documentele paranormale proprii să fie tăinuite decenii la rând.

"Te trimit la soția ta".

Anul 1944, primăvara, localitatea Orankin, Rusia, lagărul de prizonieri numărul 74. Un câmp de barăci în care se aflau mii de prizonieri români. Încă nu se semnase Armistițiul, oamenii nu ştiau ce-i aşteaptă. Într-o baracă cu paturi suprapuse până în tavan se întâlniseră un ofițer şi un subofițer care de-a lungul războiului îşi folosiseră adeseori capacitățile paranormale.

Dumitru Malamuceanu era cunoscut ca un puternic hipnotizator, iar subofițerul Ştefănescu, de loc din Buzău, se dovedise în numeroase ocazii un medium excepțional. Prin acest medium s-au putut obține şi informații care interesau chiar operațiunile de pe front.

În primăvara anului 1944, lui Ştefănescu îi ajunsese disperarea la paroxism de dorul soției sale aflate atunci la Piteşti.

Ştia dintr-o carte poştală primită cu luni în urmă că aveau un copil şi că o ducea foarte greu.

Slăbiți, trăind într-o stare de totală confuzie, au pândit un moment de linişte, rămânând singuri în baracă. Au

început şedința de hipnoză sub deviza “Te trimit la soția ta”!- ceea ce îşi dorea cu ardoare subofițerul Ştefănescu...

O şedință antologică.

Ora 9 dimineața, lagărul din Orankin.

Malamuceanu 1-a pregătit pe mediumul Ştefănescu pentru “plecare”. Şedința propriu-zisă a durat nepermis de mult, însă amândoi stăpâneau perfect rigorile spiritiste şi ale transei hipnotice.

Vom părăsi acum baraca din lagărul de prizonieri ca să reconstituim momentul pe o stradă mizerabilă din Ploieşti, în primăvara anului 1944.

Într-o casă cu curte, cu un gard gata să se prăbuşească, locuia, împreună cu tatăl ei, soția lui Ştefănescu. Dimineața, devreme (diferența de fus orar), soția lui Ştefănescu stătea la fereastră cu copilul în brațe, îl legăna cu brațele şi se uita afară pierdută în gânduri. La un moment dat aude un foşnet, ca şi cum cineva ştergea uşa de la intrare cu o perie. Femeia s-a urnit din loc şi, ținându-şi strâns copilul la sân, a deschis uşa cu cotul, împingând-o la perete. Uimită, fericită, tulburată îşi vede în hol soțul ,în care şi oase”. În aceeaşi clipă îl chemă pe tatăl ei, aflat în altă cameră, să vină repede. Sosind la chemarea fiicei sale, tatăl s-a uitat la ea nedumerit. O vedea că se uita la cineva, în hol, dar el nu vedea nimic în locul respectiv. I-a luat copilul din brațe. Fiică-sa s-a repezit în hol rostind numele bărbatului ei “sosit acasă de pe front”. S-a repezit cu ochii în lacrimi să-şi îmbrățişeze bărbatul.

Dar brațele femeii, aşa cum a văzut şi tatăl, au cuprins cu disperare aerul! Înnebunită de iluzie, femeia s-a prăbuşit pe podea...

Materializarea prin inducție hipnotică fusese atât de puternică, încât s-a manifestat ca o realitate din lumea fizică. Tatăl nu mai avea nici o îndoială că fiică-sa înnebunise! Dar când a primit o scrisoare din lagăr, în care ginerele descria cu lux de amănunte cum îi văzuse pe ei în dimineața respectivă, s-a convins că, într-adevăr, se petrecuse ceva ce ținea de minune. Subofițerul îi reproşa

soției sale că era nepieptănată în dimineața respectivă, îmbrăcată cu o rochie pătată, totul la ea i se păruse lui că trăda delăsare şi suferință...

În lagărul de la Orankin Dumitru Malamuceanu îşi notase cuvânt cu cuvânt relatarea în starea de transă a mediumului său Ştefănescu. Peste un an, documentele paranormale au fost scoase la iveală în casa din Ploieşti. Cei doi reveniseră în țară. Această întâmplare însumează unul din misterele paranormalului.

Întâmplare girată de două persoane ferite prin rigorile profesiei şi prin educație de orice suspiciune...

Un spirit îi spune nepotului unde şi cum îi va găsi mormântul

Din "banca de date paranormale" care este colonelul (r) Dumitru Malamuceanu, din Bucureşti, reținun eveniment excepțional, despre care pot depune mărturie câțiva oameni implicați în caz. Revenit din prizonierat, dl. Malamuceanu îşi găseşte familia răvăşită de evenimente. Îşi reîncepe şedințele de spiritism, în Bucureşti. Prin aceste şedințe dumnealui reuşeşte să afle amănunte importante despre membrii familiei sale.

Mai rămăsese un mister-misterul numit "unchiul George". O informație neverificată spunea că unchiul George ar fi fost înmormântat în cimitirul ortodox din Făgăraş. O călătorie acolo nu va da nici un rezultat, şi au mai trecut câțiva ani. Dar Dumitru Malamuceanu nu renunță la identificarea mormântului, deşi informațiile căutate pe cale oficială nu-i aduc nimic sigur.

Spiritism de seara până dimineața.

Dl. Malamuceanu avea să înțeleagă că, pe lângă şedințele de spiritism, mai era nevoie de ceva. Acel "ceva" era pendulul de cuarț, asociat cu şedințele propriu-zise. Trecuseră, cum spuneam, câțiva ani de la primele tentative de identificare a unui mormânt. Malamuceanu nu era obişnuit cu insuccesele în relația sa cu spiritele. Surprins că fusese pus

în fața unui eşec în legătură cu mormântul unchiului său, şi-a intensificat procedurile oculte...

La exact trei ani de la debutul investigațiilor, într-o noapte de spiritism, care i se păruse să fi durat un an, dl. Malamuceanu obține în zorii zilei următoarea informație de la spiritul unchiului George:

"Du-te în cimitirul ortodox din Făgăraş. Acolo vei întâlni un dulgher. El o să-ți arate mormântul meu, o să te ducă la "mine" să faci ce e de făcut..."

Călătoria la cimitir.

Ajungând peste câteva zile la Făgăraş, dl. Malamuceanu s-a dus să ia lumină de la o biserică şi a intrat în cimitir prin spatele locului împrejmuit cu gard. A cercetat fiecare mormânt. Dar nu a dat de o cruce cu numele unchiului său. După câteva ceasuri s-a dus să-1 caute pe gropar, dar n-a dat de el. A cercetat crucile eroilor din primul război mondial şi apoi pe cele ale eroilor din al doilea război, dar nici în acest perimetru al cimitirului nu a găsit mormântul unchiului George...

A aprins, totuşi, o nouă lumânare-cea de la biserică se stinsese-şi a pornit să umble încă şi încă o dată prin cimitir.

Comunicarea era foarte clară.

I se spusese că este vorba de cimitirul din Făgăraş şi la mormânt îl va duce un dulgher. Groparul nu apărea, iar despre un dulgher nici vorbă să audă în atâtea ceasuri pierdute în cimitir...

La un moment dat, precum în narațiunile cu deznodământ imprevizibil, dl. Malamuceanu vede venind pe alee un bărbat robust, presupune că în sfârşit se va întâlni cu groparul... omul venise pe bicicletă şi o lăsase la intrarea în cimitir. S-a apropiat de el şi i-a spus ce caută. Omul 1-a privit, i-a înțeles dorința fierbinte şi i-a spus: "Mă duc aici aproape la o magazie să iau un hârleț şi mă întorc la dumneata".

Revenind, au plecat împreună într-o margine de cimitir, prin care Malamuceanu trecuse de câteva ori. Omul s-a dus la un țăruş, se vedea că locul îi era familiar, şi i 1-a arătat.

“Vezi ce scrie acolo”, i-a cerut el lui Malamuceanu. Acesta s-a aplecat şi a găsit pe țăruş un număr. Cercetând imediat ce însemna acel număr, a găsit în dreptul lui numele unchiului George…

Toate acestea s-au petrecut în acea zi până la prânz.

O “nelămurire”.

După ani de zile, dl. Malamuceanu a răsuflat uşurat. Era ultima victorie de care avea nevoie după întoarcerea din prizonierat. Acum, acea imagine completă a familiei sale făcuse ordine în rândul celor vii, dar şi în rândul celor dispăruți. Ştia totul despre toți. Dar mai rămânea un mister: de ce spiritul unchiului George îi spusese că va găsi mormântul cu ajutorul unui dulgher? De ce îl minţise?

Înainte de a părăsi cimitirul ortodox din Făgăraş, Malamuceanu 1-a întrebat pe omul care îl ajutase: “Cum ai ajuns gropar aici?” Omul a început să râdă. “Domnule ofițer, eu nu sunt gropar. Groparul lipseşte câteva zile şi am fost plătit de biserică să fac nişte reparații în cimitir. Eu sunt de meserie dulgher, n-am nimic de-a face cu groparul. Ştiam că s-au înfipt acolo țăruşi şi am zis că numai acolo îl puteți găsi pe unchiul dumneavoastră”!

Comunicarea din şedința de spiritism de o noapte era adevărată. Reţin astfel un exemplu extraordinar de elocvent despre adevărul că “lumea de dincolo” nu-i o plăsmuire. La şedința respectivă vorbise chiar unchiul George, dispărut în anul 1945 şi al cărui mormânt a fost găsit prin şedința de spiritism în anul 1948!

Presentimentul morţii

Cu mai bine de doi ani şi jumătate în urmă, presa şi televiziunea au relatat pe larg despre dispariția a doi tineri, Irina şi Alexandru din Slobozia, plecați de Crăciun la munte şi cufundați apoi vreme de şase luni în mister. Părinții, poliția, salvamontiştii i-au căutat zi de zi, vreme de o jumătate de an, pentru a fi descoperiți când din ei nu s-au putut identifica decât hainele. Căzuseră într-o prăpastie,

iarna, şi au fost înmormântaţi în vara anului următor, 1997. O tragedie care la vremea respectivă a zguduit opinia publică, epuizând totodată, până la relativa identificare a dispăruților, toate modalitățile de reperare a tinerilor dispăruți, inclusiv cele paranormale, prin vrăjitoare şi clarvăzători şi chiar prin mediumi. Dar acest aspect nu interesează aici decât în trecere-singura care la vremea respectivă s-a apropiat de tragicul adevăr, constat acum, când am în față “dosarul tragediei” întocmit de mama Irinei, a fost Maria Vârlan, care i-a vizualizat pe dispăruți, unul bandajat la cap, altul la picioare, simbol vizionar al morții...alți vreo 15 vizionari contactați la vremea respectivă, inclusiv dintre duhovnici de la mănăstiri, au fabulat despre cei doi tineri fantezii, imagini din Occident şi treceri de frontieră, şi chiar bine şi fericire! O astroloagă autocalificată “cea mai mare din acest secol” şi-a repetat predicțiile astrale jurând că plasamentele planetelor sub care se născuseră cei doi tineri indicau viața, protecția față de orice accident şi aşa mai departe. În acel timp tinerii zăceau printre stânci, morți de luni de zile!

Desprindem din acel eveniment, de-un tragism insuportabil, aspectul paranormal care interesează domeniul, adică, presentimentul morții.

“Mamă, nu vreau să mor...”.

Presentimentul sfârşitului este citat de regulă la vârstnici. Există un moment, cel puțin, când bătrânii simt cu resemnare încheierea zilelor, apropierea plecării. În cazuri excepționale, precum la Nostradamus, sfârşitul este localizat exact, prin dată şi oră, context ambiental, an şi lună.

Cazuri când un copil deosebit de înzestrat, cum era Irina, îşi percepe moartea şi se exprimă limpede despre eveniment, sunt mai puține, dar cu atât mai impresionante. Mai ales că acest presentiment Irina nu 1-a avut ca efect al vreunei boli; dispariția fetei împreună cu prietenul ei s-a întâmplat într-un accident fatal.

Doamna Ecaterina Ene, profesoară de franceză, mama Irinei, îşi aminteşte: “La 7-8 anişori Irina îmi amintesc că a

venit de la joacă urlând: “Nu vreau să mor!, nu vreau să mor! ştiu că o să mor”. Era, se pare, prima reacţie aparent iraţională, presentimentul încolţit brusc şi care avea să se instaleze treptat fără nici o motivaţie patologică sau de altă natură. Irina era o fată sănătoasă, o studentă remarcabilă. Pariul cu moartea şi-l verifica din când în când amuzându-se. O prietenă a Irinei a mărturisit după tragedie, că “Irina ştia că va muri de tânără”. Într-o împrejurare s-au oprit amândouă la o ţigancă să le ghicească. Ţiganca i-a spus Irinei: “Tu mori tânără şi nebună!”. Irina nu era nebună, dar în privinţa morţii ţiganca spusese adevărul...

Viaţa ca o concesie.

Autobiografia tragică a doamnei Ecaterina Ene este fără nici un dubiu rulată sub semnul unor blesteme de mare putere, karmice în sensul foarte precis al întocmirii evenimentelor. O regresie temporală ar dovedi acest lucru. Cu vreo 7 ani în urmă, mama Irinei fiind bolnavă a suferit, se pare, o moarte clinică; iată momentul descris de doamna Ene:

“După ce am trecut printr-un tunel plin de monştri care strigau şi se strâmbau la mine, m-am trezit într-un fel de beci, împreună cu mama şi bunica mea, moarte de mult. Eram pe jumătate în încăperea aceea, pe jumătate afară, unde mă ţineam cu mâinile disperată de stâlpii casei. ,Vino la noi, zicea bunica, trăgându-mă de picioare. Aici e cald, bine, scapi de toate necazurile”. “Las-o să mai stea, a ripostat mama, mai au copiii nevoie de ea”. Atunci Ecaterina Ene s-a trezit.

Presentimentul morţii a existat atât la Irina cât şi la mama ei. Acest presentiment, urmărit din relatarea amplă a mamei Irinei, face cât o enciclopedie de atestări despre predestinare, destin şi implicarea spiritelor în existenţa noastră. Voi încheia cu un vis al doamnei Ecaterina, visat înainte de tragedie: “M-am dus la nişte prieteni şi mi-a apărut în vis o curte plină de noroi, m-am afundat în noroi până la genunchi şi nu mai puteam să ies. De ce m-aţi adus aici? am întrebat gazdele. Asta nu-i tot, mi-au răspuns,

priveşte în curtea din față! Acolo era o privelişte de vis, soare, cald, dar viața ordonată era sub pământ. Am atins o ramură, sub pământ, şi a răsărit rapid, s-a transformat într-un strugure mare, negru, care mi-a plesnit în mână".

Strugurele semnifică drama, plânsul, tragedia.

Avertismentul era deja exprimat. Presentimentul morții este o realitate, el se manifestă fie oniric, ca în ultima situație, fie concret, cum i s-a întâmplat regretatei Irina la 7-8 ani, apoi până în zilele când avea să plece la munte cu prietenul ei Alexandru, de unde nu s-a mai întors...

Spiritul ca o minge de foc

"Încerc să vă relatez ceva ce-a dat toată familia peste cap.

În urmă cu 9 luni a murit tatăl meu. A fost un om bun ca pâinea caldă. Până la pomana de jumătate de an mama avea nişte coşmaruri de neimaginat. Dar într-o seară, privind la televizor, în camera unde murise tata, a apărut o "minge de foc" mai mare decât una de tenis de câmp şi avea pe ea zeci de luminițe mici. Apariția era roşie, de un roşu intens, şi plutea la înălțimea tavanului, fără să se lipească de tavan, se agita ca o vietate, sus, dintr-un perete în altul. Mama, o fire puternică, s-a ridicat să găsească sursa exterioară a acestei apariții. Dar a constatat că nu era nimic care să producă acel efect atât de straniu şi evident viu. Când mama a aprins lumina, mingea de foc a dispărut. Acelaşi fenomen s-a produs de mai multe ori. Căutând interesați sursa fenomenului, nu s-a putut identifica nici una-nici lumini de afară, nici oglinzi, nici obiecte care să reflecte fenomenul... repetându-se mai ales în prezența mamei, ne-am dat seama că prin manifestări şi ingeniozitatea dovedită, acea formațiune luminoasă ținea cu tot dinadinsul să ne spună că este vie. La un moment dat, probabil din cauza îndoielilor mele şi ale fratelui meu, fire mai prăpăstioasă, mingea de foc a devenit o... mică cometă de culoare roşie, cu coada cometei şi spoturile de lumină tot roşii".

Acesta este documentul paranormal pe care 1-am primit

de la doamna “Maria din Piteşti”, cum am fost rugat să spun. Un document deosebit de valoros, desigur, şi prin materializare, prin faptul apariției, dar şi pentru cei ce caută certitudini referitoare la prezența reală a spiritului după moartea corpului fizic. Să recunoaştem că prezența unei “mini-comete” care se manifestă ca o ființă vie în interiorul unei camere şi excluderea fenomenului de la o eventuală prezență a unui factor exterior care ar produce o asemenea formă, este chiar o şansă pentru noi, aceea de a recruta încă o dovadă despre existența spiritului şi despre peregrinarea lui după moarte prin lumea ființelor vii de care s-a desprins.

Spiritul percepe neîncrederea.

Interesul față de aparițiile stranii a creat în familia piteşteană o deplasare a stărilor de suferință față de dispariția soțului şi tatălui, spre o maximă tensiune şi curiozitate, ambele reclamând, cum se spune, o rezoluție. Este sau nu este adevărat ce vedem? Cum am putea verifica încă şi încă o dată că ceea ce ni se arată este real şi nu o iluzie, un artificiu, o întâmplare?

Cu aceste întrebări relația familiei cu entitatea luminoasă se modifică. Conştient parcă de insuccesul său ca spirit, acelaşi spirit a început să-şi diversifice manifestările, trecând pur şi simplu la acte explicite. Primele manifestări noi au fost zgomotele, acele zgomote fără sursă. I se ia mamei din mână o perie, i se aruncă pieptenele, se aude o răsuflare în plus, apar paşi fără ca cineva să fie prezent în casă, sau se produc evenimente atât de clare, încât în fața lor nu mai stă vreun Toma necredinciosul...

De exemplu... dar să las mărturisirea să curgă mai departe:

“În sufragerie mama nu intră decât foarte rar, de obicei să ia ceva, să ajungă pe balcon. Aici patul este tot timpul aranjat ca într-un muzeu. Pătura este mereu întinsă perfect, netedă, nici o cută nu se vede pe pat. Fiind plecată la sora mea două zile, când a revenit acasă mama a găsit pe acel pat urme puternic imprimate în pătură; erau urme ca de copită! A privit semnele un ceas, uimită, nedumerită. Uşa fusese

închisă, nici un geam nu rămăsese deschis, cine a putut intra în cameră să se joace pe pat? Ne-am gândit atunci să refacem patul cum fusese lăsat cu două zile în urmă şi să încercăm noi să producem pe el aceleaşi urme. Procedând întocmai, mare ne-a fost dezamăgirea că nu am putut reproduce nicicum urmele de pe pătură, deoarece aceasta îşi revenea imediat la forma inițială. Prin nimic n-am putut reproduce ceea ce găsise mama pe patul respectiv!"

Ce fel de spirit?

Obişnuită cu prezența spiritului în casă, familia piteşteană nu mai are îndoieli asupra fenomenului.

Fenomenul însuşi a dovedit că li se citesc tuturor gândurile şi se manifestă pentru a le corecta sau dovedi mereu că este o prezență şi nu o nălucire. Dar dată fiind culoarea roşie care apare şi în forma mingii de foc, şi în aceea a mini-cometei, în familia piteşteană, majoritar formată din intelectuali, a apărut o întrebare care de fapt a şi sugerat transmiterea acestui document paranormal "Puteți să-mi spuneți, sufletul tatălui se afla oare în zona inferioară numită zona roşie? Dacă da, ce ne sfătuiți să facem noi să-1 salvăm din acea zonă? Mama vă întreabă: "Pot să mă obişnuiesc, aşa cum apare el, cu prezența lui ca spirit, prezență absolut sigură, şi să nu fac nimic?"

În curând apariția se va rări şi va dispărea (se împlineşte în curând un an de la moarte). Pentru el trebuie făcut exact ce spune Biserica. Are nevoie de toți din familie, de rugăciunile tuturor şi de dragoste. În privința "zonei roşii", câmp într-adevăr intermediar pentru spirite, aceasta reprezintă un stadiu temporar, o vamă care va fi abandonată în funcție de "vederea chestionarului astral judecat în conformitate cu faptele şi situațiile şi gândurile epuizate în existența în corp".

Momentul morţii şi consonanţa spirituală

Pentru a nu se crea confuzii în legătură cu "consonanța spirituală", trebuie spus că aceasta defineşte în

fenomenologia paranormală totalitatea afectelor şi stărilor în relația cu cei din jur şi nu neapărat din familie sau rude apropiate. În unele doctrine mistice sau inițiatice ființează afirmația că în lumea de dincolo se reîntâlnesc persoanele legate în viață de sentimente profunde, de iubire şi înțelegere neştirbite vreodată de dizarmonii.

Vizualizarea "în spirit" se produce într-un cadru ideal.

Vârstnicii şi copiii se regăsesc în cealaltă lume modificați, primii apărând în imaginea maturității pe care în viață au apucat să o atingă. Această specificare aparține unor mari inițiați din Orient şi a fost popularizată cu multe secole în urmă. Înțelegem astfel că imaginea materializată în spirit sau spiritul care se înfătişează într-o imagine evident imaterială se înscriu în nişte parametri ce par împrumutați din concepțiile şi standardele noastre estetice. De unde şi zicala populară, "Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place..."

Singura modalitate de a efectua observații în sensul celor consemnate mai sus este oferită de moartea aparentă. Este momentul limită între viață şi moarte, când nu s-a renuntat definitiv la viață dar nici nu s-a intrat definitiv în moarte. Acele câteva secunde, sau cel mult trei minute, sunt cruciale pentru experiență.

Mihaela s-a dus la scăldat.

Aşa a început mama Mihaelei să-mi relateze o întâmplare dramatică din viața fiicei sale:

"Mihaela s-a dus la scăldat", fata avea 12 ani. Îşi pierduse cu vreo patru ani în urmă o prietenă, cea mai bună prietenă, răpusă de o boală necruțătoare-leucemie. Amândouă fetele îşi petreceau timpul împreună, la şcoală, acasă, în câmp. Mihaela suferise foarte mult pierzându-şi prietena, a plâns-o luni de zile. Şi au trecut de atunci, cum spuneam, patru ani.

În vara anului 1994 Mihaela s-a dus la râu să se scalde. Un râu înşelător, cu porțiuni de albie unde apa era mică şi altele unde se formaseră bulboane periculoase, cu vârtejuri iuți şi adânci de peste doi metri. Scăldându-se, fata a fost dusă de apă într-o bulboană. Din acel moment nu-şi mai aminteşte ce s-a întâmplat cu ea, dar îşi aduce aminte ceea

ce ne interesează aici din această experiență. Iată relatarea Mihaelei:

"M-a luat apa repede şi cu putere că nu mai puteam face nimic, parcă aveam brațele legate, la fel şi picioarele. Vag îmi amintesc că am început să mă învârt sau să fiu învârtită ca o osie, ca un sfredel. Din acel moment m-am văzut pe mine pe-un câmp verde, foarte frumos. Mergeam în pas de plimbare, departe zăream nişte păduri înflorite şi un cer limpede, curat. Ceva mă atrăgea spre acea zare, iar eu ştiam că nu am altă cale, că acolo trebuie neapărat să ajung. Când am zis în sine că "neapărat", am început să simt oboseală. În acea clipă s-a cuibărit în mine părerea de rău că s-ar putea să nu ajung acolo. Gândeam aşa şi, când eram mai deprimată, brusc a apărut în fața mea, cam la două sute de metri, buna mea prietenă Cornelia, moartă cu patru ani în urmă de leucemie. Ştiam că-i ea, dar era mai mare decât atunci când a murit. Era frumoasă, îmbrăcată în alb şi păşea lin, ca şi cum nici nu atingea pământul. A venit spre mine iar la o sută de metri şi-a deschis brațele, parcă erau două aripi, dar nu erau aripi propriu-zise. M-am bucurat enorm, eram atât de fericită că venise să mă ducă cu ea, încât i-am spus Corneliei să se apropie mai repede, nu cumva să o pierd în peisajul acela mirific..."

Dezamăgirea.

După experiența descrisă, Mihaela s-a trezit pe o pătură de pietre de râu, în lunca râului, era ținută cu capul în jos, şi a auzit o voce care venea parcă dintr-un străfund de prăpastie: "Cred c-am scos toată apa din ea, întindeți-o cu fața în jos..." S-a trezit de-a binelea cu ochii la cer. Totul era confuz în jurul ei, lume multă, vedea numai perechi de ochi şi expresii înspăimântate. După un timp a zărit-o ca prin ceață pe mama ei, care alergase la râu anunțată de cineva că fata ei, Mihaela, s-a înecat! Iată ce mărturiseşte Mihaela în continuare:

"Deşi am început să înțeleg ce se întâmplase cu mine, nu am simțit nici o bucurie, nimic asemănător. Încă atunci când mă duceau acasă, purtată într-o pătură, a încolțit în

mine părerea de rău. Şi acuzam chiar pe cei ce mă salvaseră că au făcut ce nu trebuia să facă-mă întorseseră de undeva, de departe, unde eram atât de fericită şi îmi era prea bine ca să renunț la ceea ce văzusem. Venise să mă ia buna prietenă Cornelia, ea semăna cu un înger. Dezamăgirea m-a ținut săptămâni la rând. Devenisem, salvată de la moarte, posacă, eram parcă furată dintr-un loc pe care-1 iubeam şi adusă ostatică în altul în care nimic nu mă atrăgea..."

În termeni didactici, aceasta este o consonanță spirituală care se manifestă în cazul unei morți aparente. Experiența şi rezoluția ei nu pot fi generalizate...

Efecte ale magiei prin animale sacrificate

Cazuri senzaționale.

S-a întâmplat într-o comună din zona Rădăuților, într-o familie de țărani. Evenimentul a nedumerit pentru scurtă vreme două intelectuale. Cum se cuvine să procedăm în situații marcate de incredibil, mai întâi m-am asigurat că nu este un produs al imaginației, ci un caz de magie practică cu efecte directe şi rapide.

Voi descrie mai întâi scena: soțul alcoolic şi violent retoric şi mai puțin prin fapte; soția casnică, pe umerii ei stând gospodăria, doi copii, adolescenți, şi o bătrână de 86 de ani, mama gospodinei.

Pentru două săptămâni în acest nucleu familial s-au aflat cele două intelectuale, observatoare corecte ale vieții şi obiceiurilor gazdelor lor. Se pare că puterea magică stătea în seama bătrânei; ea a fost organizatoarea ritualurilor magiei practice prin evocare şi invocație, deşi nu a recunoscut că totul a pornit de la ea...

Subiecții vii ai magiei au fost un cățeluş, un cocoş năzdrăvan şi un vițel. Fiecare din cele trei viețuitoare a corespuns, după cum vom vedea, unei situații anume, fiind transformate prin forța incantatorie şi a gândului în elemente de şoc şi de replica scadentă imediat...

Cocoşul.

Oricine intra în ograda casei trebuia să facă față bătăliei cu un cocoş agresiv, mare cât un curcan, deprins să sară la gâtul oamenilor cu ghearele lui încordate. Într-o zi s-a decis să fie tăiat cocoşul care ținea în poartă vecinii sosiți cu treburi aici.

Înainte însă de a fi sacrificat, bătrâna de 86 de ani i-a spus fiicei:

"Să nu-l tai degeaba, să spui cum îți spun eu..." şi i-a recitat un text straniu, pe care şi intelectualele l-au memorat. Acel text a fost rostit cu ochii închişi în vreme ce gospodina reteză gâtul cocoşului.

Bărbatul beţiv lipsea de-acasă. În textul de invocație magică se repeta ca un refren "să tacă trei zile şi trei nopți ca să ne liniştim" etc. Cocoşul a fost apoi sacrificat.

Sosind acasă bărbatul, beat criță, ca de obicei, intelectualele aveau să constate că el, care tuna şi fulgera tot timpul, acum nu mai avea glas! şi dacă era întrebat în legătură cu ceva, nu mai putea deschide gura. Vreme de trei zile şi trei nopți omul a tăcut mişcându-se uimit el însuşi prin gospodărie. După bine primita tăcere, întrebat ce i se întâmplase, nu a putut răspunde.

Bătrâna privea în gol de pe prispa casei, ea era singura care ştia despre tâlcul propriei lucrări...

Cățeluşul.

Un pui ciobănesc, de câteva săptămâni, îl îndrăgise pe unul din copii. Se ținea tot timpul după el, apoi a început să-l urmeze în casă, de unde nu se lăsa scos. Copilul se ataşase şi el de cățeluş. Dar într-o zi, tatăl, sosit acasă pe zece cărări, l-a bătut pe copil pentru cățeluş şi i l-a pus în brațe să-l ducă la râu să-l înece! Copilul s-a opus cu străşnicie. Până la urmă a fost nevoit să facă ce-i poruncise tatăl şi, urmat de acesta, l-a dus pe cățeluş la râu şi l-a înecat sub privirile părintelui beat!

A doua zi, fiul care nu-şi curmase plânsul după înecarea cățelului a fost trimis la moara din comună. Bătrâna le-a spus în şoaptă celor două intelectuale: "Rău face ginerele meu. Păcatul o să cadă asupra copilului. Spuneți-i

dumneavoastră să nu-1 trimită nicăieri şapte zile". Dar cu stăpânul casei nu se putea discuta în aceşti termeni. Copilul s-a dus la moară. Două ceasuri mai târziu 1-au găsit la dispensar cu degetele de la mâna dreaptă tăiate de valțul morii. Un copil frumos. Sănătos, va purta toată viața stigmatul unui handicap pentru care nu este vinovatul principal. Şi de data aceasta bătrâna a ieşit pe prispă, la scări, privind cu ochii ei mici, învăluiți în riduri, o zare îndepărtată unde se afla, probabil, puterea magică şi misterul puterii ei...

Vițelul.

Gospodarul a decis să taie vițelul. Un personaj, pe care 1-am lăsat la urma relatării, era fiul uneia dintre intelectuale, un copil de doar cinci ani şi jumătate, care toată ziua se juca în grajd cu viteluşul. Cum mi s-a relatat, se crease o prietenie cu un aer sacru între viteluş şi copil. Viteluşul îl indrăgise atât de mult pe copil încât lăsa ugerul vacii pentru a se apropia de copil ca să-i sărute cu botul fața. Dar, într-o după amiază noroasă, a sosit un vecin şi vițelul a fost sacrificat!

Copilul a aflat despre viței cu câteva ceasuri mai târziu. A început plânsul în hohote, de nestăvilit. A refuzat să mănânce din carnea lui. Dar... încă din zorii zilei, s-a întâmplat un eveniment cu totul ieşit din comun: Toți din casă au început să audă limpede răgetul anemic al vițelului! Copilul îi acuza că-1 mințiseră că au tăiat vițelul, el îl auzea clar. Când alerga în grajd, vițelul nu mai era la iesle, lângă mama lui. Cum revenea în casă, auzea din nou răgetul. Deşi trebuia să stea o lună de zile la familia respectivă, după trei zile de ascultare a răgetului vițelului sacrificat, cele două intelectuale au urcat în tren părăsind localitatea.

Trebuie remarcat că ambele intelectuale sunt de profesie psihologi!

Moartea ca o sferă neagră

Cel mai important eveniment al vieții, care este moartea,

s-a modulat în timp într-o serie de imagini distincte, care de care mai iscusit personificată. În tradițiile europene ale reprezentărilor chipului s-a impus imaginea femeii cu coasa sau a scheletului purtând unealta. Aceste imagini sunt şi azi actuale, ele au fost preluate adeseori de pictori şi de graficieni. Ne întrebăm, totuşi, poate fi imaginat pe o bază reală un chip al morții? Se poate cuprinde într-o imagine realitatea desprinderii de viață altfel decât printr-un chip simbolic?

Realitatea reflectată pe un perete.

Cel ce ne-a lăsat alte imagini despre moarte, total diferite de reprezentările simbolice tradiționale, este un distins intelectual, descendent din familia cărturarului I.G. Sbiera. Cu atât mai importantă este viziunea evenimentului morții pe care 1-am reținut aici, cu cât cel care a trăit fenomenul era un preot cu har, respectat de enoriaşii săi şi de studenții cernăuțeni de la începutul acestui secol.

Preotul Sbiera avea două case. În una locuia în mod obişnuit, în cealaltă locuia o soră. Capacitățile vizionare ale preotului erau bine cunoscute în anturaj şi ferite de popularitate pentru a nu atrage asupra slujitorului bisericii calificative incompatibile cu misiunea sa duhovnicească. În anumite situații, cum este cea care urmează, preotul nu mai ținea seama de rigorile oficiale şi mărturisea despre ce vedea cu alți ochi decât cei naturali.

Lângă a doua locuință, unde stătea sora preotului, trăia un vecin cumsecade, şi el intelectual, dar fiind o fire retrasă, aproape că nu-1 vedea nimeni cu săptămânile. Într-o zi, pe la prânz, preotul se aşează la masă, împreună cu familia sa. Gospodina începu să toarne supa în farfurii. Toată lumea se apucă să mănânce, dar preotul stătea cu lingura în mână şi se uita mirat pe peretele din fața sa. Ai casei au reacționat în clipa când cu toții goliseră farfuriile de supă iar părintele părea că împietrise privind peretele...

Întrebat de toți ce s-a întâmplat, preotul a spus că îl vede pe vecinul surorii sale, pe perete, alergat de o sferă neagră. Şocul produs la auzirea relatării a întrerupt masa. Soția 1-a

întrebat cum adică îl vede pe vecin? Preotul a reluat descrierea calm, ca şi cum nu făcea decât să citească nişte imagini. Da, vecinul alerga ca-ntr-un cerc din care nu avea cum să iasă, iar globul, sfera de culoare neagră îl urmărea. În clipa când 1-a ajuns, vecinul a dispărut din imagine!

"Plec să văd ce s-a întâmplat", însoțit de unul din fii, preotul a plecat acasă la sora lui. Cum a deschis poarta, sora care-l văzuse în stradă i-a ieşit în întâmpinare. A întrebat-o imediat: Ce s-a întâmplat cu vecinul tău? Femeia a rămas uimită. "A murit acum o oră. Dar de ce mă întrebi, de unde ştii?"

Într-adevăr, exact în timpul când preotul vedea pe perete imagini cu vecinul alergat de o sferă neagră, acesta murea.

Fenomenul manifestat este cu totul excepțional, el nu pare să aibă precedent, nu există vreun caz asemănător relatat cu atâta precizie şi asistat de atâția martori...

Din acest moment preotul avea să-şi amintească de vecinul surorii sale. Vorbise cu el de multe ori. Dar cu câteva luni în urmă, întâlnindu-1 în biserică şi întrebându-1 cum se simte, vecinul i-a răspuns că nu prea bine, dar nu-i departe ziua când o să-1 ducă la odihna veşnică. "Părinte, a spus atunci vecinul, când o să plec, am să dau de ştire. Vă rog să împliniți şi pentru mine rânduielile creştineşti". Preotul 1-a întrebat atunci:"cum ai să-mi dai de veste?" la care vecinul a răspuns că în momentul acesta nu ştiu, dar atunci o să ştiu sigur".

La câteva luni după înmormântare, preotul avea să trăiască un al doilea moment excepțional legat de vecinul surorii sale.

Venise iarna. Se ducea la căpătâiul unei bolnave. Ca să ajungă la casa respectivă trebuia să treacă peste un loc viran, tăind drumul pe o cărare. De cum a pus piciorul pe cărare, a zărit la celălalt capăt, care dădea într-o uliță, figura vecinului. Venea spre preot, era vesel, îmbrăcat de sărbătoare. Preotul a înlemnit. Fără să-i fie teamă, se apropia de omul pe care îl îngropase cu luni în urmă. Şi-a făcut semnul crucii, a spus rugăciunea în gând. Vecinul

mort se apropia, era viu. Dar când s-a aflat la câțiva metri de el, privindu-l ca pe-un om viu, a dispărut! Uitându-se jos, preotul a observat că nu există pe cărare nici o urmă pe zăpada netedă şi proaspătă...

Întâmplarea este ieşită din comun şi ar fi iluzoriu să descoperim fenomenul în intimitatea lui misterioasă. Preotul a trăit ani mulți. Era un credincios slujitor al bisericii cu totul excepțional, exorcizase şi vindecase numeroşi oameni.

Excepțională este, în cazul relatat, forța de materializare a unui spirit...

Drama existenţei în două lumi

Nu se poate numi altfel decât dramă povestea vieții doamnei Constanța D. O seamă de antecedente, care țin de fenomenologia paranormală, au pus-o în situația de a se autoinvestiga. Mama ei a murit născând-o pe ea. I-a rămas imaginea mamei numai din fotografii. Dar i-a simțit şi îi simte prezența tot timpul. La 30 de ani de la moartea mamei, Constanța îi dă viață fiului ei, Emil. Acesta se va naşte exact la data şi ora când a murit bunica lui, aceeaşi lună, aceeaşi zodie. Fiul, acum în vârstă de 18 ani, este copia perfectă a bunicii pe care nu avea cum să o cunoască decât din fotografii, ca şi mama lui. Tatăl Constanței este sigur că Emil e reîncarnarea soției lui moartă când a născut-o pe Constanța. Conştientizarea acestor relaționări care includ termeni foarte corecți şi neîndoielnici a făcut ca prezența mamei şi respectiv bunicii să fie atât de vie în familie, încât ea a devenit cu adevărat un fel de locatară invizibilă a familiei în care nu a apucat să trăiască în corp material, ci, poate, ca spirit...

De altfel, atât pentru Constanța cât şi pentru tatăl ei şi pentru fiul Emil senzația existenței simultane în două planuri sociale şi geografice este foarte puternică. În astfel de cazuri ne interesează relevanța şi nu imaginile promise pe calea subconştientului şi care ar putea fi produse de acesta, exclusiv, fără participarea directă a unei percepții referitoare

la altă lume. În cazul de față, însă, avem de-a face, cum spuneam, cu drama trăirii "concrete" în două lumi...

Umblu prin palate singură.

O femeie obişnuită, cu o inteligență ironică tonică, Constanța încearcă şi azi să înțeleagă ce-a fost într-o viață anterioară, asta pentru că în vreme ce găteşte, spală, face cumpărături şi are grijă de casă, aşadar în acelaşi timp cu toate acestea ea intră într-un palat. Din acest moment existența ei rulează în două spații, două zone geografice, două realități ambientale. Palatul ale cărui culoare le străbate ca o stăpână este tot timpul pustiu. Locatarii palatului par să fugă din calea ei, dar îi simte pe toți ca pe nişte supuşi înfricoşați de prezența ei.

Ştie şi unde anume se află. Este familiarizată, în a doua existență pe care o trăieşte în paralel cu existența actuală, cu Monaco, cu superba climă şi vegetație. Se simte bine la Monaco şi îşi dă seama că obligațiile ei sunt aici şi nu acolo. Acolo trăieşte ca într-un vis, pe când aici, în Drumul Taberei, trăieşte ca orice femeie mamă, soție şi gospodină!

Dintr-o acută curiozitate, Constanța a făcut rost de un album cu castelele din Monaco. L-a identificat pe acela în care intra şi se plimba singură pe culoarele lui. Dacă va avea vreodată posibilitatea să ajungă acolo, fără să intre înăuntru ea le va descrie curioşilor fiecare cotlon al palatului, numărul şi dispunerea camerelor, locul băilor, mobilierul, scările, parcul din jur...

Ce am fost în trecut? Într-adevăr, aceasta-i marea întrebare! A fost o figură nobiliară, un potentat, un bogătaş?

Constanța se vede bărbat în acea existență, şi încă unul foarte puternic. Evident, prin câteva şedințe de hipnoză şi regresie temporală ar putea afla ce-a fost. Dar femeia nu vrea să facă aşa ceva. Dacă ar afla, existența ei s-ar complica şi mai mult. Ea trăieşte cealaltă realitate nu ca pe o iluzie, ci ca şi cum ar exista fizic în cealaltă realitate, deci participă la cealaltă existență cu toate simțurile. De aici şi drama acestei femei. Drama coabitării într-o permanentă comparație în planuri diferite, trăite simultan.

Cum s-a mai întâmplat, Constanța a recurs şi la medicamente, pe care le recomandă psihiatrii. Dar "boala" ei nu-i boală şi nu are nimic de-a face cu psihiatria. A renunțat să mai apeleze la produse farmaceutice într-o împrejurare care i-a lămurit lucrurile pentru totdeauna! Este vorba despre un aeroport. Prin anii optzeci şi şapte Constanța se "vedea" foarte des pe un aeroport internațional, era familiarizată cu toate detaliile arhitecturii aeroportului, cu pistele şi cu avioanele, chiar cu personalul numeros al aeroportului...

Şi, ca în întâmplările cu surprize, un prieten al soțului ei i-a adus acestuia ilustrate cu un aeroport. Călătorise prin străinatate în calitate de specialist într-un domeniu ingineresc. Prietenul a pus o ilustrată pe masă, ca să se uite gazdele sale. Constanța s-a uitat şi a izbucnit deodată:

"Ce-ai căutat tu în Noua Zeelandă? Pe aeroportul ăsta eu mă plimb ca-n cartier. Ai fost şi tu acolo?" şi a început să descrie imagini care nu erau reproduse în ilustrata respectivă, dar care erau exacte, conform confirmării amicului întors chiar de-acolo...

Trebuie menționat că nu a existat nici o sursă de informație anterioară impactului femeii cu imaginea. Ea era, cu adevărat, o "clientă" cotidiană a aeroportului din... Noua Zeelandă!

Constanța D. întreabă diverşi specialişti cum ar putea scăpa de existența ei dublă? Din păcate, nu exista scăpare.

Memoria altei existențe s-a transformat într-un soi de pedeapsă.

Hipnoza şi regresia temporală n-ar face decât să acutizeze trăirile...

Pedepsirea prin preaviziune

În lume se cheltuiesc milioane de dolari pentru dorința oamenilor de a afla propriul lor viitor. O dorință aparent inofensivă. Dar sociologii şi psihologii nu o califică la fel.

Conform unei statistici publicate în Franța pe la mijlocul

acestui deceniu, “efectele previziunilor pot fi, în anumite condiții, catastrofale”.

Întâmplarea a făcut să întâlnesc un caz de previziune de rău augur, de fapt “cazul” era pur şi simplu un mormânt, un mormânt care va dăinui cu povestea lui cutremurătoare.

S-a întâmplat în zona Rodnei, nu departe de poalele Inăului. Cum e obiceiul prin satele din jurul Bistriței şi Năsăudului, fetele caută prezicătoarele înainte de a se mărita. La fel a procedat şi Anuca, o frumusețe de năsăudeancă. Cu trei luni înainte de nuntă s-a dus la o prezicătoare vestită, nu departe de orăşelul Rodna.

Viitorul ei soț era de-acolo, iar prin căsătorie fata urma să se mute la el.

“Eu am să omor moartea”. O țigancă de peste optzeci de ani, care se ocupa încă de copilă cu ghicitul şi previziunile, se bucura de respectul celor care trecuseră pe la ea sau îi solicitaseră serviciile oculte. Generații întregi de țărani o cultivaseră pe prezicătoare. Cum aveam să aflu, nu puțini oameni au fost salvați de necazuri şi de primejdii ascultând-o pe Mafalda din Rodna. Iar cei care n-au luat-o în seamă, prin evenimentele care aveau să-i atingă într-un fel sau altul nu făceau decât să confirme o dată mai mult puterile prezicătoarei.

Anuca s-a dus la țigancă într-o vineri. Ziua aceea nu a uitat-o probabil până în clipa când a închis ochii. A primit-o sub un nuc, era vreme caldă, i-a întins un țol pe care i-a spus să stea întinsă cu ochii închişi. Anuca era însoțită de un frate al ei, cu câțiva ani mai mare. El mi-a relatat tragica poveste. Imediat cum s-a întins şi a închis ochii, prezicătoarea s-a făcut covrig peste trupul fetei, fără să o atingă, ci mişcându-se ca şi cum ar fi vrut să zboare; simula rotocoale în aer şi sporovăia cuvinte numai de ea înțelese.

Fratele Anucăi, care nu credea în “nebunia țigăncii”, dar îi făcuse surorii lui pe plac, însoțind-o la prezicătoare, îşi amintea că, atunci când urmărea jocul țigăncii lângă trupul surorii lui, aproape că-şi pierduse mințile. A simțit o ceață groasă pe ochi, aproape că nu mai ştia cine este şi cum îl

cheamă.

Ciudată reacție, dar la vremea respectivă tânărul nu o considerase la fel; drumul bătut până la prezicătoare a zis el că era cauza şi, deşi i se întâmplase ceva, ceva neplăcut, memoria nu-i fusese atinsă. Țiganca i-a spus Anucăi, rând pe rând (transcriu descrierea fratelui Anucăi, aşa cum am păstrat-o într-o seară de iulie, la Valea Vinului, la poalele Inăului): ‚Partea ta de viață, bucățică cu bucățică, este aşa cum ți-o spun şi tu auzi. Grigore-i bărbatul cu care te măriți cu nuntă mare. Vii la el cu zestrea. S-aude scâncet de copil peste un an şi trei luni. O să-1 cheme Laurențiu. Numele nu-l vrei tu, îl dă mama soacră şi aşa rămâne.

Acu văd ulița cu preot. Băiețelul nu mai este peste trei ani, îl duce preotul la groapă. Bărbatul se duce la mine să câştige bani şi nu mai este nici el după trei ani. Întâi copilul, după aceea bărbatul.

Aşa-i partea ta pe care o văd şi n-am zis de fiecare bucățică. Dacă-ți mai zic, te superi pe mine ori începi să plângi!”

Reconstituind momentul, este evident că țiganca o hipnotizase pe Anuca. Prin hipnoză îi intraseră în memorie informațiile de mai sus. Când a trezit-o, fata era năucă. Au plecat de la prezicătoare şi fratele ei a auzit-o din când în când pe Anuca, pe drum şi acasă: “Nenorocita mi-a spus numai prostii. Să vezi tu cum am să omor eu moartea...” şi râdea bine dispusă. Siguranța cu care rostea cuvintele îi plăcuse atunci fratelui Anucăi. Nu era ea una din acelea care să ia în seamă grozăviile puse în seama ei de o prezicătoare...

A avut loc nunta. Anuca s-a mutat la soțul ei. Într-adevăr, el s-a dus să lucreze la mină. Aveau nevoie de bani să-şi ridice casa.

„Vino să-l iei acasă”!

Exact peste trei ani copilul Anucăi s-a îmbolnăvit. L-a dus la Bistrița, 1-a internat la pediatrie. Medicii n-au reuşit să pună diagnosticul. Laurețiu s-a stins ca o lumânare.

L-a adus acasă, în sat, şi 1-a înmormântat. O suferință

de nedescris în cuvinte. Când anunțaseră de la spital "Vino să-l iei acasă", Anuca a căzut la podea ca fulgerată. Era pentru prima oară când îşi amintea de drumul ei la prezicătoare. A simțit că o urăşte din tot sufletul.

Peste trei luni de la pierderea copilului, într-o după-amiază întunecată ieşise în drum să aştepte basculantele care veneau din punctul minier. Din vreo trei, care treceau prin fața casei, una a oprit. Şoferul a scos capul pe uşa cabinei şi i-a spus, rece, că bărbatul ei nu a mai putut fi salvat. Murise sufocat în galerie. Să se ducă ea la punctul sanitar unde l-au depus...

"Atât de precis s-au întâmplat acestea, îmi spunea fratele Anucăi, că noi, toată familia, am urât-o pe prezicătoare. Sora mea şi-a pierdut mințile. Am dus-o şi la doctori. La câteva luni după ce şi-a înmormântat soțul, a dispărut de-acasă spunând că trece pe la biserică. Au găsit-o nişte consăteni în pădure. Se spânzurase.

Gândesc că era mai bine să nu ne fi dus atunci la prezicătoare.

Era mai bine să nu fi ştiut nimic. Sora-mea n-a putut omorî moartea. S-a dus ea de bună voie în brațele ei..."

Orice comentariu e de prisos.

Fenomene eoliene şi luminoase

Un caz special, o manifestare inedită. O experiență care se adaugă misterelor ce par să însoțească lumea fizică, sau preluând doar, pentru a exprima o stare, o idee, o intenție, aspecte care țin de lumea materială. Lumea de dincolo are propriile coduri. Le cunoaştem oare îndeajuns pentru a întocmi, eventual, un dicționar care să ne favorizeze comunicarea?

Se pare că spiritele îşi aleg propriile forme de materializare a unor intenții.

Mariana P., din Bucureşti, îmi furnizează elemente foarte valoroase în legătură cu ceea ce s-ar putea numi "mesaje şi limbaje" din lumea nevăzută. Este vorba despre un tip de

comunicare generat de o imensă iubire față de părinți şi a părinților față de fiică...

Vreau un semn.

La 40 de zile după moartea tatălui, Mariana abia îşi revenise din şocul prin care trecuse. Împăcată, totuşi, cu inevitabilul, nu se putea desprinde de atmosfera casei brusc impregnată cu manifestări stranii. Le nota zilnic, spunându-şi că suferința singură producea paşi prin casă, schimbă locul unui obiect uşor, producea foşnete şi chiar zgomote...

I-a mărturisit unei prietene despre unele manifestări apărute după moartea tatălui. Împreună cu aceasta au convenit că totul este o iluzie alimentată de şocul despărțirii de tatăl ei. A vorbit despre fenomenele respective cu un preot, care i-a sugerat să se roage şi să țină pe masă o Biblie, un pahar cu apă şi o lumânare aprinsă...

Rațional, accepta despărțirea de tatăl ei şi se îngrijea de mama care se îmbolnăvise grav după tragicul eveniment; dar afectiv lucrurile erau mai complicate, pentru că absența părintelui i se părea absurdă! Tocmai sentimentul absurdului i-a dictat abordarea unei modalități de atestare a prezenței spiritului tatălui în casă. Se ruga şi punea întrebări cuiva nevăzut, implorându-l să se exprime dacă exista cu adevărat.

Aceeaşi întrebare o repeta zilnic. A durat acest exercițiu exact şapte zile. "Te rog, dacă exişti, dă-mi dovada existenței tale"!

Rostea cuvintele cu dragoste, cu glasul disperat al implorării. În a şaptea zi, tocmai trecea din sufragerie în holul apartamentului. A auzit în bucătărie un foşnet. L-a pus pe seama apei, poate uitase robinetul deschis. Când a intrat în bucătărie, a privit masa pe care se aflau exemplarul Bibliei, un pahar cu apă şi lumânarea. Dar nu credea că poate fi adevărat ceea ce vedea foarte clar: cineva frunzărea filele Bibliei ca atunci când vrei să cauți un anumit capitol sau un verset. A rămas împietrită în tocul uşii. O mână nevăzută dăduse la o parte una din coperte şi se juca mişcând filele ca o maşină de numărat bancnote.

A chemat-o imediat pe mama ei, care se odihnea în dormitor. Contrar obiceiului (când a doua persoană nu distinge un gest produs pe cale imaterială, vizualizat de prima martoră), mama Marianei a privit pe masa din bucătărie şi a întrebat, speriată:

"Cine face asta?" Văzuse şi ea tot ce văzuse fiica ei...

Voi pleca la taică-tău....

Semnul, transmis cu claritate, o convingea în plus că spiritul era prezent în permanență în casă. În orice gest, gânduri, în tot ce făcea era prezent el. De la acel eveniment exprimat atât de concret au mai trecut două săptămâni, când maică-sa i-a spus, ca şi cum se referea la ceva obişnuit: "Voi pleca şi eu la taică-tu, 1-am văzut în vis, îmi întindea mâinile să mă cuprindă..."

Bătrâna spusese adevărul. A murit într-o tăcere desăvârşită, singură, aprinzându-şi lumânarea care arsese pe jumătate când Mariana a revenit acasă. După înmormântare, la câteva zile, Mariana avea să trăiască al doilea eveniment straniu.

Stătea în fotoliu şi încerca să se uite prin nişte hârtii. La un moment dat privirea i-a fost desprinsă de file şi a dat de-un glob luminos care dansa în dormitor. Îl vedea prin uşa deschisă. şi-a spus că era o lumină care venea de-afară, prin fereastră. S-a dus imediat în dormitor şi şi-a dat seama că globul de lumină era autonom, nu provenea dintr-o sursă exterioară, se exprima ca o ființă topită într-o formă luminoasă...

Privindu-1 fără teamă, a început să cerceteze sfera luminoasă cu un aer de indiferență sau de neutralitate. Dar stările respective s-au stins curând, pentru că în sfera respectivă era chiar imaginea mamei dispărute de puțină vreme. Era mama ei, nu avea nici o îndoială. Mama ei la o vârstă mai tânără, într-un spațiu aparent nesfârşit, ca un tablou viu, surâzând şi transmițând un aer de bucurie, de fericire şi împăcare...

O entitate a anti-materiei pe teritoriul României

Prejudecata față de fenomenele paranormale excepționale a produs mult rău observatorilor care şi-au propus să le identifice şi să le claseze într-un domeniu sau altul al ştiinţelor de graniță. Aşa se face că aflăm despre unicate ale manifestărilor inexplicabile, cu luni sau ani de zile de la data observării lor. Unei prejudecăți păguboase i-a căzut pradă şi doamna Melania Ionescu, norocoasa martoră implicată într-un fenomen uimitor, pe care 1-a păstrat ca pe o pecete de neşters în memorie şi care, mai mult ca sigur, a influențat-o de-a lungul câtorva decenii...

Conceptul de anti-lumi a fost acceptat de lumea ştiinței după ce ipotezele privind existența anti-materiei au fost confirmate.

Speculațiile au mers mai departe şi s-a stabilit că, aşa cum există o lume a materiei vii şi ne-vii, trebuie să existe şi o lume a anti-materiei. Acesteia i s-a mai spus şi lume paralelă. Mai puțin accesibilă nouă deoarece impactul dintre materie şi anti-materie generează o respingere de proporții, manifestată printr-o explozie care degajă o mare cantitate de energie...

O entitate din lumea paralelă? Cele de mai sus sunt necesare pentru a înțelege un fenomen cu totul senzațional- o apariție cu caracter de unicat. S-a întâmplat prin deceniul şase în localitatea Belobreşca, între Orşova şi Baziaş. Doamna Melania Ionescu a păstrat taina unei apariții câteva decenii. De ce? O vreme i-a fost teamă să nu fie anchetată de... securitate! După aceea i-a fost teamă ca cei din familie şi cunoscuții să nu o considere nebună! În fine, deşi a căutat o persoană căreia să-i explice întâmplarea, nu a găsit-o niciodată.

Iar întâmplarea din deceniul şase a marcat-o de-a lungul anilor atât de puternic, încât fenomenul însuşi, văzut şi simțit, s-a transformat într-o obsesie realimentată continuu de stranietatea lui şi de caracterul excepțional. Este vorba despre o entitate de forță.

Cum nu am întâlnit până acum un fenomen similar, de o

asemenea relevanță, voi da la o parte explicațiile care necesită o seamă de cunoştinţe ştiinţifice şi voi transcrie o poveste simplă, aproape banală, dar misterioasă...

O plimbare prin pădure.

Tânără fiind, Melania Ionescu şi-a propus într-o zi să facă o plimbare în preajma localității Belobreşca. Cunoştea de copil pădurile din apropiere, dar nu le mai străbătuse de ani de zile. O atrăgea un deal acoperit de tufişuri verzi, dese şi uniforme, prin care lumea nu prea umbla, din cauza rămurişului împletit în fel şi chip, inaccesibil pe mari porțiuni de pante.

Curajoasă şi curioasă, Melania s-a aventurat totuşi prin rămurişurile dispuse ca o pânză de păianjen. A urcat mai bine de 500 de metri pe pantă, făcându-şi drum printre crengi ca într-o junglă. La un moment dat în fața ei s-a deschis un luminiş. Era o mică poiană, golită de arbuşti, cu iarba obosită, nefirească în contrast cu locul înfățişat ca o explozie de vegetații. A pus piciorul în locul respectiv, de unde se vedea ca-n palmă Belobreşca şi, mai departe, pământul Iugoslaviei. Vrând să se aşeze pe iarbă, ca să se uite la localitate, a zărit brusc o formă. Şi-a fixat privirea pe acea apariție care i se conturase ca un desen desăvârşit. Era o formă elipsoidală (cu aproximație forma unei mingi de rugbi, sau, după dicționar: "Curba plană închisă pentru care suma distanțelor oricărui punct al său la două puncte fixe (numite focare) este constantă". Obiectul (forma) era înclinat. Şi-a dat seama că imaginea era înşelătoare, pentru că pe mijloc avea 70 cm diametrul, iar în partea de sus avea aproximativ 120 cm.

I-a atras atenția lumina acelei forme, compactă şi "dură", dar de o transparență plăcută, uniformă, cu excepția marginii elipsei, care prezenta un fel de încrețituri, ca la o pânză apretată.

Forma stătea suspendată cam la 40 cm de sol, fixă, imperturbabilă.

Nici firele de iarbă aproape carbonizate nu o atingeau. A privit forma minute în şir. Nu ştia ce să creadă. O clipă i-a

trecut prin minte că ar putea fi un "aparat al grănicerilor" pus acolo să-i deconspire pe cei ce voiau să treacă granița în Iugoslavia.

Elipsa luminoasă se dovedeşte a fi o ființă. Temându-se să atingă acea formă cu mâna (şi a fost spre norocul Melaniei că nu a atins-o cu mâna!), a luat din tufiş o creangă groasă, a golit-o de ramuri şi frunze şi, ca un copil care vrea să se joace cu creanga pe un mal de apă, a întins-o împungând uşor marginile elipsei luminoase şi transparente. Avea să constate că marginile (buclele formei), erau rigide. Deşi transparente, imateriale, totuşi creanga lovise parcă un obiect material dur. A încercat de mai multe ori să străpungă marginea formei dar de fiecare dată creanga îi era respinsă cu putere.

Cum nu i se întâmplase nimic împungând forma, şi-a spus să o împungă pe mijioc, acolo unde transparența era desăvârşită. A întins creanga cu vârful în mijiocul formei. În aceeaşi clipă vârful crengii care intrase în formă a fost tăiat parcă cu un bisturiu, iar partea care fusese tăiată s-a topit brusc în formă, devenind şi ea transparentă, imposibil de identificat. Forma "înghițise şi topise" bucata de creangă care intrase în spectrul ei de forță...

Vârful crengii intrase parcă într-o membrană care-l dematerializase spontan transformându-1 în substanța transparentă din care forma era întrupată...

După opinia mea, este cel mai straniu, mai puternic şi mai relevant fenomen paranormal întâlnit în cazuistica domeniului!

Misterul bilocaţiei sau a intra nevăzut în casa vecinului

Descrierea unor fenomene, în încercarea multor parapsihologi de a explica unele manifestări insolite din lumea nevăzută, are cel mai des un caracter arid, tehnicist şi nu de puține ori abstract. Fenomenul la care am fost martor este explicat în felul următor: "Bilocația este aptitudinea unui om de a apare în două locuri diferite, simultan; în

măsura în care fenomenul este autentic şi nu numai halucinaţie poate fi explicat prin excursia astrală sau uneori legat de o materializare".

De obicei, unei definiţii aplicate unui fenomen inexplicabil (sau parţial explicabil) i se asociază şi o frază prin care transpare suspiciunea celui ce emite judecata, iar asta pentru a-şi lua măsura de siguranţă, de genul: Dar dacă nu-i adevărat fenomenul cutare?

Acest joc nu este sau ne dovedeşte că mai avem un drum lung de parcurs până la atestarea sigură a unor fenomene...

Cea mai favorabilă atitudine şi cale în deslușirea sau atestarea unor fenomene este participarea nemijlocită la cursul lor.

Ceea ce am şi făcut în cazul care urmează...

Pornind de la o broască ţestoasă.

Într-o sâmbătă, spre seară, am sunat la uşa medicului veterinar V.B., din Bucureşti. O familie normală, cu problemele ei de muncă şi de viaţă. Eram invitat în calitate de autor care a scris despre fenomene paranormale; altfel spus, sosisem ca un... medic paranormal la un medic!

Când au apărut la dumneata problemele stranii?-l-am întrebat. Aflu că acele probleme au existat în viaţa medicului dintotdeauna. Decenii la rând gazda mea a fost convinsă că toată lumea "vede cum văd eu!" Conform unei rigori autoimpuse (mai ales pentru a nu mă face de râs!) i-am cerut medicului "o probă".

Cum să găsim una convingătoare? A intrat în scenă soţia medicului. De vreo patru zile broasca ţestoasă pe care o creşteau de multă vreme dispăruse undeva în apartament. Au căutat-o soţia şi copiii peste tot, dar nu au dat de ea. Medicului nu i se spusese nimic despre pierderea vietăţii. Acum afla pentru prima oară.

Prilejul era foarte potrivit. Domnul V.B. s-a adâncit într-un fotoliu, a întins palmele ca atunci când vrei să te aperi de ceva şi a închis ochii.

După câteva minute a început să vorbească: "Luaţi-o de sub bufet, s-a acoperit cu ziare şi cărţi vechi, nu aveaţi cum

s-o găsiți". Soția a scos broasca țestoasă din locul descris de medic, loc pe care acesta îl văzuse într-un mod straniu...

Se înțelege că scena mi s-a părut "aranjată". Am reacționat ca atare-nu este relevant ce-ați făcut. Nu am cum să controlez.

Supărarea medicului risca să încheie experiența în acest punct aproape penibil!

O să "intru" la vecin.

Uşor mâniat, medicul s-a răstit la mine: "O să intru la vecin şi vă spun ce văd acolo, dar răspundeți personal dacă se va supăra pe noi"

Era ora opt seara. Între timp am sorbit cafelele. Medicul avea nevoie de un moment de relaxare. Era de fapt ca o intrare în transă sau ca o stare de oboseală pe care încerci să o combați închizându-te în sine...

Aceeaşi poziție, acelaşi fotoliu şi rugămintea soției să notez tot ce aud de la soțul ei peste câteva clipe. M-am pregătit să notez şi am notat; redau textul scris în carnet:

"Domnul P. stă întins pe canapea, citeşte un ziar. Ziarul este România liberă", citeşte mica publicitate, îl interesează ceva.

Este îmbrăcat într-un trening de culoare galbenă, poartă ochelari, are capul sprijinit pe rama canapelei, uşor înclinat spre stânga, de unde îi vine lumina veiozei. Soția domnului P. se află la bucătărie.

Bate un aluat. Sunt sigur că vrea să facă clătite, are aproape gem de căpşuni, sunt pe masă nişte ouă şi o cană cu lapte. Poartă un şorț cu buline albastre. În bucătărie cântă un radio, dat la minimum, numai femeia îl aude..."

Supărarea domnului P.

Peste zece minute mi-am luat inima în dinți şi am sunat la vecinul de apartament al medicului. A deschis chiar domnul P. Era îmbrăcat precum îl descrisese medicul.

Evident deranjat, 1-am rugat să-mi asculte textul scris în carnet.

M-a ascultat cu atenție din pragul uşii. I-am citit pe față stupoarea şi a trebuit apoi să suport consecințele

experimentului. Reproduc (aici cu decența cuvenită) replica vecinului:

"Cine eşti dumneata? Mă spionezi? Eşti un fost securist? Cum ai intrat în casa mea? Chem poliția imediat..."

L-am asigurat că nu sunt ceea ce credea el şi că mi-am permis să rog un prieten să-mi dea un exemplu de bilocație, că am pus un pariu şi a fost câştigat de medic etc. etc.

Nu ştiu dacă vecinul P. a înțeles ce-am făcut. Ştiu doar că descrierea făcută de medicul veterinar, a interiorului apartamentului vecin şi a tot ce se petrecea în acel moment acolo, a fost atât de exactă încât, pe bună dreptate, puteam fi chemat în judecată pentru intruziune în ambientul familial al unei familii!

Este, oare, suficient să spunem că astfel de manifestări numite bilocație trebuie însoțite de neîncredere? Medicul şi-a trimis la vecin o "parte din el", inclusiv privirea, nevăzut de vecin şi totuşi capabil să vadă totul ca şi cum ar fi fost prezent acolo...

Astfel de fenomene sunt destul de rare. Iar oamenii care posedă astfel de capacități evită să le declare. Bilocația este un fenomen paranormal care poate implica persoana respectivă în situații neplăcute atunci când i se cunosc aceste capacități.

O lumină inteligentă şi protectoare

Doamna Sofia B., din Bucureşti, a păstrat un mister nu mai puțin de paisprezece luni. În sine, se mândreşte cu faptul că îşi ştie mama în siguranță, trăind singură într-o casă modestă, cu curte şi ferestre înguste. Anterior apariției misterului, între mamă şi fiică existase o comunicare telepatică manifestată prin situații incredibile. Pentru a oferi un exemplu, voi spune că, dacă fiica se afla la zeci de kilometri de mama sa, iar mama ar fi vrut în acel moment să-i comunice o dorință (să cumpere ceva, să aducă ceva ce lipsea atunci din casă...), fiica "auzea" dorința mamei rostită cu cuvintele de rigoare. În telepatie fenomenul se pare că

este destul de frecvent. Numeroşi soţi sau prieteni îşi pot mărturisi astfel de situaţii. În cazul Sofiei B. nu mai era vorba de întâmplări de această natură apărute sporadic, ci de o regulă consacrată între mamă şi fiică. Dar, la un moment dat, acel releu telepatic s-a dovedit insuficient în comunicarea dintre cele două femei, şi a apărut o zi de duminică, ziua pe care fiica şi mama nu o vor uita niciodată...

"Sunt bolnavă şi nu ai chei".

Cuvintele din subtitlul relatării au fost auzite de doamna Sofia într-o după amiază, când se afla într-o scurtă drumeţie la Buşteni.

"Stăteam la o masă de restaurant modest, în Buşteni. Era în anul 1998, spre toamnă. Tocmai comandasem o cafea şi priveam pe fereastră ploaia măruntă, o ploaie cu soare. După ce mi s-a adus cafeaua şi am sorbit din ceaşcă, aud ca şi cum mama îmi vorbea din scaunul de lângă mine: "Sunt bolnavă, nu mă simt deloc bine şi tu n-ai luat cheile de la casă. Ce mă fac?"

Doamna Sofia a plecat de îndată la hotel şi a telefonat la Bucureşti. Dar nu i-a răspuns nimeni. Mama ei, bolnavă, nu avea cum să părăsească locuinţa, iar tăcerea telefonului a îngrijorat-o pe fiică.

"N-am găsit bilet de tren la ora când doream să ajung la mama mea. A trebuit să aştept un tren de seară. Am ajuns în Bucureşti pe la orele unsprezece noaptea. Nerăbdătoare, am luat un taxi şi, când am coborât în dreptul casei părinteşti, am observat că nici o cameră nu era luminată şi nici becul de-afară, de deasupra uşii, nu era aprins. Asta însemna că mama nu putuse coborî din pat ca să aprindă becurile din cameră şi de-afară. După ce taxiul a plecat, eu am rămas în intuneric".

O "lanternă" nevăzută.

Când să intre în curte, doamna Sofia a observat că poarta era încuiată. I-a trecut prin cap să apeleze la telefonul unui vecin, dar şi acolo luminile erau stinse.

Nu exista la poartă sonerie şi a început să se mişte prin

fața casei până a podidit-o plânsul. Nu se putea sări peste gard. “Ca un făcut, mărturiseşte femeia, nu trecea nimeni pe stradă, vreun bărbat, să spargă poarta de la intrarea în curte”...

După alți paşi pe trotuarul din fața casei părinteşti, Sofia zăreşte, în dreptul uşii de la intrare, jocul unei lumini de lanternă.

Privea în jur să-1 vadă pe cel ce se juca acolo cu lanterna, dar nu a zărit nici o umbră măcar. Iar lumina rotundă, perfect delimitate! a lanternei umbla, de parcă era o vietate, între poarta curții şi uşa de la intrare. Instinctiv, Sofia a apăsat clanța porții. Poarta s-a deschis în aceeaşi secundă. Se grăbea. A urcat câteva trepte spre uşa de la intrare. Exact pe mijlocul uşii lumina lanternei părea să-şi fi săpat adăpost. A vrut să atingă acea lumină (o formă de lumină) şi a simțit că o arde. Îngrijorată de mama ei, n-o mai interesa lumina şi a apăsat pe clanța uşii de la intrare. Uşa s-a deschis lin, singură, îndepărtându-se, şi Sofia a intrat în hol...

Lumina părea că-i arată drumul. A doua uşă, spre prima cameră, s-a deschis... singură!, deşi şi aceasta fusese încuiată.

Uimită de ce i se întâmpla, Sofia a observat că acea lumină o călăuzea pas cu pas în spațiul îngust al locuinței. “Mergea” înaintea femeii, sălta şi se apropia de ea, parcă voia să-i apuce mâna, s-o ducă mai repede în dormitor...

“Cum ai intrat?”.

Intrând în dormitor, a zărit-o pe mama ei în pat. Părea moartă. Lumina misterioasă se “fixase” parcă în plafon. A dispărut în clipa când Sofia a aprins becul din cameră.

Din fericire, mama Sofiei era vie. O criză reumatismală o țintuise în aşternut şi nu putuse coborî din pat de-a lungul acelei zile.

Prima reacție a mamei a fost, se înțelege, de stupoare.

“Cum ai intrat? Ai spart uşile, cine te-a ajutat?” Sofia i-a explicat, fericită, cum intrase. Dar maică-sa nu părea impresionată de apariția acelei “lanterne vii”. Afla abia acum

o mărturisire de taină a mamei sale:

"Asta face taică-tu. L-am văzut de mai multe ori şi nu ți-am spus ca să nu te sperii. El vine des la mine. Ca o lumină de bec.

Mă chinuie când apare, pentru că nu poate vorbi. Nu mă îndoiesc că el este. Altceva ce-ar putea să fie?"

Tatăl Sofiei murise cu un an în urmă...

Lupta cu o entitate malefică

Ne întrebăm dacă există cu adevărat ceva ce poate fi numit o entitate considerată printr-un calificativ care denumeşte răul, întunericul, manevrarea atipică spre acte exclusiv negative... Se înțelege că astfel de fenomene, multe din ele reclamate de persoane care trăiesc o permanentă manipulare negativă, adeseori fac obiectul psihiatriei. Dar există şi situații când psihiatria nu poate susține prin argumente ştiințifice un fenomen, şi asistăm la încercarea de a trata o maladie psihică inexistentă cu mijloace alopate care nu se adresează unei cauze reale. Fără a generaliza şi fără a fixa noi diagnostice în locul specialistului, menționăm doar că "fenomenul diavolizării" (denumire ce include o situație paranormală nedefinită încă) este prezent în istorie însoțit de suficiente argumente pentru a-l considera ca act deliberat al unor forțe din afara lumii fizice. În acest context, se pare că drama inginerului Vasile Tutunaru, din Bucureşti, nu se apropie de epilog.

"Mă lupt cu o entitate malefică de mai mulți ani. Această entitate mă chinuie îngrozitor şi ziua şi noaptea. Am încercat tot ce se poate în astfel de cazuri, dar fără nici un rezultat"!

S-a început cu sugestii.

Un intelectual cu o profesie solidă, specialist într-un domeniu care îi deschidea o carieră profesională strălucită; un om ca toți oamenii, ambițios şi lucid, dornic să se afirme. Cu ani în urmă, acestui om începură să-i apară primele semne de însoțire. Devine curând conştient că însoțitorul îşi aroga misiunea de „Îndrumător". În conținutul unei judecăți,

indiferent despre ce anume, vocea interioară se interpune răsturnându-i raționamentele, sugerându-i altele, confuze şi aberante. Rațiunea îl îndruma pe inginer la psihiatru; dar îşi dădea seama că greşise destinatarul şi atunci căuta, cu aceeaşi luciditate, alte soluții.

De fapt în ce consta, în cazul de față, fenomenul de posedare? În permanența sugestiilor de-a comite acte reprobabile, contrare voinței morale a omului. O luptă cumplită se da între rațiunea unei existențe fireşti, şi sugestiile sau chiar poruncile de a se abate de la ele. Acel însoțitor, cum însuşi inginerul Tutunaru îl numeşte, pare un spirit al răului, iscusit în tipuri distincte de agresare-fizică, mentală, prin imagini şi prin câmpul privirii! În prima manifestare, entitatea produce fenomene de poltergeist uneori grave, cum ar fi lovirea, fie de tocul uşii, fie cu un obiect, din senin; a doua manifestare este evidențiată prin interzicerea somnului sub amenințarea cu moartea; a treia este o rulare continuă de imagini de coşmar şi, paradoxal, fără nici un fel de antecedente culturale, toate imaginile i se proiectează dintr-o lume a Orientului, atât de concret încât omul simte până şi mirosul sufocant al nisipului fierbinte; i se porunceşte să facă exerciții de privire-aceasta fiind a patra agresiune, în care realitatea obiectului sau a imaginii corecte se distorsionează, se modifică spre macabru...

Permanenta cenzurare.

Perfect pregătit, cum spuneam, pentru o carieră profesională, inginerul Tutunaru pierde consecvent, din cauza însoțitorului său malefic, titluri şi funcții rând pe rând, devine subiectul unui sabotaj structurat pe acțiuni potrivnice. Pierde postul de conferențiar la Universitatea din Oradea într-un mod ce a surprins pe toată lumea; pierde colaborările ştiințifice la diferite teme pentru care avea contract; pierde postul de consultant ştiințific la o facultate din Braşov...

Acestea sunt pierderi cu caracter social şi profesional, iar altele, care se referă la existența cotidiană, se întind pe un spațiu ce reclamă un fel de "cronică a pierderilor".

Dar cea mai gravă manifestare prin care însoțitorul îşi spune din plin cuvântul, este aceea de a-i interzice inginerului să se roage. Când prin voință sinceră încearcă să se roage, însoțitorul îl transformă într-un fel de caricatură umană. Pur şi simplu i se loveşte brațul când încearcă să facă semnul crucii; i se mutilează vorbirea când încearcă să rostească Rugăciunea; i se interzice, într-un mod de asemenea violent, să contacteze un preot sau să intre în biserică...

Sunt ani de zile de când acest om se chinuie să scape de toate aceste manifestări pe care le acumulează cu o logică refuzată unui bolnav psihic. Exorcizarea poate fi o soluție? Inginerul speră.

Dar pentru aceasta trebuie să scape măcar câteva zile de însoțitorul său. Un însoțitor agresiv, pedepsitor şi obedient, care pare o reîncarnare a unui spirit ostil, eşuat în căutarea unei ființe umane peste care a căzut refuzându-i-se o nouă identitate, autonomă şi viabilă...

Un fenomen dramatic asociat cu evenimentul

Există în fenomenologia paranormală o seamă de manifestări care stăruie încă în refuzul de-a se lăsa explicate. Ar fi vorba despre un tip de reacție adversă a unei persoane față de morți; dar lucrurile se blochează în mister atunci când ştim că astfel de persoane reacționează într-un anumit fel înainte ca informația despre cineva care a murit să devină publică.

Voi rezuma primul fenomen dintr-o relatare:

"În 1997 a murit sora noastră Elena. Toți din familie s-au dus la culcare în timpul priveghiului, câțiva am rămas la căpătâiul moartei. Nepoata mea, G., care nu se manifestase în nici un fel până în acest moment, adormise în camera unde se afla moarta.

Dintr-o dată am auzit-o strigând în somn: "Elena, te rog nu mă lua cu tine. Vreau să rămân aici. Te rog lasă-mă, nu mă lua!"

Apropiindu-se de fată, tatăl ei a constatat că avea ochii rătăciți, era încremenită, pur şi simplu înțepenise ca un lemn. A dus-o imediat la Spitalul Panduri. I s-au administrat calmante, dar fără nici un folos, pentru că la înmormântare fata a leşinat şi avea, în starea de inconştiență, aceeaşi impresie că Elena o forța să meargă cu ea. Era clar pentru noi că fata nu o vedea moartă, ci vie; o vedea cum ne-a spus, că se apropie de ea, întinde brațele şi încearcă să o cuprindă ca s-o ducă cu ea. Este o frumusețe de fată.

Are un prieten pe care îl iubeşte, şi el o iubeşte."

Criza ca formă de prevestire.

Dacă reținem doar acest eveniment, el poate părea lipsit de importanță, irelevant din punct de vedere paranormal. Să observăm deci aceeaşi manifestare într-o situație diferită: "După moartea tatălui meu-menționează corespondenta, continuându-şi relatarea-un nepot de doar 17 ani al cumnatei mele s-a înecat. Dar G. a intrat cu 24 de ore înainte de tragedie într-o transă ciudată, la fel ca la moartea Elenei, cu aceleaşi manifestări şi teama de-a nu fi luată. Repet că această a doua manifestare se petrecea când nepotul încă nu plecase să se scalde, era viu. Iar G. îl văzuse deja înecat şi intrase în criza aceea cumplită, rugându-1 să nu o ia cu el! La exact 24 de ore după criza fetei, am aflat că nepotul se înecase..."

Această a doua manifestare exclude definitiv supoziția unei reacții psihice. Fata este un medium care receptează evenimente înainte ca ele să aibă loc. Cât priveşte spaima ei că ar putea fi luată din viață şi dusă cu mortul, aceasta poate fi explicată prin prezența spiritului lângă mort, pentru un timp determinat. Ca medium însă, fata are capacitatea de a vizualiza situații dramatice care devin scadente. Acest fenomen este bine cunoscut, însă mai rar el este relatat prin elementele din acest caz-spaima de-a fi luat!

O rugăminte disperată.

Valeria, care îmi relatează despre această dramă, scrie în încheiere:

"Dumnezeule, vă rog ajutați-mă, ajutați-1 pe fratele meu

(tatăl fetei), alte cuvinte nu ştiu să spun. Mai mult decât să mă rog la Dumnezeu nu pot face, dar cred că nu-i de-ajuns”!

Înainte de rugăminte, aflu că există câteva detalii care într-adevăr trebuie luate în considerare. În toate situațiile când fata a fost pusă în fața unor simboluri creştine, de regulă foarte autentice în terapiile spirituale, reacțiile ei au fost cu promptitudine ostile.

De pildă, atunci când i s-a dat aghiazmă, G. a reacționat cu violență. Instinctiv a respins simbolul creştin, s-a comportat față de el într-un mod irațional. Irațional şi nu tendențios, pentru că fata nu este atee, nu s-a manifestat niciodată ca o păgână. Să fie oare în acest caz o atingere cu aşa-numitul fenomen al diavolizării? Nu se poate risca o asemenea afirmație...

Dar reacția se va repeta în acest caz dramatic şi în altă împrejurare. Aflăm că atunci când cineva a venit în casă cu tămâie şi a aprins-o, însoțind arderea cu rugăciuni, fata a respins cu şi mai mare violență gestul creştin, a intrat în criză speriată de mirosul de tămâie şi nevoind să audă rugăciunea!

“Vă mărturisesc că zbaterea acestei fete este cumplită.

Când e liniştită, senină, normală cum e ea când este ferită de morți şi de viziuni ale morții cuiva, anterioare evenimentului, îşi doreşte din tot sufletul să se ducă la biserică. Tatăl ei este credincios. Noi suntem credincioşi. Ce puteri întunecate vor să ne-o ia, dacă nici dorința ei nu este de a le urma pe ele?”

Aşa cum au intuit cei din preajma fetei, singura soluție este apropierea de preot, de biserică, întărirea în credință. Cu atât mai mult cu cât fenomenul este bine cunoscut, iar terapiile probate şi eficiente sunt exorcizarea, credința, protecția prin rugăciune...

Drumul vieţii şi simbolurile anterioare ale unei programări

Livia Mizof din Piteşti este fără îndoială o persoană care

poate spune că momentele paranormale pe care le-a trăit de-a lungul vieții, actualmente par foarte normale! Într-un episod anterior am reprodus câteva fenomene de la începutului vieții şi apoi simbolul oniric care prefigura moartea soțului. Dar capacitățile extrasenzoriale nu sunt sezoniere. Ele aparțin unui destin precum o constantă a unui principiu de bază. De ce unii oameni se nasc cu astfel de capacități sau de ce alții le dobândesc pe parcurs? O ipoteză ştiințifică şi deopotrivă spirituală citează funcțiile encefalului, mecanismul" cerebral care ar fi răspunzător de legătura cu planurile astrale; în acelaşi sens este citată şi glanda hipofiză-am reprodus aceste supoziții pentru a da şi un exemplu referitor la interesul oamenilor de ştiință față de fenomenologia paranomală...

Este demnă de remarcat în cazul de față corectitudinea relației Liviei cu "daimonionul" ei, însoțitorul socratic atât de prezent în destinul acestei femei. Orice ar fi pierdut, de la lucruri banale la altele importante, Livia putea fi sigură că va găsi, grație aceluiaşi însoțitor. lată un nou exemplu care se adaugă la cele cunoscute din episodul anterior.

Diamantul din vis.

"Spălam rufe. Nu-mi scosesem din deget inelul cu diamant, poate că era pentru prima oară când uitasem să fac acest lucru. Eram undeva la țară şi am pus rufele într-o albie. După ce le-am spălat şi le-am întins, revenind în casă am observat că diamantul de la inel căzuse. M-am dus imediat să-l caut-cum făcusem şi cu cercelul pierdut. Am cotrobăit peste tot.

Spălasem rufele într-un şopron, acolo lăsasem albia cu gura în jos.

Am căutat prin curte centimetru cu centimetru, prin iarbă, prin casă, peste tot... dar nu era pentru prima oară când păstram în mine o speranță: El o să-mi spună unde dau de diamant! El nu avea o identitate, nu era un chip, ci, pur şi simplu un însoțitor care apărea, ori de câte ori era nevoie, în vis.

Ca să fiu sigură pe mesajele lui, însoțitorul mă avertiza în

trei nopți la rând. Aşa s-a întâmplat şi de data aceasta. Trei nopți la rând am visat că mă uit la uşa şopronului, jos, şi văd acolo ceva strălucitor, dar fără contur. În a treia noapte mi s-a arătat o rază care se strecura pe sub uşa şopronului şi-mi atingea fruntea.

Ascultând de imaginile visului, în ziua a patra m-am dus în şopron căutând să identific cu precizie locul unde văzusem în vis raza de lumină strălucitoare. Parcă m-ar fi împins cineva din spate, m-am împiedicat şi am răsturnat albia. În aceeaşi clipă pe fundul albiei am văzut diamantul. Se lipise parcă de materialul plastic, mă aştepta. Ca de obicei, şi de data aceasta i-am mulțumit însoțitorului meu!"

Însoțitorul, un viitorolog redutabil.

Voi încheia fenomenele reținute din viața Liviei Mizof, cu marcajul inițial, primit în adolescență şi devenit realitate.

"Eram foarte tânără, nu mă gândeam la căsătorie. Poate că săptămâni la rând am avut acelaşi vis. Era atât de perfect trăit încât de fiecare dată îmi părea rău că nu-mi pot provoca somnul ca să-1 visez din nou. Mergeam în vis spre un pod. Era un pod uriaş, pe care am şi pus piciorul la un moment dat, cu gândul de-a ajunge pe celălalt mal. Am mers şi, dintr-o dată, am constatat că podul era rupt la jumătatea lui. Mai departe se putea merge pe o scândură improvizată ca să se ajungă pe celălalt mal. A apărut un tânăr robust, cu figura plăcută. Mi-a spus să nu-mi fie frică pentru că mă duce el pe malul celălalt. Am acceptat şi am pornit împreună. Când am ajuns dincolo, am dat de-o pădure de paradis. Amândoi eram încântați de peisaj. Mai încolo am zărit un lac limpede, plin cu nuferi. Tânărul m-a luat de mână, am urcat într-o barcă şi ne-am dus în mijlocul lacului. Acolo el a cules nuferi pentru mine, mi-a făcut o cunună splendidă. Eram fericită, dar şi contrariată, pentru că nu-1 mai văzusem, nu ştiam cine era acel tânăr.

Peste câțiva ani 1-am recunoscut. Era viitorul meu soț pe care îl văzusem în visul adolescenței. Era "copia" perfectă a tânărului visat. Au trecut câteva decenii şi ne-am decis, cu un an înainte ca el să moară, să facem o călătorie în Deltă.

El uitase de mult visul din adolescența mea. Nici eu nu mi l-aş fi reamintit dacă în Deltă soțul meu n-ar fi închiriat o barcă să ne ducem într-un câmp de nuferi. Când am ajuns pe pătura de nuferi, el mi-a făcut o cunună. În clipa aceea am revăzut visul. I 1-am reamintit şi lui. Am început să plâng... peste decenii se punea în scenă un vis din adolescență, iar visul se reproducea cu exactitate în realitatea momentului. N-am fost străină de gândul că visul inițial era de fapt programul vieții mele. În Deltă, programul se încheiase şi eu trebuia să ştiu asta, să ştiu că mai e puțin şi ne vom despărți".

O icoană veche de trei secole şi destinul

Ar fi neadevărat să numesc cazul din acest episod un accident al conjuncturilor. Urmărind desfăşurarea lucrurilor, vom accepta că uneori se întâmplă să "vedem" în mod nemijlocit un fenomen echivalent cu forța destinului; o forță consecventă pe termen lung, sau chiar pe parcursul unei vieți.

Apariția de la patru ani.

Când a fost dus la bunici, copilul avea doar patru ani. Deşi casa părintească era plină de icoane, copilul observă, în clipa când trecea pragul unei odăi, la bunici, o icoană care îl privea vie şi îi vorbea. S-a uitat îndelung la icoană.

Ai casei abia 1-au desprins de imaginea Fecioarei cu Pruncul în brațe. Simțea tot timpul nevoia să rămână în fața acelei icoane stranii. După ce se juca prin ogradă, fugea la icoană şi se uita la ea mut. Bunica şi-a dat seama că icoana devenise pentru copil mama, sora, a doua bunică...

Luat de părinți acasă, după un timp copilul a început să le ceară să-1 ducă la icoană. De aceea mama lui îşi făcea drum mai des pe la bunica copilului, intrându-i în voie, şi îl lăsa singur să se uite la icoana de lemn, pe care culorile de-abia se estompaseră în peste trei sute de ani. De fapt nimeni nu înțelegea ce vede copilul la icoană...

Însoțit patru decenii.

Anii s-au scurs, copilul a început şcoala, mergea mai rar la bunici. A uitat unde anume văzuse acea icoană, la patru ani. În schimb imaginea icoanei se conturase în memoria lui ca un tipar cerebral de care ştia că nu va scăpa niciodată; în momentele mai grele îi apărea imaginea icoanei. Îl chinuia însă şi acea confuzie ciudată-icoana începuse să trăiască doar în memoria lui, fără a fi legată de un loc anume.

Copil sărac fiind, îşi dorea să plece la şcoală, să părăsească satul. S-a pregătit pentru examene. Înainte de a pleca la oraş, i-a apărut în vis icoana. Fecioara Maria părea că s-a desprins din rama icoanei, a venit spre el şi i-a spus cu blândeţe: Du-te, ai să reuşeşti.

S-a prezentat la examen şi a reuşit. Revenind în sat, părinţii nu vedeau cu ochi buni plecarea fiului lor de-acasă; aveau nevoie de el la gospodărie.

Şi, a mai trecut un timp. Într-o noapte copilul a visat ca de obicei mai întâi icoana, după aceea desprinderea Fecioarei Maria din ramă şi paşii spre el. Acea mişcare în vis îl făcea fericit; se ştia ocrotit, se bucura că nu-i singur. Nu se gândise să plece din oraşul în care era acum elev; de aceea s-a mirat când chipul Fecioarei, apropiindu-se de el, i-a spus cu aceeaşi blândeţe: Pleci mâine şi te întorci acasă peste un an!

Aproape fără să-şi dea seama ce face, a doua zi, cu gesturi mecanice, parcă împins din spate, şi-a pregătit bagajul şi a plecat la Bucureşti. Aici s-a înscris la altă şcoală, unde, înainte de examene i s-a spus la fel: Du-te, ai să reuşeşti! şi, într-adevăr, a reuşit...

Peste un an elevul revine în vacanţă în satul natal. Părinţii nu mai aveau nici o influenţă asupra lui. Ieşise definitiv din sat, precum îşi dorise şi cum îl ajutase icoana. Obsedat de locul unde văzuse icoana, nu a reuşit să-l identifice; iar maică-sa uitase de mult momentul când îl dusese pentru câteva zile la bunica lui.

Icoana îl trimite la concurs.

Copilul obsedat de icoană

devine peste un timp student, înainte de examene, el ştia

că va reuşi sau că vor fi probleme. El ştia totul dinainte. În aceşti ani ezitase să spună cuiva un cuvânt despre însoțitoarea lui. El însuşi se suspecta de o boală psihică. Icoana era însoțitoarea lui, numai el o vedea. Şi, vine vremea să se angajeze, să muncească. Angajarea în instituția respectivă se făcea numai prin concurs şi nu prin repartiție. Înainte de a se prezenta la concurs-fără să i se fi spus câți concurenți vor participa-îi apare ca de obicei icoana şi aude glasul Fecioarei: Vor fi 14 pentru un loc, vei reuşi doar tu!

Aşa s-a întâmplat a doua zi, la prânz. O clipă s-a trezit în el uimirea şi voise să-i spună cuiva cum s-a întâmplat. Însă instituția în care urma să lucreze avea nevoie de oameni lucizi", întregi la minte. Dacă ar fi spus acolo cuiva că el ştiuse că va reuşi, pentru că i-a spus o icoană, ar fi fost acuzat de halucinații şi trimis acasă!

Reîntâlnirea cu locul.

După patru decenii de la impactul miraculos cu icoana, fostul copil şi-a petrecut concediul în satul natal, în casa părintească. Un grup de profesori de la şcoala din localitate 1-a invitat la o onomastică. La plecare, sărbătoritul i-a oferit un cadou. Era ceva ambalat în hârtie, nu se vedea ce se afla sub ambalaj. Când a ajuns acasă, după miezul nopții, a desfăcut ambalajul. Dintr-o dată 1-a lovit imaginea icoanei care-1 însoțise mai bine de patru decenii. A doua zi s-a dus la cel ce i-o dăruise.

Aşa a aflat că icoana era din casa bunicii lui, aceea pe care o văzuse la patru ani...

Adusă în Bucureşti şi pusă pe un perete icoana avea să-i schimbe radical destinul. Elementele schimbării sunt atât de numeroase încât ele insumează de fapt o autobiografie dominată pas cu pas, în datele ei importante, de icoana veche de peste trei sute de ani, după cum au apreciat specialiştii de la Muzeul de Artă.

Această icoana există şi în momentul de față într-un apartament din Bucureşti.

Bancnotele de pe Dâmboviţa

Despre “vederea secundă”-cea mai concretă manifestare paranormală-s-au exprimat numeroşi cercetători. Dar nici unul nu a putut explica fenomenul. El nu este legat de inducția telepatică, chiar dacă unele scene pot sugera o asemenea percepție. Nu este legat de nimic din ceea ce poate explica azi parapsihologia, deşi fenomenul aparține prin excelență parapsihologiei. Aşadar, să urmărim cum arată la fața locului un paradox. “Fața locului” este Bucureşti, râul Dâmbovița în apropierea clădirii în care se afla Morga...

O fetiță “bolnavă”.

La un kilometru de Morga trăia bunica Anei P. În urma neînțelegerilor dintre părinți fetița a fost dusă la bunica ei. “Copil cu probleme”, Ana contrazicea prin însuşirile ei pe toată lumea. Pe de o parte era o elevă foarte bună; pe de altă parte se purta cu copiii de vârsta ei cât se poate de normal.

Suspectată, totuşi, de o boală “de cap”, fetița mărturisea că vede uneori lumini şi, atunci când o doare ceva, îi apare în față un bătrân. Bătrânul nu era o nălucire a fetiței, ci o entitate vie, omenoasă, blândă, care îi spunea pe nume şi o sfătuia ce să ia ca să nu mai fie bolnavă. Ana îl asculta întotdeauna pe acel bătrân, indiferent dacă în casă i se spunea să facă altceva...

Bunica Anei preluase, să aibă grijă de ea, o “fetiță

ciudată”. Nu ştia atunci în ce consta ciudățenia fetei. Ca să-şi facă o părere, fiind avertizată adeseori că Ana are o minte rătăcită, bunica a făcut-o într-o zi pe bolnavă, gândindu-se, fireşte, că Ana îl va chema pe bătrânul nevăzut de cei din jur, ca să o facă bine. Într-o dimineață a decis să nu se ridice din pat şi să mimeze o boală.

Ana n-a stat pe gânduri şi 1-a “chemat pe moşul”. Acesta i-a apărut imediat, cum se întâmpla de fiecare dată. Rugându-1 să o vindece pe bunică, bătrânul i-a spus fetiței: “Bunica ta nu-i bolnavă. O să se scoale peste câteva minute”!

Într-adevăr, bunica s-a sculat din pat dar nu a mai scos o vorbă despre motivul pentru care stătuse un ceas în

aşternut făcând-o pe bolnava...

Maşina cu bancnote.

Suntem la începutul deceniului cinci.

O după-amiază liniştită, de toamnă. Bunica şi Ana stau în curtea unei case modeste, la umbra frunzelor de viță care acopereau curtea. Dintr-o dată, fetița fuge în prima odaie, îşi ia lucrurile de pe unde le lăsase şi, ieşind în curte, o roagă pe bunica să o îmbrace repede.

Bătrâna asista pentru prima oară, speriată, la o scenă "de nebunie". Întrebând-o pe Ana de ce vrea să se îmbrace, unde vrea să se ducă, fetița se concentrează asupra unui punct, în aer, şi începe să spună rar, precis, ca şi cum vedea tot ce descria fără ca să existe ceva în aer pe care ar fi putut să-l descrie:

"Bunico, uite; vine maşina. E toată închisă, are uşi în spate. Îndată se apropie de milițieni, îi văd pe milițieni, îl văd pe şofer. Acum maşina merge mai încet, vrea să tragă pe malul apei dar nu trage, se mai mişcă, se târăşte parcă."

"Dar cum poți vedea toate astea? o întrebase bătrâna. Hai în casă şi culcă-te, îți fierb un ceai, mergem aici aproape la doctoriță, o să te facă bine!"

"Bunico, continua fetița, eu mă duc acolo şi-ți aduc banii"!

În momentul acesta bătrâna a izbucnit în plâns. Nu mai avea nici o îndoială că nepoțica ei era nebună. A bătut cu o piatră în gardul vecinei şi, când vecina a ieşit din casă, a zărit-o pe bătrână plângând în hohote. La întrebarea ce-a pățit, bătrâna a răspuns că fetița este nebună şi nu ştie ce-o să se facă, cum o s-o crească...

Fetița fuge. Cât vecinele se minunau de comportamentul Anei, aceasta le-a spus, pe un ton plin de promisiuni şi bucurie, să o aştepte că "acuma s-au deschis uşile maşinii şi din maşină s-au împrăştiat nouri de bani care se duc bătuți de vânt în apa Dâmboviței"!

După aceste cuvinte, cele două femei n-au mai văzut-o pe Ana. Peste o jumătate de oră fetița revenea acasă cu o poală de bancnote de unu şi trei lei, toate erau ude. Le-a deşertat

în fața bunicii şi a vecinei şi au început să le numere. Le-a spus că nu s-a temut să intre în apa de unde împreună cu numeroşi oameni a strâns şi ea cât a putut. Ar fi luat mai mult, dar bătrânul care-i apărea în fața ochilor mereu a sfătuit-o să iasă din apă!

Presa de a doua zi.

A doua zi presa timpului scria pe prima pagină despre o încercare de furt dintr-o maşină a Băncii. Se vorbea despre o înțelegere între şofer, doi hoți şi câțiva milițieni, care au înscenat un atac împotriva maşinii băncii. Toți fuseseră prinşi. Dar sacii cu bani, dezlegați de hoți, au ajuns în râul Dâmbovița, de unde numeroşi cetățeni, aflați întâmplător în zonă, au cules bancnote azvârlindu-se în râul murdar.

Ana P. văzuse, fără a fi de față, întreaga scenă. Începând cu apropierea maşinii de locul unde s-a produs spargerea, până la organizarea bandei pentru a pune mâna pe sacii cu bani. Apoi desfacerea sacilor şi căderea în râu a bancnotelor. Peste alte câteva zile directorul băncii respective a fost destituit. Hoții au fost arestați...

Testul cu un copil minune

Obişnuit cu "copii minune" în domeniile cunoaşterii, când afli că există şi altfel de copii superdotați primul lucru pe care doreşti să-1 observi este modul în care ei operează aproape instinctiv cu un alt tip de percepție decât cel cunoscut în mod convențional.

Cu vreo trei ani în urmă îmi telefona un cetățean din Bucureşti, domnul F., să-mi ceară părerea despre manifestările neobişnuite pe care le are fiul său. Tatăl vroia să ştie de ce boală suferă, sau s-ar putea să sufere, sau dacă ar fi vorba de ceva grav şi încotro să se îndrepte cu copilul ca să-1 vindece!

Auzind numele copilului-Laurențiu-mi-am amintit că despre el se scrisese în câteva ziare; copilul apăruse pe micul ecran, dar nimeni nu făcuse un test cu el, să-i desluşească tipul de capacitate şi întinderea fenomenului.

Întâlnirea cu Laurențiu.

Într-o după-amiază de vară, tatăl şi fiul au sosit la mine. Am început discuția cu Laurențiu, pentru a observa o seamă de amănunte capabile să configureze un „diagnostic" referitor la anumiți coeficienți de dezvoltare cerebrală şi de altă natură.

După primul "extemporal" şi răspunsurile copilului la întrebările elementare din zona paranormală, îmi dau seama că Laurențiu este un caz rar de purtător al "celui de-al treilea ochi". El nu ştia ce înseamnă al treilea ochi, ştia doar că îl are şi-l poartă cu el tot timpul.

Apare, în acest context, şi dorința părintelui-în cazul că Laurențiu are cu adevărat capacități paranormale-de a părăsi țara pentru a pleca, de pildă, în Germania. Ideea era că în țară o duc foarte rău, dar în Germania Laurențiu cu darurile lui va face bani!

Copilul nu absolvise nici ciclul primar de învățământ şi m-a surprins atunci neplăcut dorința de a fi folosit pentru bani!

Un raft de bibliotecă.

Laurențiu nu a avut nimic împotrivă să-i acopăr ochii cu o pânză deasă, neagră, iar pe deasupra să pun şi un prosop pe care i 1-am legat la ceafă. Am efectuat un control al privirii. Era imposibil să vadă ceva în jur. L-am aşezat pe copil pe-un scaun şi am început să iau din rafturile bibliotecii o carte după alta. Am pus pentru test 15 cărți. I-am dus în fața "ochilor", perfect acoperiți, câte o copertă, rând pe rând. Din 15 titluri pe coperte, Laurențiu a "citit" 15. După aceea am procedat la fel cu coperta a patra. Al treilea ochi percepea fotografiile şi scrisul mărunt-unde era cazul...

Este greu de descris senzația şi uimirea produse de astfel de capacități paranormale. Laurențiu nu avea nevoie, ca să vadă, de organul văzului. Dar nici nu putea spune cum se face că el totuşi vede şi atunci când privirea îi este acoperită drastic.

Un copil plăcut, inteligent, cu o figură de cumsecădenie şi

timiditate; un copil-excepție, o superdotare care este, din păcate, folosită cam pretutindeni în scopuri mercantile sau de altă natură.

Fotografii "bolnave".

Prima etapă a testului încheindu-se, am convenit, de acord cu Laurențiu, să trecem la o probă mai grea şi mai interesantă. Astfel am luat din raft ultima carte pentru continuarea testului şi i-am cerut lui Laurențiu să-mi descrie portretul reprodus în interiorul cărții şi... de ce murise scriitorul? (era vorba despre un scriitor).

Laurențiu a "ghicit" precis: Fotografia era a lui Samson Bodnărescu din volumul de Opere. I-am cerut imediat să-mi spună de ce boală suferise prietenul lui Eminescu şi din ce cauză murise!

Cu ajutorul celui "de-al treilea ochi", Laurențiu mi-a descris cu aceeaşi precizie boala psihică a scriitorului bucovinean; mi-a descris etapele bolii, acutizarea, manifestările şi sfârşitul!

I-am luat cortina de întuneric de pe ochi şi am citit din prefața volumului acele pasaje care se refereau la bolile şi la moartea lui Samson Bodnărescu. "Citirea" lui Laurențiu, pe fotografie şi nu în prefață, era exactă-mai puțin formularea specifică unui studiu de istorie literară...

Vecini diagnosticați.

Al treilea moment al testului 1-am dedicat unor vecini, rugați să se "supună" diagnosticului. Au acceptat trei vecini. Fiecăruia Laurențiu le-a spus despre toate suferințele îndurate de-a lungul anilor, despre operațiile făcute cu ani în urmă, despre starea generală...; este adevărat, la vremea respectivă Laurențiu nu sugera şi remedii pentru o boală sau alta dar, cu siguranță, acest copil superdotat o va face, cam după 30 de ani.

În fața acestor realități din sfera paranormalului, nu ne rămâne decât să ne întrebăm: Oare omul, ființa miraculoasă a lumii vii şi probabil a Universului, se cunoaşte pe el însuşi? Oare cunoaşterea tradițională poate fi considerată exhaustivă?

Oare nu suntem mistere care trăim în mister?

Blestemul macabru

S-a întâmplat în Bucovina. Epoca era nepotrivită blestemelor, dar tradiția rezista ascunsă. Când își desfășura cu pricepere întunecată puterea și disperarea, blestemul nu mai ținea seamă de numărul celor incriminați.

În cazul care urmează, persoana înzestrată cu puterea magiei negre era atât de fragilă și aparent inocentă, încât nimeni din satul respectiv nu și-ar fi imaginat vreodată că tocmai ea ar deține o forță de o asemenea anvergură.

Să cunoaștem un blestem însoțit de magie neagră, care s-a întins din anul 1948 până în anul 1980, când 1-am consemnat în arhiva mea.

O nelegiuire.

Două case, una simplă, sărăcăcioasă, alta înstărită. În prima trăia o femeie singură, văduvă de război-soțul îi murise la Cotul Donului. În gospodăria înstărită locuia o familie compusă din șase persoane, părinții și patru copii. În primăvara anului 1948 gospodarul a intrat cu plugul într-o bucată de pământ a văduvei, sub pretextul că soțul ei, mort pe front, îi datora încă din anul 1942 o sumă mare de bani, de care văduva habar n-avea.

După ce a arat bucata de pământ a văduvei, gospodarul 1-a împrejmuit cu un gard înalt, încorporându-1 abuziv ogorului său.

Văduva a pornit să bată drumul la oraș, să-și caute dreptate.

Căutarea dreptății a durat vreo trei ani, dar nu i-a fost dată femeii, ci gospodarului care ar fi prezentat la oficialități nişte acte false.

A „înnebunit" văduva.

Sătenii care intrau într-o bodegă aflată aproape de cele două case, și poposeau acolo până după miezul nopții, o vedeau adesea pe văduvă stând lipită de un stejar uriaș, care trecuse de o sută de ani, și bolborosind cuvinte de

neînțeles în vreme ce ținea într-o mână o lumânare groasă. Unii s-au apropiat la miezul nopții de ea, dar n-au stingherit-o, ci au început să râdă.

Repetându-se scena de multe ori, tot satul a aflat că văduva înnebunise! După obiceiul satului, nebunii reali şi nebunii aparenți aveau acelaşi areal de manifestare şi viețuire, şi compasiunea obştii, dar nimeni nu-i îndruma spre medici.

În anul 1956, primăvara, fata de şaptesprezece ani a gospodarului prăşea porumbul de pe bucata de pământ furată de tatăl ei. Era după-amiaza şi s-au adunat nori groşi pe cer. Fata continua să sape. Nu se temea de ploaie pentru că până în casă avea câteva sute de metri. Dar n-a mai apucat să-i facă. Un fulger a carbonizat-o într-o secundă la câțiva metri de gardul pus abuziv de tatăl ei.

Blestemul lucrează.

În toamna anului următor unul din cei trei fii ai gospodarului îşi găsise de lucru la o brutărie într-o comună vecină. Ca să ajungă mai repede la noua slujbă, îşi cumpărase o bicicletă. În prima zi când se ducea în satul vecin cu bicicleta, 1-a lovit un camion şi a murit pe loc. Era a doua victimă în familia gospodarului. lar "nebuna" satului continua să străjuiască la miezul nopții stejarul uriaş, stând acolo cu o lumânare şi bolborosind cuvinte de neînțeles. Acum prea puțini din sat o luau în seamă...

A treia victimă, fiul cel mare al gospodarului, a murit în gara din Rădăuți, când traversa neatent calea ferată şi 1-a lovit un vagon de marfă. Alt fiu al gospodarului, căsătorit, îşi construia casa. A căzut cu pieptul într-un par ascuțit, de pe acoperişul pe care îl construia. Gospodarul rămăsese singur cu soția şi cu drumurile la cimitir...

Chemați preotul.

În 1979 văduva îmbătrânise, gospodarul era şi el bătrân. Pierderea celor patru copii îl transformase într-un om posac şi se înscrisese într-o sectă religioasă nerecunoscută oficial.

Grav bolnavă, văduva a chemat preotul. Era în toamna lui 1979. După ce s-a oficiat slujba pentru bolnavă, aceasta

1-a rugat pe preot să rămană puțin cu ea în cameră. Preotul este acela care mi-a relatat toată povestea. Muribunda i-a mărturisit că făcuse zeci de ani "blestemele cele mai tari" şi că toate s-au împlinit, în afară de ultimul: "Nevasta hoțului o să moară la anul de rac la picioare (cancer), pentru că a umblat împotriva mea cu vorbe şi fapte şi ea şi-a dorit mai mult pământul meu. Dacă nu-mi luau pământul, nu ajungeam servitoare la şcoala din sat".

Deşi preoții nu au voie să divulge mărturisirile de acest fel, totuşi preotul din satul respectiv s-a învoit să-mi spună totul abia în anul 1980, când, într-adevăr, vecina "nebunei" înmormântată cu un an în urmă, a murit în chinuri groaznice de "rac la picioare"!

Un blestem prin magie neagră, macabru? Oricum am judeca lucrurile, este greu să-i dăm alt sens acestei întâmplări cumplite. Nedreptatea, stejarul secular, lumânarea, incantațiile magice au construit o forță distructivă atât de radicală? Preotul îmi spunea atunci că femeia "nebună" ştiuse de la început că o aşteapă iadul. Dar convenise să se ducă în iad pentru că din cauza pământului luat cu japca ea ajunsese servitoare la şcoală, unde elevii o strigau tot timpul pe numele consacrat: "Nebuna!"

Fenomene poltergeist în centrul Bucureştiului

O familie de intelectuali. Doamna G., pensionară, fost cadru medical. Soțul pensionar, încrezător în forța realității şi deloc în fenomene paranormale. O casă veche în plin centrul Capitalei, cu vecini cumsecade, relații ferite de altercații sau neînțelegeri.

Acesta este cadrul unei existențe domestice, iar implicații mărturisesc că n-au crezut niciodată în spirite.

Totul a început cu ceva timp în urmă, în absența soților de acasă. Înainte de a pleca în Oltenia, unde au o casă, oamenii au pus lucrurile la locul lor, au încuiat dulapurile, şifonierul din dormitor, alte mobile prevăzute cu cheie. Casa tip vagon are ferestrele joase, un gard superficial şi o poartă

mai mult ornamentală.

După două săptămâni de absență din Bucureşti, revenind acasă au observat câteva nereguli şi s-au apucat să controleze încăperile. Totul părea în ordine, cu excepția dormitorului. Uşa şifonierului, deşi fusese încuiată cu cheia, acum era deschisă larg iar pe podea erau împrăştiate obiecte din lenjeria intimă a femeii.

Un sutien era mărunțit pur şi simplu. Nu se folosise o foarfecă sau un cuțit, totul era fărâmițat ca o coală de hârtie.

În prelungirea camerelor pensionarilor locuieşte o bătrână, mama unuia din soți. Privind lucrurile sfâşiate pe podea, cei doi şi-au spus că "a înnebunit bătrâna" şi pur şi simplu au început să râdă.

Totul părea o glumă proastă. Dar cum, pe unde intrase în apartament? A rupe ca pe-o coală de hârtie un sutien, alte lucruri intime, părea ceva absurd...

Tensiunea suspiciunilor.

A început pânda, în ideea că, cine a făcut ce făcuse o dată, trebuie să repete fapta. Discutând cu bătrâna, pe ocolite, despre întâmplare, şi-au dat seama că ea habar n-avea de ceea ce-i spuneau ei. Trecând apoi la reproşuri şi acuze directe, bătrâna le-a întors spatele. Pentru ce să fi făcut o glumă proastă în absența lor de-acasă?

Au mai trecut câteva săptămâni. În prezența lor au început să dispară lucruri din garderoba doamnei G. S-a redeschis caruselul acuzațiilor şi bănuielilor. Cum bătrâna fusese scoasă din scenă, totul a fost pus în seama bărbatului. El fură lucruri şi, probabil, le vinde. S-a încins un adevărat scandal în familie. Nu mai vorbeau unii cu alții, se vedeau ca nişte străini, în trecere. În momentul când bărbatul a început să-şi bănuiasca de furt soția, dând vina pe el că să-şi ascundă fapta, a apărut ideea de a depune o reclamație la poliție...

Doamna G. îşi aminteşte că a scris reclamația, dar n-a depus-o la poliție imediat. Şi-a spus că o va duce a doua zi. Iar noaptea care a urmat, exact la miezul nopții, când erau pe punctul să adoarmă, soții au auzit uşa şifonierului

deschizându-se încet, prudent. S-au uitat îngroziți şi n-au văzut pe nimeni în semiobscurul camerei. Bărbatul a sărit din pat şi a fugit la fereastră.

Femeia a alergat la bucătărie. Au aşteptat să vadă ce se întâmplă.

După un sfert de oră, tăcerea casei le-a dat curajul să aprindă luminile.

Stupoare! Din dulap lipseau mai multe obiecte. Inventarul "furtului" şi-au propus să-l facă a doua zi dimineața. Şi s-au culcat din nou. Însă n-au apucat nici de data aceasta să adoarmă, pentru că auzeau foarte limpede paşi prin odaie. Uşa dormitorului se deschidea lin şi se închidea singură. Paşii erau ai cuiva care umbla desculț.

Aşa s-a instalat starea de coşmar. Suspiciunile s-au stins, hârtia pentru poliție a fost ruptă...

Un spirit glumeț.

După ultima întâmplare, sotii obosiți şi stresați au făcut din nou inventarul pagubelor: 4 cămăşi, un sutien şi 2 perechi de ciorapi. Dintr-un loc ascuns, dispăruseră nişte cercei şi un şirag de mărgele. Peste o jumătate de oră toate lucrurile care lipseau din şifonier au fost găsite în bună stare... în cada băii! Nici o fereastră nu era deschisă, nici o uşă nu fusese forțată. Ca să-şi revină, soții au decis să plece câteva zile din Bucureşti, în casa lor din Oltenia. N-au stat decât cinci zile. Au rugat-o pe bătrână (aceasta nu credea nimic din ce li se întâmplase "tinerilor") să se mai uite la casă, în curte, la uşi. Iar în cele cinci zile de absență, în casa bântuită de mistere au avut loc alte ciudățenii. Toate obiectele uşoare din mobilierul camerelor erau mutate cam cu un metru întro parte sau alta din locul lor!

Întâmplările au devenit oarecum publice. Nu se mai putea păstra tăcerea. Şi a apărut un vecin care le-a spus să nu se mai bănuiască unii pe alții, să-şi ia gândul de la reclamații. Să se ducă să caute actele locuinței, cine şi când a locuit în casa lor.

Nu mică le-a fost mirarea să afle în arhive locatarul şi după aceea soarta cumplită a acelui om. Până prin anul

1938 în casa respectivă a locuit un individ cunoscut ca păpuşar. Un păpuşar care îşi câştiga traiul din recitalurile pe care le dădea prin bâlciuri şi iarmaroace, la Obor şi în localități din jurul Bucureştiului. Din motive ce nu s-au desluşit niciodată, artistul a fost ucis în casa respectivă într-o noapte din toamna anului 1938...

Un berbec din lut ars a distrus şase familii

Anul când am luat cunoştință de cele ce urmează nu era deloc potrivit pentru a populariza un fenomen incredibil; incredibil dar cu numeroşi martori.

Sosisem în nord, în Oaş, într-o vară, ca să scriu reportaje.

La masa unui profesor dintr-o comună apropiată de Negreşti, a venit vorba despre "berbecul ucigaş". Ce puteam să înțeleg altceva decât că este vorba de o plăsmuire a folclorului, supradimensionată frumos şi senzațional? Profesorul nu părea dispus să se amuze. Mi-a promis că mă va duce undeva să vad berbecele.

Mitologicul şi misteriosul berbec fusese ascuns într-o debara de şcoală, de unde dispăruseră măturile, găleţile, spălătoarele şi rămăsese singur ca un talisman de proporții condamnat la puşcărie pe timp nelimitat. Necunoscând atunci povestea acelui răufăcător neînsufleţit, 1-am luat în mână şi 1-am dus în cancelarie. Aşezat pe masă, berbecul era într-adevăr maiestuos. Lucrat cu o artă incredibil de desăvârşită, din lut ars, pur şi simplu cineva modelase figura unui berbec mitologic. Se ştia că "sculptorul" modelase viețuitoarea în intenția că, atunci când va fi cu putință, să o realizeze în piatră. Dar n-a mai apucat. La începutul deceniului al cincilea a fost arestat, trimis la Canal, a trecut prin Gherla şi Piteşti, unde de altfel a şi murit în anul 1960.

Până aici am redat, ca să spun aşa, biografia berbecului.

Prin anii şaizeci soția celui ce murise în penitenciar ajunsese la sapă de lemn. Nu mai avea ce vinde, nu-şi găsea

nicăieri de lucru. Intrând în casa ei un consătean, şi privind berbecul pus pe un blidar, a rămas uimit de frumusețea lui şi i-a cerut femeii să i-1 vândă. Bucuroasă să primească câțiva lei, femeia 1-a şters de praf şi i 1-a vândut.

Primele victime.

Cumpărătorul, un bărbat în puterea vârstei, era lucrător la pădure, țapinar. Oricui îi intra în casă, se lăuda cu achiziția. Le arăta tuturor ce minune a cumpărat el de la soția bietului cutare mort în penitenciar. Berbecul din lut ars a fost pipăit şi admirat de sute de oameni. În primăvara lui 1963, țapinarul n-a mai sosit seara acasă. A doua zi soția şi copiii aveau să afle că fusese strivit de un brad care căzuse peste el. L-au adus a doua zi acasă. Nimeni nu lega evenimentul tragic de prezența berbecului din lut ars în casă. O asemenea bănuială ar fi părut superstiție neghioabă!

Peste doi ani, văduva țapinarului a cumpărat nişte lemne şi s-a învoit cu tractoristul, care urma să i le transporte acasă, să-i plătească în câteva rate, pentru că era săracă şi n-avea posibilitatea să-i achite întreaga sumă. Într-o după-amiază de sâmbătă, tractoristul a adus în curtea văduvei lemnele, le-a descărcat şi a intrat în casă. Femeia i-a dat o mică parte din bani. Dar tractoristul pusese ochii pe berbecul din lut ars. Îl privise din toate părțile şi, dintr-o dată, îi spune femeii: “Dă-mi animalul că-mi place şi nu-mi mai rămâi datoare cu nimic!”

Bucuroasă de soluția propusă de tractorist, femeia i-a dat berbecul, 1-a învelit într-un ziar şi s-au despărțit. La începutul iernii tractoristul primise alte comenzi pentru transportul lemnelor la câțiva cetățeni. Într-o sâmbătă după-amiază, cărând lemnele spre sat, tractorul s-a răsturnat în pantă şi tractoristul a murit strivit de lemnele din remorcă. Nici de data aceasta nimeni nu s-a gândit să asocieze evenimentul tragic de prezența berbecului.

A mai trecut un an. În vara lui 1964 un grup de copii din Baia Mare plecaseră în excursie prin zonă, însoțiți de câțiva profesori şi învățători. Berbecul din lut ars fusese pus în fereastra casei în care locuia văduva tractoristului. Toată

lumea care trecea pe drumul respectiv, prin dreptul casei, oprea o clipă să se uite la berbec. Aşa se face că o învățătoare, care însoțea grupul de elevi, a intrat în casa văduvei şi în câteva minute a convins-o să-i vândă obiectul misterios. La două luni după achiziționare, învățătoarea, care abia împlinise 28 de ani, plecând la nişte rude, lângă Satu Mare, s-a înecat în Someş. A fost găsită peste câteva zile la zeci de kilometri de locul în care se scăldase.

Ce a urmat pare un scenariu, o ficțiune. A patra şi a cincea victimă s-au succedat la intervale de un an. Berbecul dispăruse din zonă, fiind cumpărat de alții, din afara satului respectiv. Al şaselea cumpărător şi ultimul se ocupa cu achiziționarea fructelor de pădure pentru export. Tocmai îşi cumpărase un Trabant. Călătorea prin județ. În anul 1968 sosise în satul respectiv cu intenția de a sta câteva zile până când se vor strânge recoltele de fragi, zmeură, afine şi altele. Tot într-o sâmbătă după-amiaza, cum se mai întâmplase, a intrat cu Trabantul frontal, la o curbă, într-un camion.

A murit pe loc. În portbagajul maşinii miliția a găsit berbecul înfăşurat într-un ştergar. De la miliție 1-a luat profesorul. Fiindu-i frică să-1 ducă acasă şi, în acelaşi timp, toți cei pe la care trecuse berbecul din lut ars, refuzându-1, profesorul i-a găsit locul de penitență: debaraua din şcoală, fără fereastră, fără nici un obiect în interior. Berbecul stătea pe podea, singur, veghind întunericul şi, probabil, perspectiva altui cumpărător transformat în victimă!

Acest caz autentic, a cărui memorie este vie şi azi, poate fi numit antologic în cazuistica paranormală. Ce energii cumplit de întunecate se vor fi acumulat în acel berbec în care victima de la Piteşti investise poate idealurile sale de sculptor amator?

Un copil de cinci ani primeşte informaţia simbolică a unei tragedii

Din respect față de momentul trăit şi în această clipă de familia unui marinar român, angajat pe un vas străin, ezit

să fac cunoscut numele implicate în această consemnare. Cum stă scris în Biblie, “I-ajunge zilei răutatea ei”!

Marinarul român a plecat în cursă, prin zona Caraibelor, cu mai bine de cinci luni în urmă. Discută cu soția şi copiii în mod normal, prin telefon sau prin epistole care aveau un program de comunicare riguros. Marinarul plecase din țară, se angajase departe în ideea că la capătul trudei sale va reveni acasă cu bani şi lucrurile se vor schimba.

Tăcerea.

Cu exact patru luni în urmă, orice veste de la soțul ei i-a fost blocată soției din țară, dar încă nu era cazul să se aştearnă bănuieli cu privire la soarta lui. Soțiile de marinari sunt obişnuite cu astfel de întreruperi în comunicarea cu soții lor. Deci nimic neobişnuit. Copilul de cinci ani începuse să întrebe în casă “când vine tăticul meu”. Pe de altă parte, conform unei reguli, de asemenea marinăreşti, discuțiile în casă despre tatăl plecat nu aveau loc în prezența copiilor. Ei trebuie să traverseze răstimpul de absență a părintelui feriți de stres.

S-a mai scurs o lună de zile. Într-o dimineață din noiembrie, în vreme ce mama şi bunica îşi sorbeau cafeaua, în sufragerie, a apărut copilul în uşă şi le-a cerut să-i asculte visul din care atunci se trezise. De fapt visul este în această întâmplare elementul principal. O să-l rezum accentuând motivele visului prin excelență simbolice şi premonitorii:

De-a lungul întregii nopți copilul de doar cinci ani a visat o cameră, mare în care stătea singur. La un moment dat, din podea, din pereți şi din ferestre, din plafon, a început să izvorască cu presiune mult sânge. Copilul se simțea ocrotit, sângele în şuvoaie nu ajungea la el. Era însă speriat în vis pentru că îşi dădea seama că nu are pe unde ieşi din cameră. A fugit la uşă şi, când să o deschidă, a observat că sângele curgea ca un râu repede pe sub uşă.

A deschis uşa şi s-a pomenit dintr-o dată afară. Dar sângele umpluse şi spațiul din fața uşii care dădea spre stradă. A mai făcut câțiva paşi şi a văzut un grup de femei.

Toate erau pline de sânge.

Dar, uitându-se copilul la ele, a observat că femeile se făceau transparente (nevăzute, spune copilul), însă el le vedea cum toate urcă în aer şi se duc spre cer. În acea ambianță din fața casei l-a zărit pe tatăl său. Era neliniştit, agitat şi nu putea urma nici femeile care urcaseră, dar nu reuşea nici să stea în locul respectiv, plin de sânge. Copilul a zărit în acel loc şi un vapor înclinat mult şi vroia să strige în somn să vină cineva să... "îndrepte vaporul lui tăticu"!

Agențiile internaționale.

La scurt timp după acest vis soția marinarului afla de la televiziune şi din presă că a dispărut un vas între nişte insule îndepărtate, într-un moment infernal, se spunea, provocat de un ciclon. În acelaşi timp patronul din America îi comunica, pe un ton neutru, că în data cutare (era chiar noaptea când copilul avusese visul) s-a "întrerupt orice legătură cu vasul!"

Era vasul în care se afla şi marinarul român! Au trecut de atunci patru luni de zile. Compania căreia îi aparținea vasul a început la ora aceasta "negocierile" cu familiile marinarilor, dar nu exista, încă, o confirmare despre soarta lor...

S-au găsit în locul presupus a fi cel căutat, veste, bărci de salvare. Zona e plină de insule nelocuite, cu nisip şi vegetații sărace. Aceste insule sunt marea speranță. Dar copilul nu poate uita visul. Nu se ştie de ce, la vârsta lui, memoria acelui vis i se împrospătează continuu. Zilnic el vrea să-1 repovestească.

I-am sugerat soției deznădăjduite să o contacteze pe Maria Vârlan. Întâlnind-o, doamna Vârlan i-a spus: "Văd marea, vasul înclinat. Văd stânci, ceva ca o gaură neagră, periculoasă. Mă miră că n-au salvat vaporul pentru că văd în aer, nu prea sus, un avion care caută. Cei din avion au zărit sigur vaporul. Acum imaginea mi se stinge."

Revenind acasă, soția marinarului dispărut ia din cutia poştală un ziar apărut în Statele Unite, în care observa, pe prima pagină, că... "Un avion caută vasul, se pare că a fost reperat, vom reveni cu amănunte"! Aşadar Maria Vârlan

reperase în transă imaginea acelui avion despre care în țară nu se ştiuse nimic. Iar copilul de doar cinci ani continua să "vadă" visul. El vrea ca tăticul lui să fie scos din acele izvoare de sânge pe care în mod sigur nu le va uita niciodată.

Stadiul observațiilor şi cercetările încă nu s-au încheiat nici după patru luni. Familiile marinarilor aşteaptă. Şi în Bucureşti există o familie care, de asemenea, aşteaptă. Iar informațiile simbolice primite de copilul de cinci ani rămân singurele care ar fi cu putință să provină din momentul precis al rulării unei tragedii!

Energii psihice

Spirit şi materie-obsesia tuturor timpurilor şi a inteligenței şi curiozității omeneşti. Ideea atomistă a circulat deopotrivă în filozofia greacă şi în cea indiană iar distanța mare dintre cele două nuclee de civilizație antică nu ar justifica vreun împrumut al uneia de la alta. Dar nu numai cele două culturi vechi au fost preocupate de ceea ce există în materie sub aspect infinitezimal. Să spunem că ideea atomistă ar putea fi prima îndrăzneală a inteligenței omului de-a pătrunde în nevăzutul lumii, în ceea ce este ascuns în materie. Cum spune Lucian Blaga:

"Corpurile extensive şi vizibile se alcătuiesc din combinații de atomi invizibili şi inextensivi"-referindu-se la doctrina indiană Vaişeşika.

În coabitare milenară cu atomismul s-ar afla şi ideea de spirit. Indefinibil, puternic în sine şi, mai presus de orice putere materială, spiritul este considerat coordonator, promotor şi receptor al tuturor celor ce locuiesc în materie. Este de mirare că parapsihologia, care identifică spiritul cu atâtea manifestări ce-i construiesc domeniul, nu a parcurs o intuiție genială, apărută cu aproape trei secole în urmă şi născută în Europa şi nu în Orient.

Este vorba despre ipotezele şi teoriile filosofului, matematicianului şi enciclopedistului german Gottfried

Wilhelm Leibniz (1646-1716). Concepția filosofică a lui Leibniz introduce în circuitul gândirii aşa-numitele monade, instituind de fapt monadologia. În monade savantul german vede identități spirituale distincte, el le consideră drept substanțe, cu o bine structurată autonomie, indivizibile.

Este vorba despre "principiul originar al existenței", de forțele vii ale Universului. Lui Leibniz îi datorăm descoperirea principiului conservării forțelor vii ale Universului. Forțele substanțe, universale, au o rată de existență infinită în Univers; ele sunt, cum am spune azi, spirite, aşadar am avea de fapt un univers de spirite, fiecare posedând propria-i identitate inconfundabilă, eternă; principiul este acelaşi ca la specia umană-există indivizi asemănători dar nu există indivizi identici. Leibniz acceptă ideea că Dumnezeu a stabilit de la început, o dată cu legile universale, proporția desăvârşită între suflete şi corpurile oamenilor. De asemenea, spune Leibniz, Dumnezeu emite continuu radiații de noi spirite. O altă idee este aceea a liberului arbitru, a libertății absolute date de Dumnezeu omului, dar acestea sunt dublate de voința omenească, datorită acesteia sunt pe pământ binele şi răul, păcatele şi tot felul de erori. Conform ideilor lui Leibniz, omul trăieşte în cea mai bună dintre lumile create de Dumnezeu, El fiind prin definiție bun şi iubitor...

Dublul ființelor.

Parțial şi, cu adresa mitologică, forțată de mulți gânditori, vechea Mesopotamie nutrea acelaşi proiect. În gândirea mesopotamiană era o chestiune de "bun simț" pentru om să înțeleagă că Universul conține, în toate elementele lui, baze de analogii, corespondențe şi simetrii, care se referă la o relaționare legică a omului terestru cu dimensiunile cereşti.

Concepția la care mă refer postula ideea că tot ce găsim pe planeta noastră trebuie să existe şi în altă parte, de pildă în cer-ideea de cer fiind înțeleasă cu sensul general de Univers integral, de infinit şi de unitate totodată în planul amplu al Cosmosului. Să recunoaştem că nici gânditorii Mesopotamiei şi nici savantul Leibniz nu cunoscuseră

ipoteza, confirmată de altfel, a existenței anti-materiei şi, pe această bază de cunoaştere, existența unor aşa-numite anti-lumi, sau, cum li se mai spune, lumi paralele...

Fascinantă idee să poți înțelege şi să se poată atesta faptul că tot ce există pe pământ există şi în cer! În Mesopotamia erau chiar descrise lucrurile, de la palate şi obiceiuri omeneşti, la oricare altă manifestare din lumea noastră, dublate aievea în altă lume...

Existența energiei-spirit poate confirma, din perspectiva multor fenomene paranormale, şi chiar religioase, existența în structurile Universului a acelei forțe coordonatoare, matematice şi arhitecturale care stă la baza tuturor manifestărilor materiei vii şi deopotrivă a materiei nevii. Un punct de vedere care-i transferă culturii mitul şi instaurează, din multe puncte de vedere, înțelegerea spirituală a lumii şi a Universului.

La ce ne folosesc vizionarii

Există în lume, poate că de la începuturile ei, oameni înzestrați cu capacitatea de-a vedea filmul istoriei viitoare, mai ales evenimentele care au şocat istoria sau i-au tensionat cursul. În lumea antică, lumea imperiilor şi a marilor civilizații inițiale, vizionarii aveau un statut privilegiat, ei stăteau în preajma împăraților şi iscodeau de adevăruri viitoare zeii.

Un mandat fatal.

Faraonilor, regilor şi împăraților nu li se cerea să fie performanți. Ei îşi diminuau singuri datele şi parametrii propriilor lor statui. În schimb vizionarii aveau datoria de-a fi oglinzi fidele ale prezentului şi viitorului. Au existat momente în antichitate când vizionarii care propuneau memoriei împărăteşti scenarii ce se dovedeau mai târziu eronate, să fie ucişi, aproape în mod ritual, pentru incompetența lor. Cumplită situație şi riscantă profesie! Să stai de vorbă cu planetele, să străpungi barierele timpului, să găseşti emițătorii cereşti ai adevărului şi toți şi toate

acestea minţindu-te, să-ţi asumi cu seninătate riscul condamnării la moarte!

Deducem de aici că vizionarii erau alergici la fabulaţii despre viitor. Şi ce poate fi mai plin de uimire decât să constatăm azi că au existat vizionari autentici, aceia care rosteau un adevăr concret despre un viitor abstract. Această atestare ar trebui să ne uimească ori de câte ori ne aducem aminte de vizionari. Prin capacităţile lor insolite, ne pomenim într-un mare gol de cunoaştere; dispar legile fizice ale Universului, dispare percepţia noastră temporală asupra evenimentelor terestre şi cosmice, dispare antica rigoare după care istoria este suma evenimentelor!

Epoca modernă n-a rămas fără vizionari; şi nici aceste decenii care consumă informaţia ca pe oxigen. Întrebarea e cum au mai supravieţuit vizionarii şi capacităţile lor de vreme ce tehnologiile de vârf ne ajută să prefigurăm prin analize riguroase evoluţii istorice şi chiar viitorul? Îmi stăruie în memorie un exemplu atât de paradoxal, încât el poate părea nefiresc în lumea ştiinţei şi a tehnologiilor şi a cunoaşterii... În anul 1976 câţiva geofizicieni şi specialişti în fizica pământului lansau cu discreţie ideea că “ar putea avea loc un cutremur” în România. Estimarea evenimentului, în timp, an, lună, zi, nu fusese îndrăznită de nimeni. şi iată că într-o întreprindere de medicamente, inginerul Ioan Istrate le spune colegilor săi de birou, în ianuarie 1977, când va avea loc cutremurul, câte grade va avea şi câţi oameni vor cădea victime seismului!

Nu mai suntem în antichitate, nu mai există regi, faraoni şi împăraţi care să-i pună inginerului român pe frunte cununa înţelepciunii... în schimb, în intreprinderea respectivă exista un birou special ocupat de un ofiţer de securitate. Acesta îl cheamă pe inginer şi-i cere să dea o declaraţie în legătură cu afirmaţiile sale, să o semneze! După ce inginerul face tot ce i se spusese, ofiţerul sfătos şi binevoitor îi sugerează inginerului (reproduc exact!): “Ar fi bine să-ţi cauţi un medic”!

Şi apare 4 martie 1977, are loc cutremurul cumplit,

vizionarul este privit cu stupoare de cei din jur şi, în biroul ofițerului din întreprindere, apare, după cutremur, şeful ofițerului.

Prima întrebare: "De unde ai ştiut exact ce se va întâmpla?" la care domnul Istrate a răspuns: "Prin mijloace paranormale!" "Ce-i asta?" întrebase şeful. lar inginerul loan Istrate, unul dintre cei mai mari vizionari români din acest secol, a răspuns şi atunci cum răspunde azi: "Nu ştiu!" şi în secolul nostru s-a perpetuat bunul obicei de a consemna şi relata fenomenele paranormale, dar fără a le include neapărat într-o cauză pe care am regăsit-o în ştiințe.

Astfel s-a creat în timp o cazuistică enciclopedică a fenomenologiei, dar şi un folclor care s-a autoalimentat cu "cazuri" şi situații greu de atestat.

Azi începe să se exprime o atitudine nouă față de paranormal. Nu ne mai sunt eficiente relatările, ci vrem să mergem direct la cauze. Se manifestă de fapt un spirit nou, exprimat şi în cosmologie, de pildă, prin care se afirmă că mii de ani omul a fost observatorul Universului şi a sosit (sau va sosi) timpul ca el să devină participant la anumite evenimente din Cosmos...

Timp şi spațiu.

O ipoteză deosebit de interesantă reținem din cartea "Timpul şi misterele lui" semnată de Becker Lenke şi apărută, se pare, într-un tiraj "discret" la Braşov. După părerea mea, este prima ipoteză serioasă şi convingătoare despre relația dintre cunoaşterea ştiințifică şi fenomenele paranormale. Iată câteva argumente: "Se ştia că timpul este caracterizat de o metrică diferită de la un sistem de referință inerțial la altul. Se mai ştie că timpul se dilată în spațiu. De aici se desprinde o teorie conform căreia "un moment cosmic la nivelul Terrei este cu atât mai dilatat cu cât sistemul inerțial de referință de la care provine este mai îndepărtat de globul pământesc".

Acest fenomen, se spune, este primul factor care contribuie la producerea premoniției şi care poate fi descris astfel: Un moment cosmic specific unui anume sistem la

nivelul Terrei este atât de dilatat încât el cuprinde simultan în unghiul său de dilatare atât momentul terestru în care are loc (spre exemplu) visul, cât şi pe acela în care are loc evenimentul premonitizat în vis".

Astfel timpul scurs pe Terra între vis şi eveniment, pentru timpul cosmic se rezumă la o singură unitate de timp. Informaţiile emise de pe planeta noastră în acest răstimp terestru, pentru timpul cosmic reprezintă evenimente petrecute de fapt într-un prezent continuu. Mai exact: "în timpul cosmic, momentul visului se confundă cu momentul evenimentului. Faptul că noi primim în vis un eveniment care încă nu a avut loc în timpul terestru, denotă că omul are capacitatea de a percepe informaţiile cuprinse în timpul cosmic".

Funcţia percepţiei.

Ne interesează în primul rând în ce fel şi cum omul beneficiar al percepţiei poate recepţiona evenimente şi situaţii abstracte care vor deveni realităţi? Se ştie că visul este un eveniment al stării de somn. Toate vieţuitoarele cu sânge cald visează. O bună parte din "viaţa somnului nostru" o petrecem visând, chiar dacă un vis poate să ţină câteva secunde sau câteva minute. Dormind, avem, se înţelege, ochii închişi. Deci informaţia cuprinsă în unghiul de dilatare a unui moment cosmic (în spaţiu sideral descris de globul pământesc pe orbita între cele două momente terestre implicate în premoniţie) nu este vehiculată de către radiaţia fotonică (de viteza luminii), ci de către radiaţiile electromagnetice. Aşa se face că omul care posedă darul premoniţiei poate recepţiona acest tip de radiaţie, electromagnetică.

Această capacitate sau acest dar excepţional a primit denumirea aproape instinctivă de „al şaselea simţ". În concluzie, putem afirma că perceperea informaţiilor vehiculate prin radiaţiile electromagnetice stă în seama unor persoane superdotate, dar nu putem spune că acestea ar avea o răspândire mare în câmpul demografic al planetei noastre. De la profeţii biblici la Nostradamus privilegiaţii

acestei percepții nu sunt prea numeroşi.

Reținem, aşadar, că este vorba de două percepții, una prin radiațiile fotonice, alta prin radiațiile electromagnetice; informațiile provenind prin cele două surse sunt diferite. Prin ochi percepem informațiile primite direct, cu viteza luminii; acest fapt îl cunoaştem şi îl trăim clipă de clipă de-a lungul unei zile. Alt tip de informații ne parvine prin radiațiile electromagnetice, dar pentru acestea se pare că trebuie să fim dotați, să posedăm ceea ce s-a numit "al şaselea simț".

În acelaşi raționament este inclusă şi ideea de destin, precum şi cea de predestinare. Cum se menționează în ipoteza la care ne referim, "În cazul destinului, momentul cosmic implicat provine de la o sursă mai îndepărtată decât în cazul viselor".

Diavolul ţine în ghearele lui sufletul unui copil

Poltergeist înseamnă, în traducere liberă, "voci zgomotoase". Este vorba despre fenomenul care ocupă azi un mare capitol în ştiința parapsihologiei. Există zone pe planeta noastră unde astfel de fenomene au o rată de manifestare mai mare.

Brazilia se pare că ocupă primul loc. Dar relatarea căreia îi dedic acest spațiu depăşeşte orice eveniment de această natură. Dacă în jurul fenomenului petrecut cu câțiva ani în urmă (1992) nu ar fi fost mobilizați zeci de oameni, între care nu puțini polițişti, ofițeri ai armatei şi militari în termen, nu aş fi avut curajul să consemnez suita evenimentelor cu adevărat tulburătoare şi incredibile!

"În vara anului 1992, m-am deplasat, împreună cu un amic, fost ofițer, cu maşina acestuia, în câteva sate din județul Dolj"-acesta este începutul relatării pe care am primit-o de la ziaristul piteştean al cărui nume nu am consimțământul să-1 divulg.

Deşi este vorba de fenomene care ocupă şi azi memoria îngrozită a mii de oameni, totuşi există rețineri la cei care au

cunoscut fenomenele, aceasta dintr-o prejudecată încă rezistentă, de a nu fi considerați "exaltați" sau chiar mai mult.

La doi paşi de Maglavit.

Ziaristul şi ofițerul au poposit seara în casa unui văr al ofițerului. Ofițerul era frânt de oboseală, noaptea trecută fusese pentru el un coşmar. Stătuse cu alți nouă camarazi în preajma unei familii care trăia de câteva luni de zile coşmarul. De altfel tot satul Risipiți, din Dolj, sat aflat la 3 km de renumita localitate Maglavit, era uluit de evenimentele care aveau loc în familia tânără, în care se născuse un băiețel. În momentul în care ziaristul şi ofițerul au poposit în sat, copilul avea 5-6 luni!

Fenomenele poltergeist au debutat cu câteva luni înainte de naşterea băiețelului. Cădeau din senin pe gospodărie sticle goale şi se spărgeau cu zgomot. Vecinii, şeful de post, militari în termen aflați în apropierea satului au venit cu toții să supravegheze casa, să stea cu tinerii soți noaptea.

O familie simpatică.

Eroii, doi tineri, cum am mai amintit, soț şi soție, simpatici, nedormiți de săptămâni de zile, un bătrân şi o bătrână, părinții unuia din soți, şi, evident, nou-născutul.

Băiețelul li se părea tuturor cam ciudat. Sprâncenele lui erau dispuse "nefiresc", erau mari şi dese, croite într-un unghi văzut de martori "mefistofelic", cu arcuire spre tâmple, în jos.

Acest copilaş, mărturiseau părinții, nu a fost văzut zâmbind niciodată.

Diavolul s-a întrupat.

Cu două nopți înainte de a se naşte copilul, acasă şi nu la maternitate, a apărut pur şi simplu ploaia de sticle. Cineva părea că arunca sticlele pe casa familiei respective.

S-a crezut o clipă că era o glumă macabră a cuiva.

O dată cu naşterea copilului, fenomenul a luat o amploare de nedescris. Nu se mai putea călători prin preajma gospodăriei. În cele din urmă s-a format pe pământul din preajma gardului un câmp de cioburi de toate

culorile!

O dată cu aceste evenimente, cu un efect văzut de tot satul şi de militari, "familia simpatică" a început să insufle în obşte tot felul de considerații. De ce se întâmplă? Cine face să se întâmple aşa ceva nemaiauzit şi nemaivăzut? Martorii fenomenelor s-au înmulțit. Ofițeri şi soldați în termen şi-au asumat rolul de supraveghetori şi păzitori. Ei toți au observat fenomenele cu uimire.

Copilul-un mister. După ploaia de sticle şi câmpul de cioburi familia s-a pomenit că-i dispare din casă copilul. Deşi acelaşi copil era tot timpul supravegheat de părinți şi de bătrâni, el totuşi dispărea exact în clipa de neatenție, normală, pentru a fi găsit în cele mai neaşteptate locuri, în ieslea din grajd, în iarba grădinii, între lujerii viței de vie...

La aceste dispariții, inexplicabile la un copil care nu ştia şi nu putea să meargă, au început să se adauge alte fenomene. În timp ce soții stăteau în pat şi discutau, se pomeneau dintr-o dată cu câte o găleată de apă turnată de cineva pe ei, de undeva, de sus.

Fenomenul a început să se manifeste apoi şi în plină zi, când vecinii şi militarii se aflau în curte.

Soția, mama copilului, deşi gătea zilnic mâncare pentru toți ai casei, totuşi familia rămânea zilnic nemâncată! în timp ce oalele şi cratițele se aflau pe foc, era suficientă o clipă de neatenție pentru ca întreg conținutul lor să dispară, parcă evaporându-se spontan.

Toate acestea erau provocate de copil. „Hrăpărețul" golea cu poftă vasele pline puse special pentru el într-un loc de sub fereastră...

Şi, ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns să îngrozească un sat şi zeci de militari, în câteva zile tot ce era în casă de îmbrăcat, de la lenjerie la paltoane şi haine, a fost sfâşiat, distrus cu o artă impecabilă. Pe bucățile de haine de piele, de pildă, erau imprimate urme de gheare ca de cocoş sau de pasăre răpitoare...

Semne stranii.

Sofia, mama copilului, a relatat ulterior că, înainte de

apariția fenomenelor ciudate, pe fațada casei a apărut o pată dizgrațioasă de ulei, iar acoperişul de țiglă verde fusese spart.

Femeia şi-a amintit că într-o dimineață, ieşind pe treptele casei, a privit cerul, ca de obicei. Însă, în acea dimineață a văzut cum coborau cu mare iuțeală sticle cu ulei şi se spărgeau cu zgomot de zidul casei împroşcând fațada abia vopsită...

O bătrână din vecini îşi amintea şi ea semne stranii apărute înainte de naşterea copilului. Bătrânului, tatăl unuia dintre soți, i se "furase" briciul de bărbierit de sub ochi!

Tot din vecini, două femei relatau că stând la o măsuță de lemn, în mijlocul curții, au auzit uşa de la intrare deschizându-se.

S-au uitat să vadă cine iese din casă, dar nu au zărit pe nimeni.

Dar... în acelaşi timp ele au văzut limpede cum masa din hol a pornit ca un animal cu patru picioare spre uşa deschisă, parcă vrând să iasă singură afară! şi a ieşit. Masa a venit lângă femeile îngrozite, era vie ca un animal din lemn, apoi s-a întors şi a pornit-o spre trepte. Le-a urcat pur şi simplu, s-a aşezat la locul ei din hol, iar uşa s-a închis singură!

Caruselul fenomenelor poltergeist nu se încheie aici.

***

Până în clipa când nu ne confruntăm cu un astfel de spirit, nu suntem dispuşi să credem că el ar exista. Mulți dintre noi acordăm acestei calificari extreme un sens mai degrabă teoretic decât practic. Şi totuşi, spiritele malefice trăiesc printre noi. Le putem recunoaşte, putem fi agresați de ele, tot ele ne pot influența, în anumite condiții, comportamentul, psihicul, discernământul şi chiar acțiunile.

În continuarea senzaționalului caz care a tulburat profund sute de martori sau implicați, voi înfățişa alte întâmplări, unice în fenomenologia paranormală. Reamintesc că acel copil, care acum (dacă mai trăieşte!) ar trebui să fi

trecut de şase ani, reprezenta o forță diabolică ieşită din comun; o forță distructivă şi de o ingeniozitate incredibilă. Atunci când se petreceau evenimentele pe care le voi descrie imediat, copilul respectiv abia dacă se putea ține pe picioare...

Un furt telekinetic.

După distrugerea hainelor şi lenjeriei din casa părinților săi, copilul care încă nu ştia să vorbească, dar produsese atâtea rele în jurul său, şi-a spus cuvântul într-o situație care în absența martorilor ar fi fost considerată o glumă proastă povestită de un nepriceput. Iată declarația tatălui misteriosului copil:

"Trebuia să-i dau unui vecin, în ziua aceea, 5.000 de lei.

(Era o sumă mare în anul 1992.) Am făcut rost de bani şi i-am ținut toată ziua în mână, iar mâna în buzunar. Ştiam ce poate face copilul meu şi mă temeam. Banii se udaseră de transpirația palmei.

Abia spre seară am scos mâna din buzunar doar o secundă, ca să-mi şterg fruntea. Când am vârât-o din nou în buzunar, banii dispăruseră! Privirea copilului era ațintită pe buzunarul meu, dar el nu ştia să vorbească, doar privea. M-a podidit plânsul, şi pentru "ce copil am eu" şi pentru banii dispăruți din senin. Mi-am îndreptat privirea în sus, spre cer, şi, deodată văd că de sus, nu ştiu de unde, au început să cadă bancnotele. Toate cădeau numai peste mine, nu-i atingea pe ceilalți din jur, care asistau la miracol. Ne-am pus cu toții să adunăm banii şi după aceea i-am numărat. Nu lipsea nici un leu. Copilul se uita liniştit..."

Incredibilul îmbolnăveşte.

De la fenomene de poltergeist senzațional, la mişcarea obiectelor şi sfâşierea măruntă a veşmintelor, de către un copil care nu avea decât puterea să țină în mâini o jucărie, manifestările acelui nou-născut depăşeau orice întâmplare şi orice informație din domeniul paranormalului. Figura lui diavolească era sugestiv imprimată pe chip. Din păcate, la vremea aceea nu s-a efectuat o investigație serioasă, asta din prejudecata că "ne facem de râs cu copilul nostru". Deşi

martori la evenimente au fost numeroşi militari, soldați, ofițeri, tot satul, totuşi lucrurile au fost lăsate să se stingă în propriul lor înțeles.

Doar efectele nu au putut fi ascunse. Mama copilului nu a mai rezistat la fenomenele şi evenimentele care o loveau năprasnic.

Ea nu putea să accepte că născuse "un diavol", de puteri paranormale nu auzise niciodată. În scurt timp s-a îmbolnăvit grav.

Într-o noapte i s-a făcut rău, un rău din acelea "fără cauză". Soțul, distrus sufleteşte, nu a mai stat ca simplu martor al evenimentelor din casă. Dar, ca să anunțe Salvarea, trebuia să meargă prin întuneric vreo doi kilometri. Omul declară în continuare:

"Într-un loc, noapte fiind, piciorul mi s-a lovit de ceva. Am simțit ceva ca o piatră, dar zgomotul nu era de piatră. Am aprins un chibrit. Uitându-mă jos, pe drum, la piciorul meu se afla... ceasul deşteptător de acasă, pe care îl lăsasem, sigur, la locul lui pe noptieră. M-am aplecat şi l-am ridicat de jos cu uimire. Mi s-a făcut frică, nu puteam merge mai departe. Am renunțat la Salvare..."

Copilul îşi bate joc de ritualul creştin. Soluția medicală nu fusese abordată, deoarece copilul nu se plângea de vreo durere, nu se manifesta ca un prunc bolnav. De aceea părinții au ales drumul mănăstirii. Sfătuiți de cunoscuți, au optat pentru Mănăstirea Căldăruşani. Au poposit la această mănăstire de mai multe ori în speranța că, prin rugăciune şi credință, copilul va fi "normalizat".

Dar iată ce spune mama copilului:

"La mănăstire, de fiecare dată s-a întâmplat acelaşi lucru.

Când călugărul începea să cădelnițeze, cădelnița se ridica în sus, singură, iar cărbunii încinşi cădeau pe podea, pe covor. Ultima oară când am fost acolo, călugărul tulburat şi speriat ne-a spus să nu mai revenim pentru că nu are ce să ne facă..."

Fără îndoială că avem de-a face cu un caz antologic de energie diavolească, cu un spirit malefic în faza de ghiduşii,

dar şi de început de dispreț atât față de credință, cât şi față de obişnuitele gesturi şi convenționalitați omeneşti.

***

Pentru a tempera impresia că unele fenomene pur materiale ar fi sugerat o calificare a lor exclusă oricărei materialități, s-a recurs adeseori la psihologie şi psihiatrie sau la numirea efectelor cu nume din sfera cauzalităților fizice, materiale. Pentru cercetătorul sigur pe cunoaştere, spre exemplu, ideea de diavol sau identificarea acestuia sunt chestiuni ce ating adeseori ironia sau superstiția.

Cheile maşinii şi tămâia.

Refuzat şi de călugării mănăstirii, când să pornească de la Căldăruşani spre casă, tatăl copilului a trecut prin două momente şocante. Iată declarația sa:

"Am pornit motorul, totul mergea bine şi dintr-o dată s-a oprit. Am coborât şi am ridicat capota. Totul era în regulă. Am urcat la volan, dar când să pornesc din nou maşina, cheile pe care le lăsasem în contact dispăruseră! Nu mai aveam ce să fac decât să cobor şi să stau să mă uit la cer. Rezemat cu brațele pe portieră, aşteptam. Copilul se afla în maşină. Eram distrus sufleteşte, foarte speriat. După câteva minute, cheile maşinii au căzut de sus cu zgomot pe capotă. Le-am luat şi m-am aşezat la volan. Nici eu şi nici soția mea n-am mai putut scoate o vorbă. Mănăstirea nu ne primea, dar nici nu ne-a spus de ce. S-au lepădat repede de noi. Am pornit maşina şi am ajuns, în sfârşit, acasă..."

Părinții copilului diavolizat au recurs, după întoarcerea de la mănăstire, la preotul bisericii din sat, care auzise de întâmplările ciudate de până acum. Să reținem, aşadar, declarația preotului din Risipiți:

"La început, când am auzit cele povestite de săteni, multe zile nu am crezut. Apoi, la insistențele familiei, m-am dus într-o seară la ei să văd ce se întâmplă. Am cerut o farfurioară curată, pe care am pus nişte tămâie şi am aprins-o. Abia a început să fumege tămâia când farfurioara s-a ridicat brusc de pe masă şi a izbit cu putere icoana de pe perete, icoană care se afla în colțul camerei, iar sub ea era o

candelă aprinsă. Cărbunii încinşi, pe care ardea tămâia, s-au împrăştiat pe jos împreună cu tămâia. I-am stins repede ca să nu ia foc casa...”

Nimeni nu poate înțelege nimic. Să recunoaştem că nici o logică fizică şi nici o conjunctură pusă în scenă de o cauză materială nu puteau produce cele două evenimente. Fenomenele aproape că depăşesc cu mult cazuistica paranormală deja cunoscută din atâtea cărți sau mărturii. Întrebarea s-a pus atunci: Unde va ajunge cu puterile lui copilul respectiv? sau: Cum putem califica din punct de vedere ştiințific, medical, un astfel de caz?

Până acum la aceste întrebări nu s-a putut răspunde. Un ziarist de la cotidianul “Argeşul”, Adrian Găldeanu, a cerut declarații de la şeful de post şi de la bunica copilului:

“Cand am venit prima oară aici (spune şeful de post din Risipiți-Dolj), era pe înnoptat. În sufragerie se afla multă lume, familia, oameni din sat şi soldați. Camera era bine luminată. În afară de becuri, erau şi lumânări aprinse. Atmosfera era calmă, oamenii discutau de-ale lor. Nu am apucat să închid uşa pe care tocmai intrasem, când cineva sau ceva din spate m-a izbit cu putere peste chipiu şi mi 1-a aruncat departe. Instinctiv, crezând că sunt atacat de cineva, am dus mâna la pistol. M-au liniştit oamenii: “Stai dom'şef, că nu-i nimic”!

A fost îngropată Sfânta Scriptură.

Cea mai şocantă declarație a fost obținută de la bunica năprazniculuì copil. După gestul celebrului diavolizat american, Jim Jones, care a călcat în picioare Biblia, în fața adepților săi, iată că undeva în România se repetă gestul, însă nu de către un fanatic matur, ci prin forța unui copil care încă nu ştia să vorbească:

“Pentru că preotul n-a mai vrut să mai vină la noi (spunea bunica cu lacrimi în ochi), i-am trimis pe ăştia tineri la el (părinții copilului), la biserică, să-i ceară măcar pe o zi Cartea Sfântă din altar, să ne putem odihni şi noi protejați. La început preotul nu a vrut să le dea cartea. În cele din urmă s-a lăsat cu greu înduplecat şi le-a dat Sfânta

Scriptură, atrăgându-le atenția să aibă mare grijă de ea. Au adus-o acasă şi am luat-o şi am pus-o pe masă. Nu ştiu cum şi când, la scurt timp, cartea a dispărut din cameră. Eram înnebuniți. Ce ne facem? Tinerii şi-au luat inima în dinți şi s-au dus la preot să-i spună ce s-a întâmplat. Cât ei erau plecați, eu am ieşit prin curte. Nu ştiam ce să mă fac. Păşind prin curte, am simțit întrun loc pământul mai moale. Cunosc cu ochii închişi fiecare palmă de pământ din bătătura mea. De 30 de ani mătur curtea în fiecare zi. Cu o zi în urmă pământul în locul respectiv era tare. Am luat hârlețul şi am început să sap în acel loc. N-am apucat să sap prea adânc, când am zărit în lut îngropată Sfânta Scriptură. Am ridicat-o de-acolo, am curățat-o de pământ şi am fugit în aceeaşi clipă cu ea la biserică."

Dacă acceptăm că există fenomenul diavolizării şi că acest fenomen are prestațiile în voința clară a unor ființe omeneşti, atunci vom conveni că diavolul nu-i o abstracțiune mistică, ci poate deveni, ca în situațiile relatate în acest scurt episod, activ şi limpede. Despre ce poate face spiritul diavolesc, ne-am dat seama, cred, urmărindu-i faptele asistate în fiecare moment de numeroşi martori...

Diavolizare, satanizare, inducţie malefică-simple ficţiuni?

O analiză a elementelor caracteriale, morale şi comportamentale efectuată pe prototipuri sau arhetipuri care şi-au rezervat un loc în istorie, ne sugerează că există un determinism care transcende conjunctura, întâmplarea, concursul unor favoruri.

Există în mai toate cazurile o "programare" care funcționează independent de anturaj şi climat. De această predestinare nu au parte numai figurile importante ale istoriei, ci şi oameni simpli pot fi întâlniți în acest iureş aparent ocult.

Omul, numit cândva şi "conştiința de sine a universului" sau, cu o infatuare materialistă, "stăpân pe sine", este

adevărat că participă la propria sa construcție atât de complexă, aşa cum mediul şi societatea, mai înainte familia, au un rol de primă mărime în configurarea unei personalități. Există însă situații care se abat de la acest traseu considerat normal. Este interesant de urmărit tocmai această abatere şi modul în care forțe din afara climatului şi a propriei voințe acționează explicit.

Trebuie să acceptăm că diavolizarea, satanizarea sau inducțiile malefice nu sunt simple ficțiuni sau rezultate exclusiv neuronale sau caracteriale. Psihiatria, psihanaliza nu pot duce până la capăt o analiză serioasă asupra "naturii de excepție" în cazul unora ca Hitler sau Stalin. A denumi un dezechilibru de substanțe sau cromozomial care face de pildă prototipul unui tiran sau al unui criminal nu este suficient; a atribui doar fiziologicului şi psihicului o seamă de disfuncții care ajung până la procese de contaminare colectivă sau la psihoze colective este aproape superficial şi parțial relevant. Va trebui să acceptăm, aşadar, că dincolo de propria noastră construcție interioară există influențe externe despre care ştim prea puțin. Ştim azi mai exact decât ieri că omul este o ființă cosmică, influențat în mare măsură de evenimente cosmice; ştim azi că în cele mai serioase şi mai încărcate de rigori instituții şi centre de cercetare de interes fundamental, astrologia şi numerologia au devenit obiecte de test eliminatorii; ştim, de asemenea, că orice analiză care se adresează psihicului este coroborată cu cunoştințe care multă vreme erau arendate obscurantismului. Şi mai ştim că parapsihologia, spre exemplu, a furnizat şi probabil mai furnizează eficiențe reale în spionaj şi comunicări.

Un exemplu de manevrare malefică.

Ceea ce urmează s-a întâmplat cu câțiva ani în urmă, iar relatarea a fost făcută în anul 2000. Pentru a evita teoriile cu privire la acest caz (ele există şi pot fi luate în considerare), voi transcrie ceea ce poate să pară o "poveste".

"Ce vă comunic nu este o fabulație. Caut o explicație şi ea nu există în logica noastră omenească. Cu trei ani în urmă,

fratele meu, pe nume Ben, a plecat în Turcia. Avea 18 ani şi nu cunoştea limba turcă. A găsit de lucru la un patron, în Ankara. Erau acolo mai mulți bărbați din multe zone. Nu se cunoşteau decât după numele mic (prenume). Fratele meu muncea acolo. Un bărbat, pe nume Acbulah, i-a cerut într-o zi să-i aducă ceva de pe o schelă.

Cum Ben nu a înțeles ce-i ceruse, Acbulah urcă şi cade în gol, cu spatele în nişte țepi metalici, care-1 străpung.

Ben încearcă disperat să-1 ajute, dar nu a mai avut ce să-i facă. În câteva minute cât a mai trăit, Acbulah i-a cerut ceva de scris şi a scris un bilețel pe care i 1-a dat fratelui meu. Nu ştia cui să-i dea biletul, ce sens avea, fratele meu a ținut la el hârtia şi abia după ce a învățat cât de cât limba turcă a încercat să traducă ce scria pe bilet. Pe bilet se afla un mesaj cu următorul conținut: „Îmi vei duce misiunea până la capăt!" Asta îi ceruse muribundul...

Cu timpul, Ben aproape că uită întâmplarea tragică. Dar începu să audă mental tot felul de cuvinte. Avea tot mai des senzația că cineva îl însoțea şi îi vorbea. Fire de moldovean foarte sigur pe sine şi ironizând superstițiile şi năzăririle, Ben se întreba des ce s-a întâmplat cu el? Să fi fost şocul provocat de accidentul mortal al lui Acbulah? Manifestările clarauditive nu erau efectul unui şoc, starea psihică a lui Ben era bună. Tot ce i se comunica şi auzea era ca o agresare din afară. El trebuia doar s-o primească..."

Claraudiția se transformă în imagine.

Ben le-a povestit şi altora ce i s-a întâmplat după moartea lui Acbulah. Cei mai mulți au râs de el. Nu 1-au luat în serios pentru că îl ştiau un tânăr energic şi lucid, practic.

Într-o seară, când Ben se gândea la noi, cei rămaşi la Piatra Neamț şi voia să ne scrie, îi apare brusc Acbulah în fața ochilor.

Fratele meu s-a frecat la ochi, convins că are o vedenie, o nălucire.

Nu s-a temut şi nu a reacționat nicicum pentru că era sigur că trăieşte o clipă de halucinație. Din păcate pentru

Ben, nu a fost aşa.

Imaginea fizică apărută în faţa ochilor îi vorbea: “Trebuie să pleci în misiune”. Straniu i s-a părut lui Ben conţinutul care a urmat, al mesajului: “dacă nu pleci, trei copii şi mama lor vor muri, trebuie să-i salvezi!”

Fratele meu nu înţelegea cum poate să apară imaginea unui mort şi cum poate el, Ben, să salveze trei copii şi pe mama lor. În câteva secunde reface imaginea de la început, a apariţiei celui mort şi surprinde apoi dispariţia lui bruscă, de parcă era făcut din ceaţă sau din aer. Uşor speriat, Ben evita să mai vorbească despre ce i s-a întâmplat, unii prieteni şi cunoscuţi de pe şantier îl vor considera nebun şi astfel îşi va pierde locul de muncă...

Dar după această apariţie, scena a început să se repete aproape zilnic. Părea că se fac presiuni asupra lui. În această situaţie, Ben îşi propune să nu mai rămână singur nici un minut şi să se însoţească tot timpul cu cunoscuţii şi amicii de pe şantier.

Imaginea şi vocea lui Acbulah deveneau din ce în ce mai agresive.

Începe să fie conştient că este vorba de un spirit, deşi el nu crezuse niciodată în aşa ceva. Accepta doar acest nume- un spirit, pentru că nu avea altă explicaţie. Într-o noapte relaţia cu acea imagine a devenit dezagreabilă, în sensul că Ben a fost sculat pur şi simplu din pat şi trimis... într-o misiune de care habar n-avea ce conţine, ce anume trebuia să facă!”

Degradare psihică sau începutulul “misiunii”? “Continuă să muncească şi să tragă de timp. Dar spiritul nu-1 slăbeşte deloc.

La un moment dat îi spune să plece de-acolo, dar nu singur, să se însoţească cu cineva din familie deoarece misiunea lui este foarte periculoasă şi s-ar putea să nu se mai întoarcă!

Fratele meu revine în ţară. Imaginea lui Acbulah persistă, îl cheamă, insistă. Ben este încorporat, pleacă să-şi facă stagiul militar. Dar şi la armată spiritul îl chinuie. Examenul

la cabinetul psihiatric îl trece normal, nu i se găseşte nici o fisură de natură psihică.

Îngrijorarea noastră nu cunoaşte margini. Tot ce i se întâmplase lui Ben şi continua să i se întâmple puneam pe seama unei boli mintale. Nu eram singurii care credeam asta, pentru că în armată Ben a încercat să se sinucidă, nesuportând imaginea turcului şi repetarea unui mesaj neclar, aparent lipsit de noimă. În momentul în care a încercat să se sinucidă, arma i-a fost smulsă din mâini cu o forță greu de exprimat şi i s-a spus că nu şi-a încheiat misiunea! Termină stagiul militar şi este trimis de aceeaşi voce pur şi simplu la Dunăre, i se ordonă să treacă în Iugoslavia. Pentru ce?

Nu era nimic clar. Încercând să treacă fluviul, era aproape să se înece dar este ridicat la suprafață, salvat, şi i se spune acelaşi lucru: nu şi-a încheiat misiunea! Acbulah, care-1 salvase de două ori, îi cere mereu să plece în Iugoslavia, dar Ben refuză să asculte. Pe ruta Turnu-Severin-Bucureşti, aflându-se în tren, Ben vede iarăşi imaginea clară a turcului decedat. Iese pe culoar, pur şi simplu vrea să pună mâna pe Acbulah, să-1 atingă; era foarte revoltat.

Vrând să-1 atingă, Acbulah s-a depărtat mai întâi, după aceea s-a făcut ca un abur şi a dispărut!

Convins că a scăpat de imaginea spiritului, materializată, Ben a revenit în compartiment şi stătea liniştit. Acbulah s-a întors, proiectându-şi imaginea fizică mult mai confuză acum, dar nu era singur. Pentru prima oară se însoțea de o a doua imagine perfect conturată. A urmat o scenă care i-a uimit pe călătorii din compartiment: Ben avea o sticlă în mâna din care bea bere. Spiritul care îl însoțea pe Acbulah i-a cerut mental să-i dea şi lui să bea.

Ben a întins sticia într-o direcție oarecare, sticla a fost luată, iar când să revină la Ben, acesta a refuzat să o mai primească. În acest moment şase călători din compartiment au văzut o sticlă de bere plutind în aer, stând puțin suspendată şi apoi căzând pe podeaua vagonului! Scena a

fost urmărită de şase oameni care s-au speriat, au ieşit din compartiment, toți se uitau unul la altul pentru că nu înțelegeau dacă avuseseră de-a face cu o năzărire sau toți înnebuniseră...”

Am relatat toate cele de mai sus pentru că fiecare moment are martori, oameni lucizi, uimiți cu toții de ceea ce au văzut cu ochii lor.

Astfel de întâmplări pot fi receptate diferit, nefiind exclusă disfuncția psihică, o maladie, o halucinație şi aşa mai departe. Dar cazul Ben stă dintr-un capăt în altul sub semnul programării, al manevrării unui scop. Fenomenul are la ora aceasta o literatură serioasă care se susține prin argumentații parapsihologice.

Procesele de diavolizare nu sunt ficțiuni!

Clarviziuni

Scena unui test de clarviziune este următoarea: O bătrână care încearcă să-şi ajute nepoata bolnavă de epilepsie; N.V. clarvăzătoare şi bioterapeută, şi subsemnatul, care vrea să vadă cu ochii cum se manifestă o percepție extrasenzorială.

Nepoata bătrânei este o distinsă intelectuală, de o inteligență ieşită din comun; este căsătorită, soțul ei fiind, de asemenea, un intelectual remarcabil. Marea durere a familiei este boala nepoatei, o boală gravă şi aparent netratabilă.

Ochiul care vede în trecut.

Ascultăm relatările bătrânei şi suntem impresionați de suferința ei pentru soarta nemiloasă a nepoatei. Dar relatările se sting curând. N.V. o roagă pe bătrână să stea liniştită în scaun şi începe să o privească. Privirea bioterapeutei este ciudată-o rotire a capului ca şi cum ar avea în frunte un ochi în plus, cu care pătrunde, rotindu-1 în subiectul din fața sa.

Trebuie spus că bătrâna nu a oferit nici un amănunt din viața nepoatei, ea s-a referit la doar două lucruri: o nepoată deşteaptă şi o suferință care durează de mai bine de un

deceniu.

Nici un amănunt despre viața nepoatei, despre copilăria ei, nimic, nimic...

N.V. îşi continua balansarea creştetului ținând-o pe bătrână în ochiul acela nevăzut. Atmosfera camerei devine misterioasă. Ni se cere tăcere. Simți că se întâmplă ceva, dar nu ştii la ce anume să te astepți. După câteva minute, poate vreo zece, terapeuta ne dezleagă de tăcere şi începe să vorbească:

"Nepoata dumitale nu are epilepsie. Diagnosticul a fost o greşeală. Medicamentele antiepileptice nu-i ajută la nimic. Eu am văzut ce s-a întâmplat cu nepoata dumitale. De ce nu mi-ai spus?

Avea unsprezece ani şi mama ei, nervoasă, a luat-o de mâini şi a izbit-o tare cu spatele de perete. Atât de tare a fost lovită fetița atunci, că i s-a dezlipit ceva în zona creierului, între creier şi craniu.

A fost un şoc puternic, nepoata dumitale nu a simțit atunci durerea, dar efectele acelei bruscări se văd de peste un deceniu, iar medicii i-au pus diagnosticul de epilepsie. Vinovată este fiica dumitale care a lovit-o pe fată, atunci. Eu aşa am văzut..."

Rămânem uimiți de precizia clarviziunii şi aşteptăm glasul bătrânei. Când ne uităm la ea, bătrâna plângea în hohote!

"Eram în casă când s-a întâmplat". În momentul când bătrâna a putut, în sfârşit, să vorbească, primele cuvinte rostite de ea au fost acestea: "Eram în casă când s-a întâmplat". Dar uimitor şi incredibil a fost faptul în sine. Cum a putut N.V. să vizualizeze un moment epuizat cu peste un deceniu în urmă? Cum a putut-o face cu atâta precizie, vizualizand scena bruscării, descriind atât momentul cât şi ambianța de atunci?

Se înțelege că din motive uşor de presupus, nu pot deconspira numele bătrânei şi nici al nepoatei sau al familiei. A te întoarce în timp ca să prinzi secvența incriminantă, să vezi aievea ce s-a întâmplat nefiind altceva

decât cauza unei suferințe îndelungate, atât pentru victimă, cât şi pentru familie, este într-adevăr un miracol.

Menționând că ar fi cu putință ca vizionara să fi cules telepatic din memoria bătrânei scena respectivă mi s-a spus că nu este vorba despre aşa ceva. În momentul când bătrâna stătea în scaun aşteptând glasul vizionarei, ea nu se gândea la scena respectivă, nu o avea în minte. I-a reamintit-o N.V.. Scena bruscării nu era legată în memoria bătrânei de vreun efect, ci trecea, încă, drept un episod oarecare petrecut cu mulți ani în urmă şi lipsit de consecințe grave.

Un test, simplu, care are darul de a reabilita, pentru circumspecția noastră, harul clarviziunii. Mecanismele acestui tip de percepție în trecut nu putem spune că le-am cunoaşte.

Un tâmplar însoţit de un înger

Mărturie despre viața lui Dumitru Axinia din Vadul Moldovei, județul Suceava, stau sătenii. Ei ştiu şi astăzi că pe tâmplarul harnic şi cinstit 1-a însoțit până la moarte un înger. Într-o odaie simplă îşi făcuse un mic altar unde se ruga zilnic, iar de sărbători se ruga şi la miezul nopții. Nu era un habotnic, ci doar un credincios. Din cei 12 copii, 11 trăiesc. Tâmplarul a durat pe pământ din 1910 până în 1990.

Prima apariție s-a întâmplat la jumătatea vieții tâmplarului, când a văzut îngerul ca pe o ființă umană care i-a spus să nu-şi mai radă barba, căci dacă o va face, n-o să fie bine!

Tâmplarul nu a ascultat sfatul, s-a bărbierit şi, după câteva zile, a ajuns la spitalul din Fălticeni cu o infecție a feței care a dat multă bătaie de cap medicilor. Să spunem că acest "eveniment" poate fi considerat ca o anecdotă. Să urmărim mai departe cum aparenta anecdotă se transformă în realitate deloc anecdotic!

Răstimpul de conturare.

Mirat că a primit un mesaj şi, neluându-1 în seamă, a

fost pedepsit, tâmplarul Axinia a povestit celor apropiați întâmplarea. Întâlnirea cu îngerul s-a modificat curând, în sensul că îi apărea în vis, omul se trezea fără să se poată da jos din pat şi discutau pur şi simplu ca doi prieteni care se cunoşteau dintotdeauna. Cu un dram de suspiciune încă viu în sufletul său, tâmplarul s-a gândit, cum se spune azi, să facă un test.

Vecinul lui Axinia nu avea copii. Umblase cu nevasta pe la toți medicii, o însoțise pe la băi şi pe la babe, dar fără folos. Şi, tâmplarul i-a spus vecinului că o să încerce el să-1 ajute. Astfel, în prima noapte după discuție Axinia a început să se roage în altarul din camera special rezervată rugăciunii. În somn, a primit iarăşi vizita îngerului şi 1-a rugat pentru vecin. I s-a spus să-i ducă o seamă de cărți sfinte şi să se roage şi vecinul, şi soția, şi tâmplarul cu aceeaşi rugăciune. Ultima cerință din partea îngerului a fost pentru bărbatul vecin cu tâmplarul: post de 40 de zile în rugăciune.

Peste un an şi jumătate soția vecinului a născut gemeni, copii frumoşi, care trăiesc, acum sunt băieți mari. Evenimentul care, de asemenea, a uimit cu ani în urmă lumea satului şi nu numai, s-a petrecut într-o noapte când îngerul 1-a purtat pe tâmplar prin alte lumi şi i-a arătat cum sunt acele lumi şi ce sunt ele. Tot ce-a văzut, Axinia a povestit, interesând spusele lui şi Biserica.

Căpătase o putere mare asupra oamenilor. Datorită lui, în sat s-au stins litigii aparent ireconciliabile, s-au îndreptat multe lucruri, au apărut multe semne bune.

Un dar al tâmplarului primit de la înger era acela de-a alina durerile. Muribunzii care se stingeau în mari suferințe se lepădau de ele la apariția tâmplarului şi în timpul rugăciunilor lui. Astfel de cazuri deveniseră obişnuite în Vadul Moldovei şi de la o vreme nu mai mirau pe nimeni.

“Mai lasă-mi cinci ani!”

În anul 1985 Axinia s-a îmbolnăvit grav. Toată lumea îl vedea pierdut, medicii nu-i dădeau nici o şansă. Dar întâlnirile cu îngerul nu s-au întrerupt nici o clipă.

La un moment dat, bătrânul a povestit, după ce şi-a revenit din comă, că atunci îngerul bun dispăruse şi-i apăruse un om îmbrăcat în negru. Era monstruos şi vroia să-1 ducă cu el. Axinia s-a zbătut mult. Nu contenea să spună rugăciunea şi era trist că nu-i mai apărea îngerul. Dar îngerul a apărut deîndată, parcă îl adusese cu gândurile lui. Era acelaşi, îmbrăcat în alb, frumos, părea mai mult om decât ființă cerească. Dar mai ales era la fel de bun, la fel de atoateştiutor şi ocrotitor...

Ultimul copil al bătrânului era o fată. Ea nu fusese încă rânduită la casa ei, nu terminase şcoala. Obsedat că prin moartea lui o lasă fără sprijinul de care fata avea nevoie, tâmplarul 1-a rugat pe înger "să-l mai păsuiască cinci ani", de atâta avea nevoie.

Rugăciunile şi le murmura în auzul celor din preajmă. Multă lume 1-a auzit pe tâmplar rugându-se pentru cei cinci ani. Şi, ca în poveştile în care nu căutăm adevărul ci doar fantezia, tâmplarul Dumitru Axinie din Vadul Moldovei a mai trăit exact cinci ani. A murit la optzeci de ani când, precum se rugase, fata şi-o rânduise în toate cele cuvenite!

Unui autodidact i-a fost "dictată" în vis o carte senzaţională despre structura materiei

Puțini dintre noi ştiu că importante descoperiri ştiințifice au fost pur şi simplu "dictate", cel mai des pe cale onirică.

Repertoriul acestor miracole este prea întins ca să-l putem reproduce acum. Ne interesează modul în care se produce revelația.

Posed un exemplu de această natură şi nu fac o intervenție sau comentariu:

"Din adolescență m-au incitat întrebările cărora nu le aflam răspuns: cine suntem?; de unde venim?; încotro ne îndreptăm?; ce este materia?; ce este viața; ce este timpul? Cum sunt organizate toate acestea în interdependență unele de altele?

Nu aveam nici o pregătire pentru incursiuni în domenii

care m-ar fi ajutat să răspund la întrebările de mai sus. După câțiva ani de concentrare, de preocupare obsesivă, am început să fiu "vizitat" de cineva. Treptat, la anumite întrebări de care nu puteam scăpa, primeam răspunsuri. Dar nu erau răspunsuri didactice, clare.

M-am pomenit, secondat de acel "cineva", cu percepții intuitive limpezi şi cu deschiderea spre noi modalități de abordare a ideilor şi temelor. Ceea ce îmi era clar, era tocmai faptul că toate cele primite nu îmi aparțineau, nu le găseam în documente, în cunoaşterea ştiințifică, în acumulări. Mi se dădeau răspunsurile pentru care nu exista o bibliografie!

După fiecare răspuns primit mi se infuza şi o putere de muncă nefirească. Nu aveam cunoştințe de astronomie şi biologie, filosofie nu cunoşteam nici măcar la nivelul unor noțiuni specifice.

Şi totuşi, în câțiva ani am scris o carte despre "structura materiei în Univers". Procedeul era simplu: mi se dădeau mai întâi elementele necesare, toate piesele pentru a le asambla. Luni de zile mi-au fost transmise cunoştințe de care habar n-aveam mai înainte.

Conştiința că primesc răspunsurile de la cineva îmi inocula şi satisfacție, dar şi uimire şi teamă. Am început să invoc pe acel cineva, rugându-1 cu disperare să-mi dezlege cutare enigmă, cutare ecuație, cutare raport relațional din structura materiei... dar m-am pomenit cu o deziluzie anihilantă! N-am să uit niciodată acea noapte când m-am culcat dezamăgit, bănuind că "binefăcătorul" meu se săturase de mine şi mă părăsise!

Dar n-a fost aşa. În următoarele trei zile am constatat cu surprindere şi consternare că eu ştiu! De unde, cum, de când?

Tabloul general al preocupărilor mele primea răspunsurile corecte, coerente, totale. Nu-mi rămânea decât să mă aşez la masă şi să scriu. Aşa s-a întâmplat. Nu numai că tabloul general îmi era expus acum complet, dar îmi erau induse şi idei noi, despre care nu auzisem niciodată. Mi s-a sugerat cu claritate întreaga temelie a demonstrației mele

care devenea pur ştiinţifică, eu nefiind om de ştiinţă şi neavând o pregătire în acest domeniu.

De aceea afirm cu toată sinceritatea şi seriozitatea că, cunoştinţele pe care le am la această dată, nu sunt ale mele, nu îmi aparţin! Recitindu-mi lucrarea, îmi dau seama, aproape dureros, că nu am fost decât un vehicul, o unealtă, un receptor care a primit şi a reţinut ceea ce i s-a transmis. De aceea nici nu pot avea orgoliul unei realizări-în absenţa acelei voci care-mi organiza intuiţiile şi îmi dicta soluţiile clare, eu nu eram decât cel care am fost şi sunt: un om fără o pregătire ştiinţifică şi fără competenţă în acest domeniu.

Ce am mai înţeles din comunicările primite, receptate de subconştient şi memorate? Am înţeles că trebuie să instituim o nouă viziune asupra lumii şi Universului, şi că nu au importanţă materialismul sau idealismul, supremaţia materiei sau supremaţia spiritului-pentru că toţi au dreptate, toţi cei care se ocupă de astfel de idei! Mi s-a spus clar că mintea omenească încă nu poate reflecta esenţa existenţei. Iar dreptatea aparţinătoare mai multor direcţii de abordare nu-i decât modul omenesc de a percepe, iar acest mod nu este întotdeauna congruent cu Adevărul. La adevăr încă nu putem ajunge pentru că suntem blocaţi de limitele construcţiei noastre materiale şi spirituale... Mi s-a mai spus că important nu este să demonstrăm că celălalt greşeşte, ci să facem eforturi pentru a-1 converti la adevăr prin argumente şi dovezi. Dar cel mai important este, mi s-a spus, să ştim să "ascultăm acolo unde nimeni nu ascultă"! Ce a vrut să spună prin asta, nu-mi dau seama....

Dacă va fi necesar, mă supun unor teste prin care se poate face dovada faptului că eu primesc informaţii referitoare la univers şi materie. Mi se induce, de asemenea, intuiţia (sub formă de comunicare pe care o receptez cerebral) că tot ce mi se transmite vine din "astral", din cosmos, şi eu nu pot înţelege fenomenul pentru că nici alţi oameni, înaintea mea, nu 1-au înţeles!"

Cartea dedicată structurii materiei, semnată de domnul Efori (pseudonim), este cu adevărat senzaţională. Mai

trebuie spus în încheiere că descoperitorul acetonei, substanța care a contribuit, în Anglia începutului de secol, prin combinație cu alte elemente, la realizarea celui mai puternic exploziv, decisiv în câştigarea primului război mondial împotriva Germaniei şi Austriei, a primit formula exactă în vis, a doua zi nefăcând decât să dezlege ecuația primită de la cineva!

Este greu de răspuns dacă astfel de fenomene pot fi cercetate de către psihologie, psihiatrie şi psihanaliză, sau există un adevăr de dincolo de noi, în acel adevăr stând o mare parte din ceea ce numim azi accelerarea cunoaşterii ştiințifice...

Madelena a fost răpită de extratereştri

Este cunoscut că unele cazuri de impact cu obiecte neidentificate sau chiar cu ființe stranii presupuse a fi extratereştri, s-au produs la persoanele care au trăit astfel de evenimente unele modificări stranii, psihice şi extrasenzoriale. Astfel de modificări nu au survenit în urma vreunui şoc, a vreunui traumatism sau agresări, ci s-au produs de regulă la nivel cerebral, persoanele respective pomenindu-se cu unele capacități precognitive absente până la contactul cu aparițiile materiale inexplicabile.

Fenomenul este demn de luat în seamă, iar observatorul are datoria de a recolta datele exacte pentru a formula apoi o concluzie.

Cazul doamnei Madelena D. din Ploieşti pare concludent pentru confirmarea unui tip de influențare pe care îl voi ilustra aici...

Dimineață de primăvară, calmă, cu cerul limpede. Ora 5.30, când aerul nu s-a încărcat încă de zgomote. M.D. iese din casă şi observă brusc pe cer un punct de foc. Instinctiv evaluează că ar putea fi deasupra zonei care marchează paralela 45. Apariția nu semăna cu o stea matinală-o clipă bănuise că ar fi aşa ceva-şi imediat şi-a dat seama că obiectul straniu cobora de fapt cu mare viteză, în linie

dreaptă, spre sol. Pe măsură ce se apropia de pământ, pe verticală, globul roşu se mărea. Viteza era extraordinară, pentru că i-au trebuit obiectului câteva secunde ca să devină din punct roşu, o sferă perfect conturată...

Căpătând contur şi luând proporţii aproape de pământ, femeia s-a speriat o clipă şi a început să spună rugăciunea, să se închine. Pe strada Băneşti părea că nimeni nu se trezise încă, iar femeia voia să strige pe cineva, să fie o dată cu ea martorul acelei apariţii. Şi, dintr-o dată, sfera începe să se schimbe. În locul unei explozii pe care femeia o presupunea în clipa impactului cu solul, sfera de foc a început să-şi modifice forma. Obiectul respectiv a încetat să mai fie "de foc", sfera s-a transformat rapid într-un disc splendid, ca şi cum cineva se juca pe cer cu acea materie incandescentă, modelând-o după bunul plac.

Devenită disc, apariţia şi-a pierdut culoarea roşie şi tot atunci s-a apropiat de locul din care privea M.D. Pierderea culorii era direct proporţională cu sporirea dimensiunii. Când a ajuns la aproximativ 500 de metri de pământ, zborul, mişcarea obiectului au încetat. "Nu-mi mai era teamă, spune M.D., dimpotrivă, eram curioasă să văd ce se întâmplă, ce face acel disc." Martora a fost norocoasă! A observat limpede cum din disc ţâşnesc patru antene, fiecare având în capăt câte o sferă de mărimea unei mingi de fotbal. Din disc s-a deschis un fel de uşă, o uşă ciudată, deoarece nu fusese văzută anterior şi ea apăruse ca şi cum cineva ar fi decupat rapid materialul discului pentru a rezulta o uşă...

Mă uitam în ochii lui.

Femeia a vizualizat, fără să aibă posibilitatea de a privi în interiorul acelui disc, o cabină sofisticată, nu mai mare decât un lift cu câteva persoane. Ce nu pricepea era în ce fel şi cum se pomenise că vede acea cabină fără să fie propriu-zis aproape de discul ciudat. Totul i se arăta ca şi cum o parte din ea fusese transportată la 500 de metri de sol. Ceva mai mult, după câteva minute a trăit senzaţia fizică, desluşită, că ea se afla în cabina respectivă, iar cineva încerca să o familiarizeze cu interiorul. Reţinea unele detalii,

dar nu le înțelegea pe cele mai multe. De pildă, cabina avea pereții de culoare maronie, un maroniu deschis, totul strălucea şi producea spoturi de lumină care nu se stingeau, precum la un aparat de sudură, ci păreau că îşi accelerează viteza ieşind din spațiul cabinei şi împrăştiindu-se în aer, unde se pierdeau. Miracolul abia începuse să producă surprize şocante. Ca şi cum ar fi fost materializat din aer, în cabină a apărut un bărbat tânăr, frumos, înalt de aproape doi metri, îmbrăcat întrun fel de combinezon mulat pe trup. "M-am trezit dintr-odată că mă uit în ochii lui, spune doamna Madelena. Eram conştientă că mă aflu în fața casei mele, la ora 5.40, că trecuseră doar zece minute de când eram martoră la acel fenomen bizar. Şi bărbatul se uita în ochii mei, mă simțea stupefiată-îmi citea senzațiile-, nu eram nici sus şi nici jos, iar el părea că mă examinează atent.

Privirea lui era rece, imobilă, ca de robot, dar în acelaşi timp părea comunicativă, deoarece mi se transmiteau multe informații pe care, din păcate, n-am putut să le rețin, nu eram pregătită să le înțeleg şi să le memorez..."

Martora mărturiseşte că în acele momente pierduse definitiv ideea de timp, spațiu, materie şi era transformată, părea, în altceva, fără să i se anuleze rațiunea, personalitatea, conştiința de om.

Capacitățile dăruite.

La puțină vreme de la impactul cu acel obiect, Madelena a început să aibă viziuni. La vremea aceea încă nu-şi întemeiase o familie. Dar i se modificaseră radical nopțile. În fiecare noapte avea vise cu alte lumi. Peste câteva luni au început pregătirile de nuntă. Madelena nu cunoscuse părinții viitorului soț şi nici casa lor din Poiana Vărbilău. El, viitorul mire, a invitat-o la ai săi. Când au ajuns în localitate, Madelena i-a spus:

"Te duc eu la casa ta şi îți descriu tot ce o să vrei tu să-mi arăți acolo!" Tânărul a rămas uimit. I-a cerut să înceapă descrierea.

Totul era exact, detaliu cu detaliu. Curios li s-a părut că,

deşi nu o văzuse niciodată, câinele ciobănesc a sărit în braţele fetei ca şi cum ea îl crescuse. Părinţii lui şi el însuşi au început să o suspecteze de ceva ce nici ei habar n-aveau ce poate fi!

Într-adevăr, după întâlnirea cu acea navă şi acel bărbat ciudat, Madelena s-a pomenit cu capacităţi extrasenzoriale foarte puternice.

Extratereştrii şi răpirile energetice

Experienţa în care a fost implicată Ana Popescu, din Bucureşti este, fără îndoială, pe de o parte un semnal de alarmă, iar pe de altă parte o premieră absolută în întâlnirile de gradul trei sau chiar de gradul patru! Experienţa pe care o voi transcrie în continuare a convocat prezenţa celebrului chirurg neurolog, Arsene, aceasta petrecându-se cu puţin înainte de dispariţia medicului. Arsene a primit-o pe Ana Popescu în urma bănuielii femeii că ar suferi de o boală psihică. Verdictul specialistului a fost: "Eşti perfect sănătoasă, mai sănătoasă la minte decât mine"!

Nava extraterestră şi răpirea.

Ne-am obişnuit ca în cazul unor răpiri, care azi fac obiectul a numeroase articole şi cărţi, persoana să fie transportată de la sol într-o navă, unde se fac, de către fiinţe ciudate, tot felul de teste şi chiar intervenţii psihice sau chiar chirurgicale. În cazul de faţă avem de-a face cu o modalitate inedită. Dacă aceasta se dovedeşte în mod sigur atestabilă, putem spune, cum s-a mai spus de atâtea ori, că extratereştrii se află printre noi!

În cazul Anei Popescu, propriile-i mărturisiri conduc la ideea că acele fiinţe, de-o stranie frumuseţe, care au "absorbit-o" în nava lor, nu au nevoie de corpul fizic. Ele au extras, se pare, veşmântul energetic fără a periclita corpul fizic şi au intrat în dialog cu spiritul femeii, corpul material rămânând pe loc, în casă, în grădină sau oriunde s-ar afla el. Să reţinem, aşadar, filmul răpirii...

Ana stătea liniştită în casa ei, când a văzut apropiindu-se

de ea o lumină verde. Lumina se apropia mărindu-se treptat. A devenit apoi sferică, a căpătat contur de cerc, culoarea verde s-a concentrat fluorescentă pe margine iar în interior sfera a devenit neagră. Ceea ce urmează este un fenomen, cum spuneam, în mod absolut inedit, deoarece are loc o absorție, resimțită ca atare de femeie, fără nici un fel de traume. Apare de îndată sentimentul plecării, al desprinderii de loc. Ca în evenimentele teleportării, Ana se pomeneşte într-o navă. Nava este diferită de descrierile care circulă curent. Este vorba de două aparate în formă de tuburi într-o dispunere paralelă. Interiorul navei este strălucitor, invadat de o lumină portocalie, pulsatorie. Femeia păstreaza în permanență sentimentul răpirii prietenoase, aproape agreabile. Evenimentele care au loc după ce a fost răpită nu se pot explica prin cunoştințele actuale...

Cele mai frumoase ființe.

Ana a fost preluată, în navă, de un cuplu. Mărturiseşte că nu a văzut şi nu şi-a imaginat vreodată că pot exista ființe atât de frumoase, atât de perfecte. Experiența la care a fost supusă consta în montarea, la tâmple, a unor forme sferice, de asemenea luminoase, de o mobilitate excepțională, ca şi cum lumina lor ar face un exercițiu de magie şi de supra accelerare coregrafică...

Se instalează o comunicare mai greu de înțeles, bazată exclusiv pe o „lecturare" a gândurilor, iar transmisia se face ca printr-un releu telepatic. Idei, scene, noțiuni, răspunsuri sunt parcă prelucrate de creier pentru a se prefigura într-un înțeles accesibil omului. Se folosesc mai cu seamă imagini care prin ele însele construiesc o sugestie asupra unui conținut lizibil de idei şi răspunsuri.

Ce i s-a transmis Anei? Numeroase amănunte au nevoie, încă, de o decodificare. În mod clar, i s-a spus că Universul este populat cu viață, că există ființe inteligente pretutindeni în spațiul cosmic, că varietatea de rase cosmice este extraordinar de mare-şi i s-au proiectat mental tipuri, figuri, identități extraterestre diferite de noi sau mai apropiate fizionomic şi antropometric...

Întrebându-i de ce au optat pentru ea, i s-a răspuns că ea este “asemenea” lor, că ea le aparține (!!). Ana nu înțelege această afirmație, nu se simte în prezența lor ca una care i-ar înțelege sau care ar avea ceva comun cu ei! Sigur este că acele “balonaşe” pe care ei i le montează la tâmple şi se “joacă” cu ele într-un mod foarte complicat, îi testează creierul, senzațiile, capacitățile telepatice, într-un cuvânt, structurile neuronale şi organizarea lor subtilă.

Ce o impresionează pe Ana Popescu în astfel de evenimente cu care s-a obişnuit deja, este bunătatea. De asemenea interioarele, care nu pot fi descrise pentru că în ele nu există nimic din ce cunoaştem noi în ambientul nostru pământesc. Tot ce se intreprinde, are drept principiu de bază lumina, lumina modulată într-o varietate spectrală de neimaginat; lumina pare la ei o forță de care se folosesc în tot ce întreprind.

Revenirea în corp are loc lin şi este ca o trezire, după care se mai păstrează doar sentimentul unei călătorii bizare şi imaginea acelor ființe de o frumusețe perfectă...

Extratereştrii au făcut în România experimente misterioase pe oameni

În afară de aparițiile în atmosferă ale unor obiecte luminoase neidentificate, în țara noastră s-au mai petrecut evenimente ufologice de natură bizară, ce trebuie cunoscute fie şi numai şi pentru noutatea lor. OZN-uri au fost semnalate adeseori pe cerul României. Mai puțin s-au luat însă în seamă manifestările sensibile ale unor inducții directe, produse de extratereştri asupra psihicului, afectelor şi memoriei umane.

Cazurile pe care le-am studiat în ultimii ani au stat sub semnul încrederii. Persoanele care au trăit evenimentele ciudate le-au mărturisit cu prudență, refuzând popularizarea lor. Prudența însoțită desigur de o oarecare teamă, după ce fiecare om implicat în contacte cu extratereştrii a realizat că avusese de-a face cu forțe

împotriva cărora nu este posibilă nici un fel de protecție.

Sfere de foc misterioase.

Cu câțiva ani în urmă, A.M., medic într-un spital din Sibiu, s-a decis să plece cu cele două fiice ale sale la casa lor de la țară, într-o comună aflată la câțiva kilometri de oraş. Una din fete era studentă la Medicină, cealaltă era elevă. După câteva zile de odihnă, în camerele vilei au început să apară semne: nişte lumini, sub formă de corpuri sferice, ce se mişcau şi se puteau modifica spontan. S-a încercat identificarea sursei. Singura lumină, din exterior, era a unui bec care lumina noaptea câțiva metri pe uliță. Tatonarea de către acele apariții luminoase a camerelor, noaptea, a durat vreo trei zile. Cea mai mică dintre fete a refuzat să mai doarmă singură şi s-a culcat în acelaşi pat cu mama ei. Studenta, mai curajoasă, ocupase o cameră învecinată. Într-o noapte, A.M. a fost trezită brusc de o lumină puternică. În cameră intrase o sferă ce părea că le dirijase pe celelalte. A observat cum sfera mare intră prin uşa camerei în care dormea fiica sa cea mare. S-a ridicat, a deschis uşa, dar fata dormea liniştită. Sferele păreau că se topiseră în aerul odăii.

Aceasta fusese prima noapte a coşmarului. Prezența sferelor în odăi producea o sporire insuportabilă a temperaturii. Era luna august, vremea caniculei dispăruse. De teamă, nu puteau deschide ferestrele. Apropierea nopții se transforma într-o trecere în spaimă, în groază. Vecinii au râs de acele apariții. Ocupate ziua cu grădina, mama şi fetele au convenit să mai rămână, orice ar fi! şi au mai rămas o săptămână, pentru că în noaptea următoare şi-au dat seama că acele lumini "drăgălaşe" nu le pricinuiesc nici un rău.

Vise despre o lume necunoscută.

Peste alte câteva nopți, studenta se trezeşte în zorii zilei şi îi cere mamei sale să se uite la un furuncul ivit din senin la rădăcina cefei! Nu simțea nici o durere, o deranja umflătura. Acesta a fost de fapt începutul a ceea ce avea să urmeze. Studentei îi apăreau în vis oraşe inexistente pe pământ. Îi apărea o civilizație imposibil de imaginat de către închipuirea omenească. Luxurianta lume nu era decât

semnificativ străbătută de imagini vegetale. Totul părea construit din metale rare, din roci de toate culorile. Era o lume diferită de a noastră, sub un cer cu irizări în violet, în galben-auriu. Ființe aproximativ hominide se mişcau într-o ordine perfectă, vehicule spațiale dețineau prioritatea, construcții incredibile se proiectau într-un vis viu, dar foarte rece, foarte metalic, foarte exact. Totul era în mişcare.

Pentru A.M., descrierile fetei nu aveau prea mare importanță. Important era furunculul de la rădăcina cefei. Şi-a propus să mai aştepte, să vadă cum evoluează umflătura după tratamentul care era posibil în condițiile de la țară. În ce-a de a doua noapte de după visul cu imagini din altă lume, studentei i s-au transmis altele pe care, oricât s-ar fi străduit, nu le putea reproduce decât superficial. Filmul nocturn era reluat pe secvențe, de parcă existau lucruri pe care omul nu le poate accepta sau nu le poate nicidecum percepe.

Dezlegarea misterului.

În ultima zi în care A.M. şi fetele au stat în casa de la țară, vecinii au observat în grădina casei un cerc cu diametrul de zece metri. Iarba era complet arsă. În interiorul acelui cerc pârjolit zăceau mii de furnici carbonizate, insecte, viermi. Roşiile, ajunse aproape la maturitate, erau pur şi simplu fierte. Grădina fusese practic distrusă prin ardere.

Răspunsul la tot ce li se întâmplase îl găsiseră în această zi.

O rejecție la baza bulbului rahidian.

La Sibiu, unde au ajuns în după-amiaza zilei, la secția de chirurgie a spitalului, medicii aveau să observe o rejecție de mare finețe, făcută cu un bisturiu miraculos la rădăcina cefei. “Buboiul” se dezumflase brusc, fără nici o durere. A rămas doar acea tăietură fină. Şi au continuat, după un program precis, receptările de imagini dintr-o lume despre care studenta mărturisea că “este ceva în care nu cred că s-ar putea trăi. Totul e altfel acolo, e ca un coşmar plin de lux, de bogăție şi strălucire. Dar e fabulos.”

“Evoluția acelui obiect contrazicea toate legile fizicii”.

Inginerul F.P. din Ploieşti, specialist într-un domeniu al fizicii nucleare, nu a agreat niciodată literatura dedicată evenimentelor ozenistice. Natura pragmatică şi exactă ca o demonstraţie logaritmică, tocmai el a avut parte, la un moment dat, într-un scurt concediu, de întâlnirea vizuală cu un obiect "care se comporta absurd pe cer". Absurd din punct de vedere al legilor fizice, ceea ce i-a creat inginerului impresia că cineva sau ceva se joacă sub ochii săi ca să-l amuze.

Amuzamentul a dispărut în clipa când, revenind la Piteşti, într-o noapte, inginerul a observat, privind pe fereastră, o lumină pulsatorie, care îşi schimba ritmic culorile. Primul gând a fost să fotografieze apariţia. Ceea ce a şi făcut, dar a doua zi, la developare, în locul luminii organizate sferic şi epuizând prin spoturi rapide întregul spectru de culori, filmul îi reda inginerului imaginea nopţii- toate fotografiile erau ratate. Cine putuse face aşa ceva? Convins că nu avusese o iluzie optică şi foarte sigur pe ce văzuse, F.P. a ezitat însă să relateze cuiva despre cele două apariţii...

Supermatematica sau o ştiinţă încă necunoscută? Încă din noaptea când făcuse pozele, F.P., om sănătos la trup, a început să sufere din cauza somnului, „mă odihneam totuşi, însă era un somn activ, pentru că participam, ca un novice, la prelegeri extraordinar de interesante".

Primele imagini pe care a început să le memoreze în somn, şi care nu erau vise "produse" ale somnului, ilustrau, ca-ntr-un desen animat, situaţii incredibile legale de gravitaţie. Filmul mental era coerent, dar conţinutul lui se îndepărta radical de cunoştinţele fizice sau de mecanica cerească ale inginerului. I se expuneau alte principii ale dinamicii forţelor din Cosmos.

Aceste evenimente nocturne, care apăreau de regulă între orele două şi patru din noapte, făceau dovada unei inducţii perfect ordonate; erau de fapt ca un grafic didactic oferit de cineva pentru a fi memorat. Totul era logic, perfect, fiecare demonstraţie era obositor de precisă. Nopţi la rând, F.P. a

memorat imagini ale unor comportamente necunoscute de om în materia cosmică şi circuitul de energii.

O călătorie în "lumea anti-materiei".

După ce 1-au familiarizat cu mici scenarii, din care nu lipsea un principiu al anti-gravitației foarte sofisticat şi incluzând elemente inexistente în cunoaşterea ştiințifică a specialiştilor, F.P. a putut vizualiza evenimente extraordinare din "lumea anti-materiei". Ceea ce i se arăta era un fel de "anti-lume" sau lume paralelă. Din păcate, transcriind informațiile dimineața, inginerul realiza că nu are cunoştințele necesare pentru a dezlega principiile sau formele de manifestare ale scenariilor consemnate... Speriat de tot ce i se întâmplă, nu a exclus ideea că un psihiatru i-ar fi de folos. Sub un pretext oarecare s-a supus unui consult de specialitate şi a plecat de la psihiatru cu o concluzie clară: era sănătos psihic, dar avea nevoie de odihnă!

După acumularea de informații străine lumii noastre, inginerul F.P. s-a văzut pus în situația de a nota pe zeci de file formulele matematice care i se dictau noaptea. În această a doua fază a transmisiilor nu mai apăreau imagini, ci erau, în exclusivitate, ecuații şi desfăşurări geometrice, calcule şi coduri, demonstrații matematice complet străine de matematica învățată de inginer în facultate. Însăşi principiile fizice considerate de oameni universale erau modulate diferit, apărând elemente în demonstrație cu totul străine cunoaşterii ştiințifice actuale. Vitezele super-luminice erau demonstrate prin participarea vidului creat chiar de către navele extratereştrilor. Antigravitația era demonstrată printr-un gen de... pierdere a câmpului de influență şi printr-o autonomie în spațiu nedependentă de nici o forță exterioară.

F.P. a reținut numeroase idei. Formulele notate nu au pentru om nici un înțeles, deoarece demonstrațiile includ elemente cosmice care nu ne sunt familiare. Şi astfel, inginerul piteştean păstrează într-un sertar un voluminos dosar ce pare plin de file cu însemnări absurde. F.P. speră. Speră că, ajutat de computere, să dezlege măcar una din enigmele al căror cronicar a fost. Inducțiile extraterestre

asupra mentalului său au ținut exact zece zile...

Nu suntem singuri în univers

Fiecare moment legat de impactul vizual al oamenilor cu nave sau ființe neidentificate, cu apariții care aparțin deja unui domeniu de observație şi cercetare, numit ufologie, pare absolut nou, insolit şi senzațional. Mereu ultima apariție este considerată valabilă şi extraordinară şi se uită momentele şi evenimentele ozenistice anterioare.

Se uită mai ales că intensitatea aparițiilor s-a accelerat întrun mod spectaculos în ultima jumătate de secol. Evenimentele celui de-al doilea razboi mondial, pe de o parte, iar pe de altă parte revoluția tehnică şi ştiințifică se presupune că ar fi trezit undeva în galaxia noastră nişte ființe inteligente aparținătoare unei civilizații evident superioare celei terestre, venind aici, pe cerul nostru, ca să cerceteze şi să observe cine şi ce suntem, cum trăim şi cum murim, ce şi cum realizăm...

În fine, mai adaug că ipoteza singularității omului în Univers a căzut demult. Fără îndoială nu suntem singuri în nesfârşita lume de galaxii şi sisteme solare. Dar încă nu ştim unde se află conlocuitorii noştri cosmici. Se pare că ei ştiu aproape totul despre noi, iar noi nu ştim aproape nimic despre ei.

O întâlnire cu extratereştrii, reținută cu peste patru decenii în urmă şi relatată credibil cu onestitate şi corectitudine, ne va arăta cel puțin un moment pe care îl consider nu doar atestabil, ci impresionant.

I-a văzut de aproape.

Cum se întâmplă de obicei, în situații deosebite, care se abat de la realitatea noastră, persoana care comunică un eveniment ozenistic se simte datoare să menționeze, precum M.D. din Bucureşti: "Vreau să vă asigur că vă scrie un om sănătos la cap, lucid, care nu-şi aduce aminte să fi avut vreodată halucinații..."

Prin anii cincizeci M. era elev. Se întorcea de la mama sa

căreia îi adusese mâncare pe un ogor aflat la un kilometru de casă.

Iată ce i s-a întâmplat atunci:

“La înapoiere am luat-o pe o potecă pe malul stâng al Oltețului, pentru a ieşi în drum. Mergând, la un moment dat aud pe malul celălalt nişte zgomote, asemănătoare unor şenile sau unor clămpănituri ciudate. M-am oprit în dreptul unui luminiş dintre arini. Pe malul celălalt, pe o porțiune de nisip, se deplasa un vehicul de dimensiunea a două maşinuțe cu pedale, pentru copii.

M-a mirat că nu avea roți, cred că era un modular, iar în vehicul era un individ care stătea în picioare. Pe lângă vehicul un alt hominid se deplasa mergând pe picioare şi aplecându-se din când în când ca să culeagă ceva de jos. Nu puteam înțelege cum pot să existe “oameni atât de mici”, ca nişte jucării. Mă uitam atent la ei, îi urmăream clipă de clipă, ştiu că nu aveau mai mult de 80-90 centimetri înălțime. Mi-a venit să râd, copil fiind, că aveau o culoare neobişnuită unei ființe pământeşti-erau pur şi simplu de culoare kaki lucios, sticlos. Forma îmbrăcămintei am realizat-o mai târziu, prima oară când am văzut pe micul ecran un film cu scafandri. Aşa erau îmbrăcați. Îmi amintesc că aveau capul exagerat de mare față de corp, mi s-a părut că era mai mare decât la oameni, şi eram atât de curios şi de amuzat să mă uit la ei că aproape uitasem că trebuie să ajung acasă. Mă uitam atent la ochii lor; aveau ochi mari, negri şi lucioşi. Am rămas pironit şi uimit în locul acela gândind cu mintea de copil că uite ce jucării a fabricat cineva şi se joacă cu ele pe malul Oltețului!! Ciudat este că atunci nu m-a frapat prea tare figura lor care semăna cu a oamenilor, dar erau diferiți în multe privințe. M-a uimit acel vehicul într-adevăr de nedescris! Era ceva ireal, extraordinar. Stăteam pitit printre arini, cuminte, şi nu m-au observat. Botul vehiculului era tot verde-kaki, rotunjit, dar nu emana nici lumină şi nu am văzut atunci ceva deosebit care să-mi fi atras atenția. Imaginea a persistat zeci de ani.

Abia mai târziu, când am început să aflu despre OZN-uri, am înțeles că eu văzusem cu adevărat ființe nepământene, le privisem de-aproape.

Apariții care se repetă.

Persoana care a reținut cele de mai sus, a avut parte de-a lungul anilor de mai multe evenimente ufologice. Trebuie menționat că repetarea, la aceeaşi persoană, a momentelor de vizualizare nu este întâmplătoare. S-a mai făcut afirmația că extratereştrii "preferă" oamenii cu capacități extrasenzoriale, cărora li se "arată" în mod special şi de neînțeles de către observatori. Iată relatarea lui M.D.

"În două nopți la rând, în una din situațiile trăite de mine am văzut apărând de după dealuri două coloane luminoase paralele, apropiate una de alta. Aveau o mare intensitate luminoasă şi variabilă, se înălțau la 60-70 grade, şi astfel au stat aproape două ore. Multă lume a văzut fenomenul. Tot atunci, în una din nopțile de vară, mama a venit la mine, din bucătărie, şi era foarte speriată.

Mi-a spus abia ținându-şi răsuflarea că a văzut cum a trecut pe deasupra casei noastre, foarte jos, ceva care semăna cu o batistă albă şi luminoasă şi care scotea un fâşâit straniu, ce-i produsese o durere de cap cumplită"!

Sumarul cu apariții atestate este destul de întins, mă refer la cel comunicat de M.D. După atâtea experiențe validate, care s-au repetat încă din copilărie, ipoteza lansată de corespondentul meu poate fi luată în considerare, deocamdată, sau, până când lucrurile vor fi confirmate ştiințific:

"Eu am credința certă că nu suntem singuri în universul infinit. Fascinant pentru mine, care am trăit şi văzut aceste fenomene, este să reuşesc cândva să înțeleg cum au reuşit acele ființe, care ne vizitează periodic, să realizeze nişte tehnologii extraordinare. Sunt sigur că acele ființe pe care le-am văzut de-aproape n-au pornit de la descoperirea roții şi a alfabetului, ci din cu totul alte moduri de înțelegere a ideii de ştiință şi de tehnologie.

Eu sunt unul din aceia care i-a văzut. Nici acum nu ştiu

dacă ar trebui să ne entuziasmăm de ei, sau să ne înfricoşăm. Ei sunt tot timpul printre noi, ei sunt pe planeta noastră. În ce scop, ce vor, ce culeg de la noi, de ce nu ne iau în seamă? Suntem, oare, față de ei, atât de involuați încât nu meritǎm să fim luați în seamă altfel decât prin atestarea prezenței lor pe planeta noastră?”

Cam aceleaşi întrebări mi le pun eu însumi...

SFÂRŞIT